38

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Ανώνυμου του 19ου αι.	Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ
Έντουαρντ Μπένσον	ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ
Όγκοστ Ντέρλεθ	ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΠΟΥ ΕΠΕΦΤΕ
Σίλερ Μίλερ	ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
Σαρλ Μπομόντ	ΣΗΜΕΙΟ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ
Τσαρλς Γκραντ	ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΕΡΩΤΑ
Θωμάς Μαστακούρης	Ο ΝΕΟΦΕΡΜΕΝΟΣ

Νέες ιστορίες με απέθαντους που δεν μπορούν να βρουν τη γαλήνη κάτω από τη γη.

Ιστορίες για αχόρταγη δίψα και ανείπωτο τρόμο μέσα στη μαυρίλα της νύχτας, το απέραντο λευκό του χιονιού, το βαθύ πράσινο του δάσους.

Διαβάστε αυτό το βιβλίο, και δείτε τον κόσμο μέσα από τα μάτια των νεκρών που συνεχίζουν να περπατούν πάνω στον κόσμο.

Δρχ. 800

38

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 38ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ/2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 34ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 35ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ / Θ.ΒΕΜΠΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 36ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 37ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 38ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Διεύθυνση Σειράς - Επιμέλεια DTP:
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79
Τηλ. 36.35.025

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μια ανθολογία σίγουρα δεν είναι ποτέ αρκετή για ένα θέμα τόσο διαδεδομένο στη λογοτεχνία τρόμου όσο είναι οι βρικόλακες. Μετά, λοιπόν, την ανθολογία Νο 30, αυτή εδώ ειναι η δεύτερη που ασχολείται αποκλειστικά με την παράξενη ζωή των ανήσυχων νεκρών.

Μια και την προηγούμενη φορά ο πρόλογος αφορούσε τους βρικόλακες στην παράδοση και, ας μου επιτραπεί η έκφραση, στην καθημερινή ζωή, θεώρησα σκόπιμο σε αυτόν τον μικρό πρόλογο να συμπεριλάβω μια πολύ μικρή αναφορά στην ιστορία αυτού του παρακλαδιού της λογοτεχνίας τρόμου.

Όπως ανέφερα και στην προηγούμενη ανθολογία, οι μύθοι για εκδικητικούς νεκρούς που

επιστρέφουν στον κόσμο για να βασανίσουν ή να εκδικηθούν τους θνητούς είναι παλιοί όσο και η ανθρωπότητα.

Ωστόσο, η εικόνα που έχει σχηματίσει ο σύγχρονος αναγνώστης για τους βρικόλακες, οφείλεται σε συγγραφείς του περασμένου αιώνα, με κυρίαρχο, ασφαλώς, τον Μπραμ Στόκερ και το έργο του *"Δράκουλας"*.

Στην επίσημη, λοιπόν, "δυτική" λογοτεχνία, μπορούμε να πούμε ότι το είδος ξεκινά με την ιστορία *"Μην Ξυπνάτε τους Νεκρούς"*, του Γερμανού Γιόχαν Λούντβιχ Τίεκ, η οποία δημοσιεύθηκε με την αυγή του 19ου αιώνα.

Μόλις μερικά χρόνια αργότερα, το 1819, ο Τζον Πολιντόρι γράφει το έργο του *"Ο Βρικόλακας"* χρησιμοποιόντας το όνομα του Λόρδου Μπάιρον (οι αναγνώστες θα θυμούνται ότι το διήγημα δημοσιεύθηκε στην ανθολογία Νο 30).

Οι αναγνώστες του, όπως και οι μεταγενέστεροι, δεν μπορούσαν παρά να αναγνωρίσουν στον βρικόλακα της ιστορίας τα χαρακτηριστικά του ίδιου του Μπάιρον.

«« »»

Το ευρύ κοινό της Αγγλίας γνώρισε τους βρικόλακες με το *"Βάρνεϊ, ο Βρικόλακας"*, ένα μυθιστόρημα το οποίο δημοσιευόταν σε εβδομαδιαίες συνέχειες και τυπωνόταν σε φτηνά φυλλάδια της μιας πένας.

Παρ'όλο που η σειρά κράτησε δύο χρόνια (για την ακρίβεια 109 συνέχειες), η επιτυχία της ήταν τόσο μεγάλη ώστε αναδημοσιεύθηκε λίγα χρόνια αργότερα.

Το κύμα του ρομαντισμού συνέχισε να επηρεάζει πολλούς συγγραφείς, οι οποίοι έβρισκαν στο θάνατο και στις ιστορίες πέρα από τον τάφο μια παράξενη, μακάβρια έλξη.

Σε μια εποχή πουριτανισμού και επιβαλλόμενης ηθικής, όπως ήταν η Βικτωριανή, η ιδέα του βρικόλακα ήταν γεμάτη σεξουαλικά υπονοούμενα, και αυτό έκανε την επιτυχία παρόμοιων διηγημάτων ακόμη μεγαλύτερη.

Η ευγενική του καταγωγή, τα πανέμορφα θύματα, τα δαγκώματα στους λευκούς άσπιλους λαιμούς δεν μπορούσαν παρά να έχουν μεγάλη απήχηση στους Ευρωπαίους αστούς του περασμένου αιώνα.

Ανώνυμοι και επώνυμοι χρησιμοποιούσαν συνήθως τα άκρως εξωτικά για την εποχή Βαλκάνια (η Ανατολή ασκούσε πάντα μια ιδιαίτερη γοητεία πάνω στη Δύση) σαν φόντο για κάθε λογής περιπέτειες με τους παράξενους απέθαντους.

Η *"Καρμίλλα"* του Σεριντάν Λε Φανού, η *"Βερενίκη"* του Έντγκαρ Άλαν Πόε ή *"Ο Πανέμορφος Βρικόλακας"* του Θεόφιλου Γκοτιέ είναι λίγα μόνο παραδείγματα.

Το αποκορύφωμα όλων αυτών φτάνει φυσικά το 1897, με το τον περίφημο *"Δράκουλα"*, ένα έργο που θα σφράγιζε με την επιρροή του σχεδόν όλα όσα ακολούθησαν.

«« »»

Ασφαλώς, στον εικοστό αιώνα πολλοί αξιόλογοι συγγραφείς προσπάθησαν - άλλοι επιτυ-

χημένα και άλλοι όχι - να παρουσιάσουν την ιστορία του βρικόλακα μέσα από μια διαφορετική προσέγγιση, ακόμα και στα χωράφια της επιστημονικής φαντασίας.

Όπως η Κάθλιν Λι Μουρ με το *"Σαμπλό"* το 1939, ή η Τανίθ Λι με τη *"Σαμπέλα"* το 1980.

«« »»

Τα τελευταία χρόνια, η αποσύνθεση του πολιτισμού και των αξιών - κυρίως μέσα από την κρίση της δυτικής οικονομίας - έχει φέρει μια καινούρια εικόνα του βρικόλακα μαζί με το νέο παρακλάδι της λογοτεχνίας τρόμου που ονομάζεται "γοτθικό πανκ".

Έρημοι δρόμοι όπου σαπίζουν τα σκουπίδια, σκοτεινά κλαμπ με εκκωφαντική μουσική και σιδερένια ντεκόρ, τεράστιες διαφημίσεις από νέον στηριγμένες πάνω σε μισογκρεμισμένα κτίρια, πλήρης αδιαφορία για τη ζωή αλλά και για το θάνατο!..

Τι ποιο γόνιμο έδαφος για έναν πεινασμένο βρικόλακα, όχι πια υπερόπτη ευγενή, αλλά βαριεστημένο γιάπι, επαναστάτη νεαρό, εκφυλισμένο "φάσιον βίκτιμ".

Ακόμη κι εδώ στην Αθήνα, αν επισκεφθεί κανείς μερικά κλαμπ, θα αναρωτηθεί μήπως πραγματικά ζουν ανάμεσά μας.

«« »»

Παρέλειψα, βέβαια, να γράψω για τις ταινίες, οι οποίες από το 1922 αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της εικόνας που έχουμε για τους βρικόλακες. Αν έγραφα, όμως, και γι' αυτές, τι θα έμενε για τον πρόλογό της επόμενης ανθολογίας με ζωντανούς νεκρούς;

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1994

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ανώνυμου

Το διήγημα αυτό ανήκει σε έναν ανώνυμο Γερμανό συγγραφέα των μέσων του περασμένου αιώνα. Πρόκειται για μια πραγματικά συγκλονιστική ιστορία, της οποίας κάποιοι κουραστικοί διάλογοι εξισορροπούνται και με το παραπάνω από την αυθεντική γεύση μιας άλλης εποχής. Σε πολλά σημεία της, ο αναγνώστης θα βρει κοινά στοιχεία με το "Δράκουλα" του Μπραμ Στόκερ, αν και θα πρέπει να θυμάται πως ο "Δράκουλας" δημοσιεύθηκε το 1897, δηλαδή πενήντα ολόκληρα χρόνια αργότερα.

Θ.Μ.

Ο Βοριάς, αυτός ο φοβερός άνεμος που την άνοιξη και το φθινόπωρο αναταράζει τα βάθη της άγριας Αδριατικής και είναι τόσο επικίνδυνος για τα πλοία, ούρλιαζε πάνω από τα Καρπάθια, ταρακουνώντας τα ροζιασμένα κλαριά των γέρικων βελανιδιών, καθώς μια ομάδα τριών καβαλάρηδων, οι οποίοι περιτριγύριζαν μια άμαξα που έσερναν μουλάρια, έστριψε σε ένα μονοπάτι το οποίο τους πρόσφερε κάποια προστασία από την απριλιάτικη κακοκαιρία. Κόντευε να νυχτώσει, και έκανε τρομερό κρύο. Το χιόνι έπεφτε κατά διαστήματα, σε μεγάλες νιφάδες.

Επικεφαλής της ομάδας ήταν ένας ψηλός ηλικιωμένος άνδρας με αριστοκρατική εμφάνιση. Ήταν ο Ιππότης του Φάνενμπεργκ από την Αυστρία. Είχε κληρονομήσει από τον άτεκνο αδελφό του μια μεγάλη περιουσία στα Καρπάθια όρη, και πήγαινε να αναλάβει τη διαχείρησή της, συνοδευόμενος από την κόρη του Φραντσίσκα

και μια ανεψιά ηλικίας είκοσι περίπου ετών, την οποία είχε πάρει για να κάνει παρέα στην κόρη του.

Δίπλα στον ιππότη ίππευε ένας ευγενικός νεαρός εικοσιπέντε περίπου χρονών - ο βαρώνος Φραντς φον Κρόνσταϊν. Φορούσε και αυτός, όπως και ο ιππότης, ένα πλατύγυρο καπέλλο με φτερά, δερμάτινο κολλάρο και φαρδιές μπότες ιππασίας - με λίγα λόγια, την ταξιδιωτική αμφίεση που ήταν της μόδας στις αρχές του δέκατου έβδομου αιώνα. Τα χαρακτηριστικά του νεαρού φανέρωναν έναν τύπο φιλικό, ανοιχτόκαρδο, αλλά και έξυπνο. Η έκφρασή του, όμως, έδειχνε περισσότερο ρομαντισμό και ευαισθησία παρά νεανική τόλμη, παρ'όλο που κανείς δεν μπορούσε να αρνηθεί πως ήταν ιδιαίτερα όμορφος.

Καθώς η ομάδα έστριβε μέσα στο δάσος των βελανιδιών, ο νεαρός πλησίασε την άμαξα και άρχισε να φλυαρεί με τις κοπέλες που ήταν καθισμένες μέσα.

Η μια από αυτές - και σε αυτήν κυρίως είχε στραμμένη την προσοχή του - διέθετε εκπληκτική ομορφιά. Τα μαλλιά της έπεφταν σε φυσικές μπούκλες γύρω από το τέλειο ωοειδές της πρόσωπο, πάνω στο οποίο έλαμπαν δυο μάτια σαν αστέρια, γεμάτα εξυπνάδα, ζωηράδα, αλλά και κάποια δόση υπεροψίας.

Η Φραντσίσκα φον Φάνενμπεργκ δεν φαινόταν να δίνει μεγάλη σημασία στις κουβέντες του θαυμαστή της, ο οποίος τη ρωτούσε ευγενικά πώς αισθανόταν μετά από το μακρύ και κουραστικό ταξίδι. Εκείνη πάντα του απαντούσε κοφτά, σχεδόν περιφρονητικά.

Τελικά του δήλωσε πως, αν ο πατέρας της δεν είχε τις αντιρρήσεις του, θα ζητούσε από ώρες στο βαρώνο να πάρει τη θέση της μέσα στην απαίσια άμαξα, αφού, αν έκρινε από τα σχόλιά του, ο καιρός τον έκανε να δυσφορεί.

Εκείνη θα προτιμούσε να είναι ανεβασμένη σε ενα ζωηρό άλογο και να αντιμετωπίζει τον άνεμο και την καταιγίδα, παρά να μένει κλεισμένη εκεί και να πεθαίνει από την ανία.

Τα λόγια της κοπέλας, κι ακόμα περισσότερο ο περιφρονητικός τόνος με τον οποίο ειπώθηκαν, φάνηκαν να πληγώνουν πολύ τον νεαρό. Δεν απάντησε, αλλά από τον αφηρημένο τρόπο που άκουγε τις ευγενικές παρατηρήσεις της άλλης νεαρής κοπέλας, έμοιαζε να είναι ιδιαίτερα στενοχωρημένος.

"Μου φαίνεται, αγαπητή μου Φραντσίσκα", είπε τελικά, με ευγενική φωνή, "πως οι ταλαιπωρίες του ταξιδιού σε έχουν επηρεάσει περισσότερο από όσο θέλεις να παραδεχτείς. Ενώ είσαι πάντα τόσο καλή με τους άλλους, σε αυτό το ταξίδι δείχνεις πολύ βαρύθυμη, ειδικά απέναντι στον ταπεινό σου υπηρέτη και εξάδελφο, ο οποίος με χαρά θα άντεχε διπλό και τριπλό μερίδιο από τις ταλαιπωρίες, αρκεί να μπορούσε να γλιτώσει εσένα από τη μικρότερη από αυτές".

Η Φραντσίσκα έδειξε με την έκφρασή της πως ήταν έτοιμη να απαντήσει με κάποιο ειρωνικό σχόλιο, όταν ακούστηκε η φωνή του ιππότη ο οποίος φώναζε τον ανεψιό του, και εκείνος απομακρύνθηκε καλπάζοντας.

"Πρέπει να σε μαλώσω, Φραντσίσκα", είπε η συντρόφισσά της κάπως αυστηρά. "Πάντα βασανίζεις τον ταλαίπωρο ξάδελφο Φραντς με

αυτόν τον εξευτελιστικό τρόπο. Είναι κρίμα, επειδή αυτός σε αγαπά αληθινά και, είτε το θέλεις είτε όχι, κάποια μέρα θα γίνει σύζυγός σου".

"Σύζυγός μου!" απάντησε η κοπέλα οργισμένα. "Για να γίνει αυτό, ή πρέπει εγώ να αλλάξω εντελώς ιδέες, ή εκείνος εντελώς το χαρακτήρα του. Όχι, Μπέρθα! Γνωρίζω την επιθυμία του πατέρα μου, και δεν αρνούμαι τα προτερήματα που μπορεί να έχει - ή έστω έχει - ο εξάδελφος Φραντς, αφού σε βλέπω και κατέβασες τέτοια μούτρα. Μα δεν πρόκειται ποτέ να παντρευτώ έναν θηλυπρεπή άνδρα!"

"Θηλυπρεπή;" απάντησε η φίλη της γρήγορα. "Τον αδικείς. Τον αποκαλείς έτσι επειδή δεν πήγε στον πόλεμο με τους Τούρκους, όπου δεν θα κέρδιζε δα και τόσο μεγάλη δόξα, άλλα άκουσε τη συμβουλή του πατέρα σου και έμεινε στην πατρίδα για να βάλει σε τάξη τα παραμελημένα του κτήματα - πράγμα που το κατάφερε με μεγάλη σύνεση και σωφροσύνη. Δεν είναι, όμως, λόγος αυτός για να λες κάτι τέτοιο".

"Εσύ λέγε ό,τι θέλεις", φώναξε πεισμωμένα η Φραντσίσκα. "Αυτός που θα κερδίσει την καρδιά μου πρέπει να είναι γενναίος, φιλόδοξος, ακόμη και αυταρχικός. Συχαίνομαι τους μαλθακούς, υπομονετικούς και ονειροπόλους τύπους. Είναι ικανός ο Φραντς να δείξει δυνατά συναισθήματα, είτε στη λύπη είτε στη χαρά; Πάντα ο ίδιος είναι - ήρεμος, μαλθακός και ανιαρός".

"Έχει ζεστή καρδιά και αρκετό μυαλό", είπε η Μπέρθα.

"Ζεστή καρδιά μπορεί να έχει", απάντησε η Φραντσίσκα, "αλλά εγώ προτιμώ να με καταδυναστεύει ο μελλοντικός μου σύζυγος παρά να με αγαπούν με έναν τόσο κουραστικό τρόπο. Είπες πως έχει και μυαλό. Δεν θέλω να σε διαψεύσω, επειδή κάτι τέτοιο θα ήταν αγένεια, αλλά εμένα δεν μου φαίνεται και τόσο έξυπνος. Ακόμη και αλήθεια να λες, όμως, ένας άνδρας που δεν μπορεί να θέσει το μυαλό του σε δράση είναι ένα απεχθές πλάσμα. Ένας άνδρας μπορεί να κάνει πολλές ανοησίες, ακόμη και καμιά μικροκακία πού και πού - με την προϋπόθεση πως δεν θα είναι κάτι ατιμωτικό - και κάποιος μπορεί να του τα συγχωρήσει όλα, αρκεί να ενεργεί σύμφωνα με κάποια συγκεκριμένη θεωρία και πάνω σε κάποιο συγκεκριμένο αντικείμενο. Σκέψου για παράδειγμα τον πιστό σου θαυμαστή, τον Φρούραρχο του Γκλογκάου, τον Ιππότη Βοϊσλάβ. Είναι ερωτευμένος μαζί σου, και έχει τον τρόπο του να σου προσφέρει μια άνετη ζωή. Ο γενναίος αυτός άνδρας έχασε το δεξί του χέρι - αρκετή δικαιολογία για να παραμείνει κοντά στη σόμπα ή δίπλα στη ρόκα της αγαπημένης του Μπέρθα. Τι έκανε, όμως; Πήγε να πολεμήσει τους Τούρκους. Αγωνίζεται για έναν ευγενικό σκοπό..."

"Και κινδυνεύει να χάσει και το άλλο του χέρι, ή να αποκτήσει μια ακόμη μεγαλύτερη ουλή στο πρόσωπο", τη διέκοψε η φίλη της.

"Αφήνει για λίγο τη μνηστή του να κλαίει και να φοβάται", εξακολούθησε η Φραντσίσκα, "αλλά επιστρέφει δοξασμένος, παντρεύεται, και όλοι τον τιμούν και τον θαυμάζουν ακόμη πιο πολύ! Όλα αυτά γίνονται από έναν σαραντάρη, έναν σκληροτράχηλο πολεμιστή που δεν έχει ανατραφεί σε παλάτια - έναν στρατιώτη που δεν

έχει τίποτα άλλο από το σπαθί και το μανδύα του. Ο Φραντς μπορεί να είναι πλούσιος και ευγενής, αλλά δεν θέλω να ακούσω άλλα γι'αυτόν. Κάνε μου τη χάρη, αν με αγαπάς, Μπέρθα".

Η Φραντσίσκα έγειρε στη γωνιά της άμαξας με μια έκφραση ανικανοποίητου, και έκλεισε τα μάτια λες και ήθελε να κοιμηθεί.

«‹‹»»

"Και πιστεύεις πως αυτός ο φοβερός άνεμος είναι τόσο δυνατός ώστε να πρέπει να κάνουμε μια παράκαμψη για να αποφύγουμε την οργή του;" είπε ο ιππότης σε ένα γέρο ντυμένο με κάπα και γούνινο καπέλλο, ο ο οποίος φαινόταν να ειναι ο οδηγάς της ομάδας.

"Οσοι δεν έχουν νιώσει οι ίδιοι το Βοριά να σαρώνει τη χώρα ανάμεσα στο Σεσάνο και την Τεργέστη, δεν μπορούν να έχουν ιδέα της πραγματικότητας", απάντησε ο γέρος. "Ετσι κι αρχίσει να φυσάει, σωριάζει το χιόνι σε μεγάλες μακριές στίβες πάνω στο έδαφος. Οι στίβες γίνονται όλο και μεγαλύτερες, καθώς ο άνεμος δυναμώνει, μέχρι που τελικά δεν μπορείς ούτε τα μάτια σου να κρατήσεις ανοιχτά. Άμα σου λάχει κάτι τέτοιο, το μόνο που σου μένει να κάνεις είναι να τυλιχτείς με την κάπα σου και να πέσεις μπρούμητα στο χώμα. Ακόμα κι αν το σπίτι σου είναι μονάχα μια κατοσταριά μέτρα από εκεί που βρίσκεσαι, μπορεί να χάσεις τη ζωή σου προσπαθώντας να το φτάσεις".

"Τότε θα πρέπει να σε ευχαριστήσω, γέρο Κουμπάν", είπε ο ιππότης, αν και ήταν δύσκολο

να ακουστεί μέσα στο μουγκρητό της θύελλας. "Χάρη σε σένα, θα μπορέσουμε να φτάσουμε χωρίς κίνδυνο στον προορισμό μας".

"Γι'αυτό να είσαι βέβαιος, αφέντη μου", είπε ο γέρος. "Ωσπου να έρθουν τα μεσάνυχτα, θα έχουμε φτάσει ακέραιοι, αρκεί μονάχα..." Ξαφνικά ο γέρος σταμάτησε, τραβώντας απότομα τα χαλινάρια του αλόγου του, και φάνηκε να αφουγκράζεται.

"Θα πρέπει να είμαστε κοντά σε κάποιο χωριό", είπε ο Φραντς φον Κρόνσταϊν. "Ανάμεσα στα φυσήματα του ανέμου, νομίζω πως ακούω κάποιο σκυλί να αλυχτάει".

"Δεν είναι σκυλί, δεν είναι σκυλί!" είπε ο γέρος ανήσυχα, και σπειρούνισε το άλογό του για να τρέξει. "Για μίλια τριγύρω μας δεν υπάρχει ανθρώπινη κατοικία, εκτός από το κάστρο του Κλάτκα, κι αυτό είναι έρημο πάνω από έναν αιώνα".

"Το ουρλιαχτό φαίνεται να σε ανησυχεί, γερο Κουμπάν", είπε ο ιππότης, ακούγοντας τον μακρόσυρτο ήχο που έμοιαζε να έρχεται από πολύ πιο κοντά τους και να βρίσκει ανταπόκριση σε κάποιους άλλους, πιο μακριά.

"Τα ουρλιαχτά δεν έρχονται από σκυλιά αλλά από λύκους των βάλτων", απάντησε ο γέρος οδηγός φοβισμένα. "Ισως να μας έχουν μυριστεί. Αφεντάδες μου, καλό θα ήταν να έχετε έτοιμα τα πιστόλια σας".

"Λύκοι των βάλτων; Μα τι εννοείς;" ρώτησε ο Φραντς έκπληκτος.

"Στην άκρη του δάσους", είπε ο Κουμπάν, "υπάρχει μια λίμνη που έχει μάκρος ένα μίλι, και οι όχθες της τριγυρίζονται από βάλτους. Εκεί

μέσα έχουν φτιάξει φωλιά μερικά κοπάδια λύκων, οι οποίοι τρέφονται με αγριοπούλια, ψάρια και τα παρόμοια. Το καλοκαίρι είναι δειλοί, και μπορεί να τους τρομάξει ακόμη κι ένα δωδεκάχρονο αγόρι. Όταν όμως τα πουλιά φεύγουν για το νοτιά και η λίμνη παγώνει, τριγυρνούν μέσα στη νύχτα ψάχνοντας τροφή και τότε γίνονται πολύ επικίνδυνοι. Ακόμα χειρότεροι είναι όταν λυσσομανάει ο Βοριάς, γιατί τότε είναι σαν να τους έχει καβαλήσει ο ίδιος ο διάβολος. Γίνονται τόσο άγριοι, ώστε ρίχνονται αδιάκριτα σε ζώα και ανθρώπους. Μερικοί έχουν επιτεθεί ακόμη και στις άγριες αρκούδες των βουνών, και το χειρότερο, τις έχουν νικήσει".

Το ουρλιαχτό ξανακούστηκε πιο καθαρά, αυτή τη φορά από δυο αντίθετες κατευθύνσεις.

Οι καβαλάρηδες έβγαλαν τρομαγμένοι τα πιστόλια τους, ενώ ο ο γέρος έσφιξε το δόρυ που είχε κρεμασμένο στη σέλλα του.

"Δεν πρέπει να απομακρυνθούμε από την άμαξα", ψιθύρισε ο οδηγός. "Οι λύκοι βρίσκονται πολύ κοντά μας".

Οι καβαλάρηδες γύρισαν τα άλογά τους περικυκλώνοντας την άμαξα, ενώ ο ιππότης πληροφόρησε τις κοπέλες με λίγες μετρημένες κουβέντες για την αιτία αυτής της κίνησης.

"Τότε θα το διασκεδάσουμε!" φώναξε η Φραντσέσκα με μάτια που άστραφταν. "Τέρμα στην ανία!"

"Πώς μπορείς να λες τέτοιες ανοησίες;" τη ρώτησε η Μπέρθα αναστατωμένη.

"Μα δεν έχουμε γενναίους άνδρες να μας προστατέψουν;" της απάντησε η Φραντσέσκα κοροϊδευτικά. "Δεν είναι μαζί μας ο ξάδελφος Φραντς;"

"Βλέπω ένα φως να λαμπυρίζει ανάμεσα στα κλαδιά", φώναξε η Μπέρθα. "Να κι άλλο ένα. Θα πρέπει να υπάρχουν άνθρωποι εδώ κοντά".

"Όχι, όχι" φώναξε ο οδηγός. "Κλείστε την πόρτα σας, κυράδες μου. Κι εσείς, αφεντάδες, μην απομακρύνεστε. Αυτά που βλέπετε να γυαλίζουν είναι τα μάτια των λύκων".

Οι άνδρες κοίταξαν προς τους πυκνούς θάμνους, μέσα από τους οποίους κάθε τόσο εμφανίζονταν μικρά λαμπερά σημεία, τέτοια που αν ήταν καλοκαίρι θα πίστευαν πως ήσαν πυγολαμπίδες.

Είχαν το ίδιο πρασινοκίτρινο φως, αλλά ήταν περισσότερο σταθερά και εμφανίζονταν πάντα σε ζευγάρια.

Τα άλογα άρχισαν να εκνευρίζονται, να κλοτσούν και να τραβούν τα χαλινάρια, αλλά τα μουλάρια συμπεριφέρονταν πολύ πιο ψύχραιμα.

"Θα τους ρίξω μια πιστολιά και θα τους τρομάξω", είπε ο Φραντς, σημαδεύοντας προς το σημείο όπου τα λαμπερά σημάδια ήταν περισσότερα.

"Βαρώνε, συγκρατήσου!" είπε ο Κουμπάν βιαστικά, σφίγγοντας το μπράτσο του νεαρού. "Ο θόρυβος του πυροβολισμού θα μαζέψει τόσους πολλούς, ώστε θα πάρουν θάρρος από το πλήθος τους και θα κάνουν αυτοί την πρώτη επίθεση. Κοίτα μονάχα να είσαι έτοιμος, και αν δεις μια γριά λύκαινα να πηδάει μπροστά - γιατί πάντα μια τέτοια είναι επικεφαλής στην επίθεση - σημάδεψε καλά και σκότωσέ την χωρίς δισταγμό".

Τα άλογα ήταν πια σχεδόν ανεξέλεγχτα, και ο φόβος είχε αρχίσει να επηρεάζει και τα μουλάρια.

Καθώς ο Φραντς γύριζε προς την άμαξα για να πει κάτι στην εξαδέλφη του, ένα ζώο που είχε το μέγεθος ενός μεγαλόσωμου κυνηγόσκυλου ξεπήδησε μέσα από τα φυλλώματα και όρμησε στο μπροστινό μουλάρι.

"Ρίξε, βαρώνε!" φώναξε ο οδηγός.

Ο νεαρός πυροβόλησε, και ο λύκος σωριάστηκε στο έδαφος.

Ένα τρομερό ουρλιαχτό διαπέρασε ολόκληρο το δάσος.

"Και τώρα, τρέξτε! Τρέξτε χωρίς καθυστέρηση!" φώναξε ο Κουμπάν. "Δεν έχουμε χρόνο παραπάνω από πέντε λεπτά. Οι λύκοι θα κομματιάσουν τον πληγωμένο σύντροφό τους και, αν είναι πολύ πεινασμένοι, μπορεί και να τον κατασπαράξουν. Στο μεταξύ, εμείς θα κερδίσουμε κάποια απόσταση. Μέσα σε μια ώρα μπορούμε να φτάσουμε μέχρι την άκρη του δάσους. Εκεί κάτω - καθώς βλέπετε - είναι οι πύργοι του κάστρου Κλάτκα. Το δάσος είναι λιγότερο πυκνό προς τα εκεί".

Οι καβαλάρηδες προσπάθησαν να αυξήσουν την ταχυτητά τους όσο γινόταν, αλλά η άμαξα τους καθυστερούσε.

Η Μπέρθα έκλαιγε από το φόβο της, ενώ ακόμη και η Φραντσίσκα ένιωθε το θάρρος της να λιγοστεύει και παρέμενε εντελώς αμίλητη.

Ο Φραντς προσπαθούσε να τους δώσει κουράγιο.

Δεν είχαν περάσει μερικά λεπτά, όταν τα ουρλιαχτά ξανάρχισαν, πλησιάζοντάς τους περισσότερο.

"Είναι πάλι στο κατόπι μας, ακόμη πιο αγριεμένοι και πιο πολλοί από πριν!" φώναξε τρομαγμένος ο οδηγός τους.

Τα μικρά φωτεινά σημάδια φανερώθηκαν πάλι, κι αυτή τη φορά ήταν περισσότερα. Το δάσος είχε ήδη αραιώσει και, καθώς η χιονοθύελλα σταμάτησε, οι ακτίνες του φεγγαριού αποκάλυψαν πολλές σκούρες μορφές ανάμεσα στα δέντρα.

Έτρεχαν κοπαδιαστά σαν κυνηγόσκυλα, πλησιάζοντας όλο και περισσότερο, μέχρι που ήταν πια μονάχα καμιά εικοσαριά βήματα πίσω από τους ταξιδιώτες.

Κάθε τόσο, ένα άγριο ουρλιαχτό ακουγόταν ανάμεσά τους, στο οποίο απαντούσε όλη η αγέλη, κι άλλοι ξεμοναχιασμένοι λύκοι από πιο μακριά.

Οι ταξιδιώτες βρίσκονταν πια μονάχα μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά από το κάστρο για το οποίο είχε μιλήσει ο Κουμπάν.

Μέσα στο φεγγαρόφωτο, φαινόταν αρκετά μεγάλο. Κοντά στο σχετικά καλοδιατηρημένο κεντρικό κτίσμα, υπήρχαν τα ερείπια μιας εκκλησίας που κάποτε θα πρέπει να ήταν πανέμορφη. Ήταν πάνω σε ένα μικρό λοφίσκο, περιτριγυρισμένη από μοναχικές βελανιδιές και βάτα. Τόσο το κάστρο όσο και η εκκλησία διατηρούσαν εν μέρει τουλάχιστον την οροφή τους.

Ένα μονοπάτι οδηγούσε από την πύλη του κάστρου σε μια γέρικη βελανιδιά, και σε αυτό το σημείο ενωνόταν σε ορθή γωνία με το δρόμο πάνω στον οποίο έτρεχαν οι ταξιδιώτες.

Ο γέρο οδηγός φαινόταν αναποφάσιστος.

"Είμαστε σε μεγάλο κίνδυνο, αφεντάδες μου", είπε. "Οι λύκοι θα εξαπολύσουν σύντομα γενική επίθεση. Αν συμβεί κάτι τέτοιο, θα μας μένει μόνο ένας τρόπος διαφυγής - να αφήσετε τα μουλάρια στη μοίρα τους και να πάρετε τις δεσποινίδες στα άλογά σας".

"Αυτό θα ήταν πολύ έξυπνο, αν δεν είχα σκεφτεί ένα καλύτερο σχέδιο", απάντησε ο ιππότης. "Μπροστά μας βλέπω το ερειπωμένο κάστρο. Είμαι σίγουρος ότι μπορούμε να το φτάσουμε. Αν κλείσουμε τις πύλες, δεν έχουμε παρά να περιμένουμε να ξημερώσει".

"Εδώ; Στα χαλάσματα του κάστρου Κλάτκα; Ούτε για όλους τους λύκους του κόσμου!" φώναξε ο γέρος. "Ακόμα και με το φως της μέρας, κανείς δεν τολμά να το πλησιάσει - και τώρα είναι νύχτα! Το μέρος έχει πολύ άσχημη φήμη, αφέντη μου".

"Το κατοικούν ληστές;" ρώτησε ο Φραντς.

"Όχι, μόνο που είναι στοιχειωμένο", του απάντησε ο Κουμπάν.

"Ανοησίες!" τον διέκοψε ο βαρώνος. "Ας τρέξουμε προς τα ερείπια. Δεν έχουμε ούτε λεπτό για χάσιμο!"

«« »»

Έτσι κι έγινε.

Τα αγρίμια δεν ήταν παρά μερικά βήματα πίσω τους. Οι ταξιδιώτες είχαν φτάσει τη γέρικη βελανιδιά του μονοπατιού και ήταν έτοιμοι να πάρουν τη στροφή προς τα ερείπια, όταν τα αγρίμια, λες και κατάλαβαν ότι κινδύνευαν να

χάσουν τα θύματά τους, τους πλησίασαν τόσο πολύ ώστε μια λόγχη θα μπορούσε εύκολα να τα χτυπήσει.

Ο ιππότης και ο Φραντς έστριψαν απότομα και ήταν έτοιμοι να ριχτούν καταπάνω στην αγέλη, όταν ξαφνικά, μέσα απα τη σκιά της βελανιδιάς, ξεπετάχτηκε ένας άνδρας ο οποίος με μερικές δρασκελιές βρέθηκε ανάμεσα στους ταξιδιώτες και τους διώχτες τους.

Από όσο μπορούσαν να δουν μέσα στο λιγοστό φως, ο άγνωστος ήταν ένας ψηλός και γεροδεμένος άνδρας ο οποίος είχε ζωσμένο ένα σπαθί και φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι. Οι ταξιδιώτες ξαφνιάστηκαν με την απότομη εμφάνισή του, αλλά πολύ περισσότερο από τα γεγονότα που ακολούθησαν.

Μόλις ο άγνωστος εμφανίστηκε, οι λύκοι σταμάτησαν το κυνήγι, πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλον με τρομαγμένα ουρλιαχτά. Ο άγνωστος σήκωσε το χέρι και έκανε ένα νεύμα. Την άλλη στιγμή, τα αγρίμια σέρνονταν πίσω στους θάμνους με τις ουρές μέσα στα σκέλια, σαν δαρμένα σκυλιά.

Χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στους ταξιδιώτες, οι οποίοι ήταν πολύ έκπληκτοι για να ξεστομίσουν έστω και μια κουβέντα, ο άγνωστος πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στο κάστρο και σύντομα εξαφανίστηκε πίσω από τη σιδερένια πύλη.

"Ο Θεός να μας λυπηθεί!" μουρμούρισε ο γέρο Κουμπάν μέσα από τα γένια του, κάνοντας το σταυρό του.

"Ποιος ήταν αυτός ο παράξενος άνδρας;" ρώτησε ο ιππότης καθώς οι ταξιδιώτες ξανά-

παιρναν το δρόμο τους.

Ο γέρος προσποιήθηκε πως δεν κατάλαβε και, πλησιάζοντας τα μουλάρια, άρχισε να φτιάχνει τα χάμουρά που είχαν φύγει από τη θέση τους στη διάρκεια της φυγής. Πέρασε πάνω από ένα τέταρτο της ώρας πριν πλησιάσει ξανά κοντά στους δυο άνδρες.

"Ξέρεις ποιος ήταν αυτός που μας έσωσε με τόσο θαυμαστό τρόπο από τα αγρίμια;" ρώτησε ο Φραντς τον οδηγό.

"Αν τον ξέρω; Όχι, αφέντη μου, δεν τον έχω ξαναδεί", απάντησε ο οδηγός διστακτικά.

"Μου φάνηκε σαν στρατιωτικός, και σίγουρα ήταν οπλισμένος", είπε ο βαρώνος. "Κατοικείται, λοιπόν, το κάστρο;"

"Όχι τα τελευταία εκατό χρόνια", ήταν η απάντηση του γέρου. "Ερημώθηκε επειδή ο κάτοχός του εκείνο τον καιρό είχε πάρε-δώσε με τους Τούρκους που είχαν φτάσει μέχρι εδώ. Ή τουλάχιστον", βιάστηκε να διορθώσει, "έτσι λέει η παράδοση, επειδή ο άνθρωπος αυτός μπορεί στην πραγματικότητα να ήταν τίμιος και σωστός όπως κι εμείς".

"Και ποιος είναι τώρα ο κάτοχος αυτών των ερειπίων και του δάσους;" ρώτησε ο ιππότης.

"Ποιος άλλος από εσένα, αφέντη μου;" απάντησε ο Κουμπάν. "Εδώ και δυο ώρες έχουμε μπει στα κτήματά σου, και σύντομα θα φτάσουμε την άκρη του δάσους".

"Δεν ακούω πια τους λύκους", είπε ο βαρώνος μετά από μια παύση. "Τα ουρλιαχτά έπαψαν. Το περιστατικό με τον άγνωστο παραμένει ανεξήγητο, ακόμη και αν υποθέσουμε πως επρόκειτο για κάποιο κυνηγό".

"Ναι, ναι, μάλλον έτσι είναι", τον διέκοψε βιαστικά ο γέρος, κοιτάζοντας γύρω του ανήσυχα. "Ο γενναίος άνθρωπος που τόσο καίρια μας βοήθησε, θα πρέπει να ήταν κυνηγός. Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι στην περιοχή! Δόξα το Θεό!" Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε: "Φτάνουμε στην άκρη του δάσους. Σε μια ώρα θα βρισκόμαστε δίπλα σε ένα ζεστό τζάκι".

«««»»

Και έτσι έγινε.

Πριν περάσει μια ώρα, οι ταξιδιώτες έφτασαν σε ένα καλοχτισμένο χωριό, το κυριότερο σημείο της ακίνητης περιουσίας του βαρώνου. Λίγο πιο έξω από το χωριό υψωνόταν ένα μεγαλόπρεπο κάστρο, με τα παράθυρά του φωτισμένα. Ο οικονόμος και οι άλλοι υπηρέτες περίμεναν στην είσοδο και υποδέχθηκαν τον νέο τους κύριο με εκφράσεις σεβασμού, οδηγώντας τους ταξιδιώτες σε θαυμάσια επιπλωμένα δωμάτια.

«««»»

Κοντά τέσσερις εβδομάδες πέρασαν πριν συμβεί κάτι σημαντικό στους ταξιδιώτες.

Ο ιππότης και ο Φραντς ήταν συνεχώς απασχολημένοι με τις υποθέσεις των απέραντου κτήματος, προσπαθώντας να εισαγάγουν διάφορες γερμανικές βελτιώσεις, και έτσι σπάνια βρίσκονταν στον πύργο.

Στην αρχή η Φραντσίσκα ήταν καταγοητευμένη με τα καινούρια και άγνωστα πράγματα

που συναντούσε σε αυτή τη νέα πατρίδα. Της φαίνονταν όλα τόσο ρομαντικά και τόσο αλλιώτικα απ'ότι στη Γερμανία, ώστε συχνά έκανε συγκρίσεις ανάμεσα στις δυο χώρες, με συμπεράσματα που συχνά κατέληγαν σε βάρος της Γερμανίας.

Η Μπέρθα είχε ακριβώς αντίθετη γνώμη. Κορόιδευε την εξαφέλφη της και της έλεγε πως η αγάπη της για το καινούριο και το παράξενο θα πρέπει πράγματι να την είχε επηρεάσει, αφού προτιμούσε τρώγλες όπου ο καπνός έβγαινε από τις πόρτες και τα παράθυρα αντί από τις καμινάδες, οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με καπνιά, και οι κάτοικοι πολύ πιο βρώμικοι και άξεστοι από τον ευγενικό λαό της Γερμανίας.

Ωστόσο, η Φραντσίσκα επέμενε στις ιδέες της, και απαντούσε πως τα πάντα στη Γερμανία και την Αυστρία ήταν επίπεδα, βαρετά και κοινότυπα. Και πως ένας αγροίκος χωρικός του τόπου εκείνου, με τη χοντροκομμένη μαλλιαρή κάπα του, είχε γι'αυτήν δέκα φορές περισσότερο ενδιαφέρον από έναν φιλήσυχο Αυστριακό ντυμένο στα γιορτινά του, του οποίου το θέαμα ήταν από μόνο του αρκετό για να σε κάνει να χασμουριέσαι.

Μόλις ο ιππότης ολοκλήρωσε τις πρώτες του ενέργειες, οι νεοφερμένοι μπόρεσαν να ξαναβρεθούν μαζί.

Ο Φραντς συνέχιζε να δείχνει μεγάλη προσοχή στην ξαδέλφη του, αλλά εκείνη δεν έμοιαζε να εντυπωσιάζεται. Αντίθετα, τον βασάνιζε με όλα τα παράξενα καπρίτσια της, τα οποία είχαν επιστρέψει τώρα που είχε πια κάπως συνηθίσει την καινούρια της ζωή. Είχε κάνει πολλές

εκδρομές στη γύρω περιοχή, αλλά το σκηνικό δεν είχε μεγάλη ποικιλία και έτσι οι βόλτες σύντομα έπαψαν να τη διασκεδάζουν.

«»«»

Μια μέρα, καθώς ήταν όλοι μαζεμένοι στην παλιά τραπεζαρία και οι υπηρέτες είχαν πάρει τα πιάτα από μπροστά τους, άρχισαν να συζητούν προς ποια κατεύθυνση θα πήγαιναν για ιππασία.

"Το βρήκα!" φώναξε ξαφνικά η Φραντσίσκα. "Αναρωτιέμαι πώς δεν το είχαμε σκεφτεί μέχρι τώρα να επισκεφθούμε με το φως της μέρας το σημείο όπου είχαμε τη νυχτερινή μας περιπέτεια με τους λύκους και τον Μυστηριώδη Άγνωστο".

"Εννοείς, να επισκεφθούμε τα ερείπια αυτού του μέρους... ξέχασα πώς το λένε", είπε ο ιππότης.

"Κάστρο Κλάτκα", του υπενθύμισε η Φραντσίσκα χαρούμενα. "Πρέπει να πάμε εκεί κάτω. Θα είναι τόσο γοητευτικό να περάσουμε ξανά με το φως της μέρας από το μέρος που μας έδωσε μια τόσο μεγάλη τρομάρα".

"Φέρε τα άλογα", είπε ο ιππότης σε έναν υπηρέτη, "και πες στον οικονόμο να έρθει εδώ αμέσως".

Ο γέρο οικονόμος μπήκε μετά από λίγο στο δωμάτιο.

"Σκοπεύουμε να επισκεφθούμε με τα άλογα το κάστρο Κλάτκα", είπε ο ιππότης. "Είχαμε μια περιπέτεια εκεί καθώς ερχόμασταν..."

"Μου το είπε ο Κουμπάν", τον διέκοψε ο οικονόμος.

"Εσύ τι γνώμη έχεις;" ρώτησε ο ιππότης.

"Ειλικρινά δεν ξέρω τί να πω", απάντησε ο γέρος, κουνόντας το κεφάλι. "Ήμουν εικοσάχρονο παλλικάρι όταν ήρθα σε αυτό το κάστρο, και τώρα τα μαλλιά μου έχουν ασπρίσει. Έχει περάσει μισός αιώνας από τότε. Εκατοντάδες φορές οι υποχρεώσεις μου με έφεραν κοντά σε αυτά τα ερείπια, αλλά ποτέ μου δεν συνάντησα το Δαίμονα του Κλάτκα".

"Μα τι λες; Σε ποιον αναφέρεσαι με αυτό το όνομα;" ρώτησε η Φραντσίσκα, της οποίας η αγάπη για περιπέτεια και ρομαντισμό είχε εξαφθεί από αυτά τα υπονοούμενα.

"Έτσι λέει ο κόσμος το φάντασμα ή πνεύμα το οποίο υποτίθεται πως στοιχειώνει τα ερείπια", απάντησε ο οικονόμος. "Λένε πως φανερώνεται μονάχα τις νύχτες με φεγγάρι..."

"Αυτό είναι πολύ φυσικό", τον διέκοψε ο Φραντς χαμογελώντας. "Τα φαντάσματα δεν ανέχονται το φως της ημέρας... όσο για το φεγγάρι, πώς αλλιώς θα μπορούσε να γίνει ορατό το φάντασμα, αφού δεν πιστεύω να έχει σκεφτεί κανείς να επισκεφτεί το κάστρο με δαυλούς μόνο και μόνο από απλή περιέργεια".

"Υπάρχουν μερικοί εύπιστοι που υποστηρίζουν ότι έχουν δει αυτό το φάντασμα", συνέχισε ο οικονόμος. "Κυνηγοί και ξυλοκόποι ισχυρίζονται πως το έχουν συναντήσει στο σταυροδρόμι, πλάι στη γέρικη βελανδιά. Αυτό, ευγενικέ μου κύριε, είναι το μέρος που λένε πως στοιχειώνει περισσότερο, γιατί το δέντρο αυτό είναι φυτεμένο σε ανάμνηση εκείνου που σκοτώθηκε εκεί".

"Και ποιος ήταν αυτός;" ρώτησε η Φραντσίσκα

με ξαναμμένη περιέργεια.

"Ο τελευταίος ιδιοκτήτης του κάστρου, το οποίο εκείνη την εποχή είχε γίνει άνδρο ληστών και αρχηγείο όλων των εγκληματιών της περιοχής", απάντησε ο γέρος. "Λένε πως ο άνδρας αυτός είχε υπερφυσική δύναμη, και τον φοβόντουσαν όλοι, όχι μόνο για τον ευέξαπτο χαρακτήρα του, αλλά και για τις συναλλαγές του με τους Τούρκους. Επίσης, άρπαζε και έφερνε στο κάστρο του οποιαδήποτε κοπέλλα του γυάλιζε στο μάτι, και κανείς δεν έμαθε ποτέ για τη μοίρα αυτών των άμοιρων κοριτσιών. Όταν τα ανοσιουργήματά του έφτασαν στο απροχώρητο, όλοι οι χωρικοί ξεσηκώθηκαν εναντίον του, πολιόρκησαν το κάστρο του και τελικά τον σκότωσαν στο σημείο όπου στέκεται σήμερα η γέρικη βελανιδιά".

"Πώς και δεν έκαψαν ολόκληρο το κάστρο για να σβήσουν την κακή του ανάμνηση;" είπε ο ιππότης.

"Ήταν κτήμα της Εκκλησίας, και γι' αυτό γλίτωσε", απάντησε ο οικονόμος. "Στη συνέχεια το αγόρασε ο προπάππος σας, επειδή είχε γύρω του πολύ εύφορα κτήματα. Επειδή ο ιππότης του Κλάτκα ήταν από καλή οικογένεια, του έστησαν ένα μνημείο μέσα στην εκκλησία, η οποία είναι τώρα ερειπωμένη όπως και το ίδιο το κάστρο".

"Ας ξεκινήσουμε αμέσως!" είπε η Φραντσίσκα ανυπόμονα. "Τίποτα δεν μπρεί να με εμποδίσει να επισκεφτώ ένα τόσο ενδιαφέρον μέρος. Οι φυλακισμένες κοπέλες που ποτέ κανείς δεν τις ξανάδε, η άλωση του κάστρου, ο θάνατος του ιππότη, οι νυχτερινές περιπλανήσεις του φα-

ντάσματός του γύρω από τη γέρικη βελανιδιά, η δική μας περιπέτεια, όλα αυτά μου προκαλούν απερίγραπτη περιέργεια".

«««»»

Όταν ένας υπηρέτης τους ανήγγειλε πως τα άλογα ήταν έτοιμα, οι νεαρές κοπέλλες κατέβηκαν γελώντας τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην αυλή.

Ο Φραντς, ο ιππότης, και ένας υπηρέτης που γνώριζε καλά την περιοχή, τις ακολούθησαν. Μέσα σε λίγα λεπτά, η ομάδα είχε πάρει το δρόμο προς το δάσος.

Ο ήλιος ήταν ακόμη ψηλά στον ουρανό όταν είδαν τους πύργους του κάστρου Κλάτκα να υψώνονται πάνω από τα δέντρα. Όλα στο δάσος ήταν ήσυχα, εκτός από το χαρούμενο κελάιδισμα των πουλιών, τα οποία χοροπηδούσαν ανάμεσα στα φύλλα και στα μπουμπούκια, αναγγέλοντας πως η άνοιξη είχε φτάσει.

Η ομάδα βρέθηκε γρήγορα κοντά στη γέρικη βελανιδιά, στη ρίζα του λόφου πάνω στον οποίο ήταν κτισμένο το κάστρο, ακόμη εντυπωσιακό παρ'ότι ρημαγμένο. Ιξοί και βάτα είχαν τυλιχτεί πάνω στα τείχη, χώνοντας τις ρίζες τους βαθιά μέσα στις πέτρες, έτσι που κατά ένα μεγάλο μέρος ήταν αυτά που συγκρατούσαν ακόμη τα κτίσματα όρθια.

Στην κορυφή του πιο ψηλού σημείου, ένας μικρός νεαρός θάμνος έσειε τα πράσινα φύλλα του στο ελαφρό αεράκι.

Οι άνδρες βοήθησαν τις κοπέλες να κατεβούν

και, αφήνοντας τα άλογά τους στη φροντίδα του υπηρέτη, ανέβηκαν όλοι μαζί το μονοπάτι προς το κάστρο.

Αφού εξερεύνησαν κάθε γωνιά του, και ξόδεψαν αρκετό χρόνο αναζητώντας μάταια κάποια τα ίχνη του παράξενου άγνωστου, κατευθύνθηκαν προς τη γειτονική εκκλησία.

Αυτή φαινόταν να έχει αντέξει καλύτερα στο χρόνο και τον καιρό. Ο σηκός του ναού ήταν εντελώς αποψιλωμένος, αλλά το ιερό και η αγία τράπεζα σκεπάζονταν ακόμη από οροφή, όπως και ένα πλαϊνό παρεκκλήσι, το οποίο φαινόταν να είναι ένα μέρος όπου κάποτε τιμούσαν τους παλιούς ιππότες του κάστρου.

Ωστόσο, λίγα μόνο ίχνη απέμεναν από τα μεγαλόπρεπα βιτρό τα οποία κάποτε θα πρέπει να στόλιζαν τα παράθυρα, και ο άνεμος έμπαινε απρόσκλητος μέσα από τα ανοίγματα.

Οι επισκέπτες ασχολήθηκαν αρκετή ώρα με την αποκρυπτογράφηση των επιγραφών πάνω σε ταφόπετρες αλλά και τοίχους, κυρίως στο ιερό. Σε γενικές γραμμές, επρόκειτο για μνημεία των αρχαίων αρχόντων του κάστρου, με ανάγλυφα αρματωμένων ανδρών, καθώς και γυναικών και παιδιών κάθε ηλικίας.

Ένα κοράκι με ανοιχτά φτερά και κάποια άλλα σύμβολα ήταν τοποθετημένα στις γωνίες.

Μια ταφόπτερα, η οποία βρισκόταν κοντά στην είσοδο του ιερού, διέφερε κατά πολύ από τις άλλες. Δεν είχε μορφή σκαλισμένη επάνω της και η επιγραφή, η οποία σε όλες τις άλλες ήταν ένα συνονθύλευμα από ευχολόγια και κολακίες, ήταν επάνω σε αυτήν απλή και απέριττη. Την αποτελούσαν μόνο οι εξής λέξεις: *"Ο Εζελιν*

φον Κλάτκα έπεσε σαν ιππότης κατά την άλωση του κάστρου" - και από κάτω ακολουθούσε ημερομηνία και χρονολογία.

"Αυτό θα πρέπει να είναι το μνήμα του ιππότη του οποίου το φάντασμα λένε πως στοιχειώνει τα ερείπια", φώναξε ενθουσιασμένα η Φραντσίσκα. "Τι κρίμα που δεν υπάρχει μια αναπαράσταση και για αυτόν όπως με τους άλλους - θα ήθελα πολύ να ήξερα πώς ήταν!"

"Εδώ υπάρχει και μια οικογενειακή κρύπτη, με σκαλιά που οδηγούν προς τα κάτω, και ο ήλιος την φωτίζει περνώντας μέσα από μια χαραμάδα", είπε ο Φραντς, βγαίνοντας από το διπλανό σκευοφυλάκειο.

Ολόκληρη η ομάδα τον ακολούθησε, κατεβαίνοντας οκτώ ή εννιά σκαλιά τα οποία οδηγούσαν σε ένα αρκετά ευρύχωρο δωμάτιο.

Μέσα εκεί ήταν τοποθετημένα πολλά φέρετρα κάθε μεγέθους, μερικά από αυτά τίποτα περισσότερο από σωρούς σκόνης. Κι εδώ ξανά, ένα που βρισκόταν πιο κοντά στην πόρτα ξεχώριζε από τα άλλα για τη λιτότητα της εμφάνισής του.

Έμοιαζε να είναι σχεδόν καινούριο, και επάνω του είχε μονάχα τη σύντομη επιγραφή:

""Έζελιν φον Κλάτκα, Ιππότης".

Μια και δεν υπήρχε καμιά δυσάρεστη οσμή, έμειναν μέσα στην κρύπτη για αρκετή ώρα. Όταν ανέβηκαν και πάλι στην εκκλησία, είχαν μια μεγάλη συζήτηση για τους προκάτοχους του κάστρου, για τους οποίους ο ιππότης θυμόταν τώρα ότι είχε ακούσει τους γονείς του να μιλούν.

«««»»

Ο ήλιος είχε πέσει και το φεγγάρι μόλις ξεπρόβαλλε, όταν οι επισκέπτες ετοιμάστηκαν να αφήσουν τα ερείπια.

Η Μπέρθα είχε κάνει μερικά βήματα προς τον κυρίως ναό, όταν ξέφυγε από το στόμα της μια μικρή κραυγή έκπληξης και φόβου. Τα μάτια της είχαν πέσει πάνω σε έναν άνδρα που φορούσε καπέλλο με φτερά, ένα θηκαρωμένο σπαθί, και έναν κοντό, κάπως παλιομοδίτικο μανδύα ριγμένο στους ώμους. Ο άγνωστος ήταν ακουμπισμένος αδιάφορα πάνω σε μια σπασμένη κολώνα της εισόδου και δεν φαινόταν να προσέχει την παρέα. Οι ακτίνες του φεγγαριού έπεφταν κατευθείαν πάνω στο χλωμό του πρόσωπο.

Οι επισκέπτες τον πλησίασαν.

"Αν δεν κάνω λάθος", του είπε ο ιππότης, "έχουμε ξανασυναντηθεί".

Ο άγνωστος δεν έδωσε καμιά απόκριση.

"Μας σώσατε με έναν σχεδόν απίστευτο τρόπο από εκείνους τους φοβερούς λύκους", είπε η Φραντσίσκα. "Κάνω λάθος να υποθέτω ότι σας είμαστε υπόχρεοι για αυτή τη μεγάλη υπηρεσία;"

"Τα ζώα με φοβούνται", απάντησε ο άγνωστος με μια βαθιά άγρια φωνή, ενώ κάρφωνε το βλέμμα του πάνω στην κοπέλα, χωρίς να δίνει σημασία στους υπόλοιπους.

"Τότε μάλλον θα είστε κυνηγός και θα πολεμάτε συνεχώς με αγρίμια".

"Ποιος από εμάς δεν είναι και κυνηγός και θήραμα συνάμα; Όλοι κυνηγούν και όλοι κυνη-

γιούνται, και η Μοίρα μας καταδιώκει όλους", της απάντησε ο άγνωστος χωρίς να την κοιτάξει.

"Ζείτε μέσα σε αυτά τα ερείπια;" ρώτησε ο ιππότης διστακτικά.

"Ναι, αλλά δεν θα καταστρέψω το κυνήγι της περιοχής όπως φοβάστε, Ιππότη του Φάνενμπεργκ", είπε ο παράξενος άνδρας περιφρονητικά. "Να είστε βέβαιος πως η περιουσία σας θα μείνει ανέγγιχτη".

"Ο πατέρας μου δεν εννοούσε αυτό!" τον διέκοψε η Φραντσίσκα, η οποία φαινόταν να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τον ξένο. "Σίγουρα κάποια ατυχή γεγονότα και δυσάρεστες εμπειρίες σας ανάγκασαν να βρήτε καταφύγιο σε αυτά τα χαλάσματα, από τα οποία ο πατέρας μου με κανέναν τρόπο δεν θα ήθελε να σας διώξει".

"Ο πατέρας σας είναι πολύ καλός αν πράγματι αυτό εννοούσε", είπε ο άγνωστος με τη σοβαρή φωνή του. Στα σκοτεινά χαρακτηριστικά του χαράχτηκε ένα αχνό χαμόγελο. "Μα άτομα σαν κι εμένα δύσκολα φεύγουν από ένα σημείο".

"Θα πρέπει να ζείτε πολύ άβολα εδώ", είπε η Φραντσίσκα, κάπως εκνευρισμένη, επειδή πίστευε πως οι ευγενικές κουβέντες της άξιζαν μια καλύτερη απάντηση.

"Η κατοικία μου δεν είναι ακριβώς άβολη, αν και είναι κάπως στενάχωρη - παρ'όλα αυτά, εντελώς κατάλληλη για ήσυχους ανθρώπους", είπε ο άγνωστος με κάποια ειρωνία. "Ωστόσο, δεν είμαι πάντα ήσυχος. Μερικές φορές τρελαίνομαι μέσα στη στενή κατοικία μου, και τότε τρέχω σε δάση και αγρούς, λόφους και ρεμματιές. Η ώρα που πρέπει να γυρίσω στο

μικρό μου σπίτι έρχεται πάντα νωρίς για το γούστο μου".

"Αφού βγαίνετε πότε-πότε από την κατοικία σας", είπε ο ιππότης, "θα σας προσκαλούσα να μας επισκεφθείτε, αν ήξερα..."

"Οτι θα ήμουν κατάλληλος για να δεχθώ μια τέτοια πρόσκληση", τον διέκοψε ο άγνωστος, και ο ιππότης ξαφνιάστηκε επειδή ο ξένος είχε εκφράσει επακριβώς τη μισοσχηματισμένη του σκέψη. "Λυπάμαι", συνέχισε ο παράξενος άνδρας παγερά, "που δεν μπορώ να σας δώσω κάποια ιδιαίτερα στοιχεία αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή. Σας βεβαιώνω, ωστόσο ότι είμαι και εγώ ιππότης, και μάλιστα η γενιά μου είναι τουλάχιστον το ίδιο παλιά με τι δική σας".

"Τότε δεν θα πρέπει να αρνηθείτε την πρόσκλησή μας", φώναξε η Φραντσίσκα, γοητευμένη από τους παράξενους τρόπους του άγνωστου. "Να έρθετε να μας επισκεφθείτε".

"Δεν είμαι ιδιαίτερα ευχάριστος στις συναναστροφές μου, και εξαιτίας αυτού του γεγονότος λίγοι με έχουν προσκαλέσει τα τελευταία χρόνια", της απάντησε εκείνος με το παράξενο χαμόγελό του. "Εξάλλου, συνηθίζω να μένω στο σπίτι μου στη διάρκεια της ημέρας. Αυτή είναι για μένα μια περίοδος ανάπαυσης. Θα πρέπει να ξέρετε ότι ανήκω σε εκείνη την κατηγορία ατόμων οι οποίοι κάνουν τη μέρα νύχτα και τη νύχτα μέρα, και οι οποίοι αγαπούν κάθε τι ασυνήθιστο και παράξενο".

"Στ'αλήθεια;" φώναξε η Φραντσίσκα. "Το ίδιο κι εγώ! Και γι'αυτό το λόγο θα πρέπει να μας επισκεφθείτε. Υποθέτω", συνέχισε χαμογελώντας, "πως μόλις ξυπνήσατε και κάνετε την

'πρωινή' σας βόλτα. Λοιπόν, αφού το φεγγάρι είναι ο ήλιος σας, σας παρακαλώ να επισκεφθείτε γρήγορα το κάστρο μου κάτω από το φως των ακτίνων του. Νομίζω πως θα συμφωνήσουμε σε πολλά πράγματα, και θα είναι πραγματικά όμορφο να γνωριστούμε καλύτερα".

"Το θέλετε πραγματικά; Επιμένετε;" ρώτησε ο ξένος με ενδιαφέρον.

"Ασφαλώς, αφού αλλιώς δεν πρόκειται να έρθετε", απάντησε χωρίς δισταγμό η νεαρή κοπέλα.

"Τότε θα έρθω", της απάντησε αυτός, καρφώνοντας ξανά το βλέμμα του επάνω της. "Κι αν η συντροφιά μου σας φανεί κάποια στιγμή δυσάρεστη, τότε το φταίξιμο θα είναι μόνο δικό σας, επειδή γνωρίσατε κάποιον ο οποίος σπάνια φορτώνεται στους άλλους, αλλά και δύσκολα ξεκολλάει από κοντά τους".

Με αυτά τα λόγια, ο άγνωστος έκανε μια ανάλαφρη χειρονομία, σαν να τους αποχαιρετούσε, και περνώντας μέσα από την πόρτα χάθηκε ανάμεσα στα ερείπια. Λίγο αργότερα, οι επισκέπτες ανέβηκαν στα άλογά τους και πήραν τον δρόμο της επιστροφής.

«« »»

Το απόγευμα της επόμενης ημέρας τους βρήκε όλους καθισμένους στη μεγάλη αίθουσα του κάστρου.

Η Μπέρθα μόλις είχε πάρει ευχάριστες ειδήσεις. Ο ιππότης Βοϊσλάβ της έγραφε από την Ουγγαρία πως ο πόλεμος με τους Τούρκους θα τέλειωνε μέσα στο χρόνο και πως, αν και

σκόπευε να επιστρέψει στη Σιλεσία, μαθαίνοντας ότι ο Ιππότης του Φάνενμπεργκ είχε εγκατασταθεί στο νέο του φέουδο, θα ακολουθούσε κι αυτός την οικογένεια εκεί, σίγουρος πως η Μπέρθα θα συνόδευε τη φίλη της.

Το γράμμα του άφηνε να εννοηθεί πως βρισκόταν τόσο ψηλά στην εκτίμηση του δούκα του, εξαιτίας των πολύτιμων υπηρεσιών που του είχε προσφέρει, ώστε στο μέλλον θα αναλάμβανε ακόμη πιο σημαντικά καθήκοντα και αξιώματα. Πριν όμως τα αναλάβει, σκόπευε να έρθει και να πάρει την Μπέρθα για γυναίκα του. Είχε πλουτίσει πολύ, τόσο από τις αμοιβές του κυρίου του όσο και από τα λάφυρα που είχε πάρει από τους Τούρκους.

Έχοντας χάσει το δεξί του χέρι στην υπηρεσία του δούκα, είχε επιχειρήσει να μάθει να πολεμά με το αριστερό. Δεν τα κατάφερνε όμως και πολύ καλά, και έτσι έβαλε έναν ικανό τεχνίτη να του φτιάξει ένα σιδερένιο. Αυτό το τεχνητό χέρι τον εξυπηρετούσε αρκετά, αλλά είχε πολλές αδυναμίες. Τώρα, όμως, ο κύριός του τού είχε δωρίσει ένα χρυσό, ένα καταπληκτικό έργο τέχνης κατασκευασμένο από έναν διάσημο Ιταλό μηχανικό. Ο ιππότης το περιέγραφε σαν κάτι θαυμαστό, τονίζοντας ιδιαίτερα την υπερφυσική δύναμη με την οποία του επέτρεπε να κρατά το σπαθί και τη λόγχη.

Η Φραντσίσκα ασφαλώς καταχάρηκε με την ευτυχία της φίλης της, η οποία είχε πολύ καιρό να πάρει νέα από το μνηστήρα της.

Κάθε τόσο άρχιζε τα ευνοϊκά σχόλια και τις φιλοφρονήσεις για τη γενναιότητα και τα κατορθώματα του ιππότη, εν μέρει για να

πειράξει τον Φραντς και εν μέρει για να δώσει διέξοδο στα δικά της συναισθήματα. Ακόμη και την ουλή στο πρόσωπό του, και την απώλεια του δεξιού του χεριού, τα παίνευε σαν χαρίσματα.

Τελικά, η Φραντσίσκα δήλωσε καυστικά ότι προτιμούσε έναν άσχημο άνδρα πολύ περισσότερο από έναν όμορφο, επειδή οι όμορφοι ήταν συνήθως αδύναμοι και θηλυπρεπείς. Έπειτα πρόσθεσε πως, αν και κανείς δεν θα μπορούσε να χαρακτηρίσει όμορφο τον άνδρα που είχαν γνωρίσει το προηγούμενο βράδυ, ήταν σίγουρα ελκυστικός και ενδιαφέρων.

Ο Φραντς και η Μπέρθα αρνήθηκαν ταυτόχρονα αυτή τη διαπίστωση. Η σκοτισμένη του εμφάνιση, η θανατερή χλωμάδα του προσώπου του και ο τόνος της φωνής του φαίνονταν ιδιαίτερα αποκρουστικά στη Μπέρθα, ενώ ο Φραντς κατηγορούσε την περιφρόνηση και τον εγωισμό που διακρίνονταν ολοφάνερα στα λόγια του.

Η γνώμη του ιππότη ήταν κάπως ενδιάμεση. Πίστευε πως ο άγνωστος είχε επάνω του κάτι που πρόδιδε ευγενική καταγωγή, αν και πράγματι δεν μπορούσε να παινέψει ιδιαίτερα την ευγένειά του. Μπορεί όμως να είχε περάσει πολλές δοκιμασίες στη ζωή του, οι οποίες να τον είχαν κάνει μισάνθρωπο.

Ενώ συζητούσαν με αυτόν τον τρόπο, η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και μέσα στην αίθουσα μπήκε το αντικείμενο της συζήτησής τους.

"Συγχωρείστε με, Ιππότη", είπε ψυχρά, "που έρχομαι, αν όχι απρόσκλητος, τουλάχιστον απροειδοποίητα. Δεν υπήρχε κανείς στον προθάλαμο για να σας αναγγείλει την άφιξή μου".

Το έντονα φωτισμένο δωμάτιο έδινε μια πλήρη εικόνα του άγνωστου. Ήταν ένας άνδρας περίπου σαράντα χρονών, ψηλός και εξαιρετικά αδύνατος. Το πρόσωπό του θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αδιάφορο - παρ'όλο που έδειχνε κάποια σημάδια θάρρους και θράσους - αλλά η γενική του έκφραση κάθε άλλο παρά καλόγνωμη ήταν.

Στα παγερά γκρίζα μάτια του διακρίνονταν η περιφρόνηση και ο σαρκασμός, και το βλέμμα του ήταν τόσο διαπεραστικό ώστε κανείς δεν μπορούσε να το αντέξει για πολύ.

Το χρώμα του δέρματός του ήταν ακόμη πιο περίεργο από τα χαρακτηριστικά του: δεν θα μπορούσε να ονομαστεί ούτε χλωμό, ούτε κίτρινο. Ήταν ένα είδος γκρίζου, ή τουλάχιστον βρόμικου λευκού, σαν αυτό ενός Ινδιάνου που υπέφερε πολύ καιρό από κρίσεις πυρετού. Το χρώμα αυτό φαινόταν ακόμη πιο έντονο εξαιτίας των κατάμαυρων γενιών και των κοντοκομμένων μαλλιών.

Το ντύσιμο του άγνωστου πρόδιδε ευγενική καταγωγή, αλλά ήταν παλιομοδίτικο και ατημέλητο. Υπήρχαν μεγάλοι λεκέδες σκουριάς πάνω στο κολλάρο και τον θώρακα της αρματωσιάς του, ενώ το στιλέττο και η λαβή του καλοδουλεμένου σπαθιού του ήταν σε μερικά σημεία σκεπασμένα από μούχλα.

Μια και οι συγκεντρωμένοι ετοιμάζονταν να δειπνήσουν, ήταν φυσικό να προσκαλέσουν τον ξένο σε φαγητό.

Εκείνος δέχθηκε, αλλά μόνο μέχρι του σημείου να καθίσει στο τραπέζι μαζί τους, επειδή δεν έβαλε στο στόμα του ούτε μπουκιά.

Με κάποια έκπληξη, ο ιππότης του ζήτησε το λόγο για μια τέτοια συμπεριφορά.

"Έχω από καιρό συνηθίσει να μην τρώω ποτέ τη νύχτα", απάντησε με ένα παράξενο χαμόγελο. "Το πεπτικό μου σύστημα έχει εντελώς ξεσυνηθίσει τις στερεές τροφές, και ζω αποκλειστικά και μόνο με υγρά".

"Τότε μπορούμε να αδειάσουμε μαζί μια νταμιζάνα κρασί από το Ρήνο", είπε ο οικοδεσπότης.

"Και πάλι ευχαριστώ, αλλά δεν πίνω κρασί ούτε άλλα παγωμένα υγρά", απάντησε ο παράξενος άνδρας, με έναν τόνο γεμάτο ειρωνία. Φαινόταν σαν να είχε συνδυάσει την πρόταση με κάτι αστείο μέσα στο μυαλό του.

"Τότε θα προστάξω να σας κάνουν ένα ζεστό ρόφημα με βότανα", είπε η Φραντσίσκα.

"Ευχαριστώ, ωραία μου δεσποινίς, αλλά όχι για την ώρα", της απάντησε εκείνος. "Παρ'όλο όμως που αρνούμαι ένα ρόφημα από εσάς αυτή την ώρα, να είστε σίγουρη πως θα έρθει η στιγμή - ίσως πολύ γρήγορα - που θα ζητήσω αυτό ή κάποιου άλλου είδους από εσάς".

Η Μπέρθα και ο Φραντς πίστευαν πως ο άνδρας είχε κάτι το απροσδιόριστα αποκρουστικό στους τρόπους του, και δεν είχαν όρεξη να ανοίξουν συζήτηση μαζί του.

Ο βαρώνος, όμως, πιστεύοντας πως η ευγένεια απαιτούσε από αυτόν να πει κάτι, γύρισε προς τον επισκέπτη του και είπε φιλικά:

"Πάνε πολλές εβδομάδες από τότε που πρωτοσυναντηθήκαμε. Πρέπει λοιπόν να σας ευχαριστήσουμε για τη μοναδική βοήθεια..."

"Δεν σας έχω πει ακόμη το όνομά μου, αν και

είμαι βέβαιος πως θα θέλατε πολύ να το μάθετε", τον διέκοψε ο άλλος παγερά. "Λέγομαι Άτζο", είπε με ένα ακόμη ειρωνικό χαμόγελο, "και αφού με την άδεια του Ιππότη του Φάνενμπεργκ μένω στο κάστρο Κλάτκα, μπορείτε στο μέλλον να με αποκαλείτε Άτζο φον Κλάτκα".

"Απορώ πώς δεν νιώθετε μοναξιά και δυσφορία μέσα σε εκείνα τα αρχαία τείχη", είπε η Μπέρθα. "Δεν καταλαβαίνω..."

"Τι δουλειά έχω εκεί; Γύρω από αυτό θα σας δώσω ευχαρίστως κάποιες πληροφορίες, μια και τόσο εσείς όσο και ο νεαρός κύριος ενδιαφέρεστε τόσο για το πρόσωπό μου", απάντησε ο άγνωστος με έναν σαρκαστικό τόνο.

Ο Φραντς και η Μπέρθα ξαφνιάστηκαν, επειδή είχε αποκαλύψει τις σκέψεις τους σαν να μπορούσε να διαβάσει το μυαλό τους.

"Βλέπετε, δεσποινίς μου", συνέχισε, "υπάρχουν πολλά παράξενα καπρίτσια στον κόσμο. Όπως ήδη σας εξήγησα, αγαπώ το περίεργο και το ασυνήθιστο, ή τουλάχιστον αυτά που εσείς θεωρείτε περίεργα και ασυνήθιστα. Σε γενικές γραμμές είναι λάθος να εκπλήσσεται κανείς με οτιδήποτε, γιατί, αν το καλοσκεφτεί, όλα τα πράγματα είναι ίδια. Ακόμη και η ζωή και ο θάνατος, η μια πλευρά του τάφου και η άλλη, έχουν περισσότερες ομοιότητες από όσες θα μπορούσατε να φανταστείτε. Ίσως να με θεωρείτε κάπως βλαμμένο στο μυαλό, επειδή κατοικώ μαζί με τη νυχτερίδα και την κουκουβάγια. Αν είναι όμως έτσι, γιατί δεν θεωρείτε παρανοϊκό κάθε ερημίτη και καλόγερο; Θα μου πείτε πως αυτοί είναι άγιοι άνθρωποι. Εγώ δεν ισχυρίζομαι κάτι τέτοιο για τον εαυτό μου, αλλά

όπως αυτοί βρίσκουν ευχαρίστηση στις προσευχές και τα τροπάρια, έτσι κι εγώ χαίρομαι με το κυνήγι. Τρέχω κάτω από το φεγγαρόφωτο, με ένα ακούραστο άτι, πάνω από λόφους και ρεματιές, μέσα σε δάση και λαγγάδια! Ξεχύνομαι ανάμεσα στους λύκους και αυτοί φεύγουν όταν με βλέπουν, σαν κουτάβια που φοβούνται το καμτσίκι του αφέντη τους".

"Παρ'όλα αυτά θα πρέπει να νιώθετε μεγάλη μοναξιά", επέμενε η Μπέρθα.

"Ίσως να ένιωθα τη μέρα, αλλά τότε είναι η ώρα που κοιμάμαι", απάντησε ο ξένος στεγνά. "Τη νύχτα δεν έχω κανένα πρόβλημα".

"Κυνηγάτε με έναν εκπληκτικό τρόπο", παρατήρησε επιφυλακτικά ο Φραντς.

"Πράγματι, αλλά παρ'όλα αυτά δεν έχω επαφές με ληστές, όπως μπορεί να φαντάζεστε", απάντησε ο Άτζο ψυχρά.

Ο Φραντς ξαφνιάστηκε και πάλι, γιατί αυτή η σκέψη μόλις είχε περάσει από το μυαλό του. "Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε", τραύλισε. "Δεν ξέρω πώς..."

"Να με χαρακτηρίσετε", τον διέκοψε ο άλλος. "Καλά θα κάνετε, λοιπόν, να πιστεύετε αυτά που σας λέω ή τουλάχιστον, να αποφεύγετε να βγάζετε δικά σας συμπεράσματα τα οποία δεν οδηγούν πουθενά".

"Εγώ σας καταλαβαίνω", φώναξε η Φραντσίσκα ανυπόμονα. "Μπορώ να εκτιμήσω τις ιδέες σας όσο κανείς άλλος εδώ μέσα. Έχετε βαρεθεί την κοινοτυπία της καθημερινότητας. Έχετε γευθεί τις χαρές και της ηδονές της κοινής ζωής και τις έχετε βρει κενές και ρηχές. Πόσο γρήγορα κουράζεται κανείς από όσα βλέπει γύρω του! Η

ζωή στηρίζεται στην αλλαγή. Μόνο στο καινούριο, το ασυνήθιστο και το παράξενο ανθίζουν τα λουλούδια του πνεύματος και αναδίδουν το άρωμά τους. Ακόμη και ο πόνος μπορεί να γίνει ευχαρίστηση αν σε γλιτώνει από τη ρηχή μονοτονία της καθημερινότητας - κάτι μου θα σιχαίνομαι μέχρι την ώρα που θα πεθάνω".

"Σωστά, ωραία μου δεσποινίς! Πολύ σωστά!" φώναξε ο Άτζο, και τα μάτια του έλαμψαν ακόμη περισσότερο. "Μην αλλάξετε γνώμη. Αυτό ήταν πάντα και το δικό μου πιστεύω, και από αυτό έχω δρέψει τις πιο μεγάλες ανταμοιβές. Είμαι διπλά χαρούμενος που βρίσκω στο πρόσωπό σας κάποιον που να μοιράζεται τις ιδέες μου. Αν ήσασταν άνδρας, θα γινόμασταν σπουδαίοι φίλοι. Όμως ακόμη και μια γυναίκα μπορεί να έχει εκπληκτικές εμπειρίες, αρκεί αυτές οι πεποιθήσεις να ριζώσουν μέσα της και να την οδηγήσουν στην πραγματοποίησή τους!"

Λέγοντας αυτά τα λόγια με παγερή ευγένεια, ο Άτζο γύρισε αλλού το κεφάλι, και για το υπόλοιπο του δείπνου απλά έδινε στον ιππότη μονολεκτικές απαντήσεις, ζητώντας την άδεια να φύγει πριν ακόμη καθαρίσουν το τραπέζι. Μετά από μια πρόσκληση του ιππότη και μια ακόμη πιο θερμή παράκληση της Φραντσίσκα να επαναλάβει την επίσκεψή του, εκείνος απάντησε πως θα εκμεταλλευόταν την καλοσύνη τους και κάποια στιγμή θα το έκανε.

Όταν ο ξένος έφυγε, έγιναν πολλές συζητήσεις σχετικά με την εμφάνιση και τη συμπεριφορά του. Ο Φραντς δήλωσε πως τον είχε αντιπαθήσει από την πρώτη στιγμή. Η Φραν-

τσίσκα, αντίθετα, πήρε το μέρος του, είτε γιατί συνήθιζε να προκαλεί τον εξάδελφό της, είτε γιατί πραγματικά ο Άτζο της είχε κάνει εντύπωση. Καθώς ο Φραντς την κόντραρε ακόμη πιο επίμονα, η νεαρή κοπέλα άρχισε να χρησιμοποιεί ακόμη πιο έντονες εκφράσεις. Κανείς δεν ήξερε τι σκληρά λόγια θα έλεγε στον εξάδελφό της, αν ένας υπηρέτης δεν έμπαινε στην αίθουσα.

«ʺ«»»

Το άλλο πρωί η Φραντσίσκα έμεινε πιο πολύ από ότι συνήθως στο κρεβάτι.

Όταν η φίλη της μπήκε στην κάμαρά της, φοβούμενη μήπως είναι άρρωστη, την βρήκε χλωμή και εξαντλημένη. Η Φραντσίσκα παραπονέθηκε πως είχε περάσει μια πολύ άσχημη νύχτα. Πίστευε πως ο καβγάς της με τον Φραντς την είχε αναστατώσει, επειδή ένιωθε πολύ κουρασμένη και είχε δει ένα παράξενο όνειρο, το οποίο σίγουρα οφειλόταν στη συζήτηση της προηγούμενης βραδιάς.

Η Μπέρθα πήρε ως συνήθως το μέρος του νεαρού, και πρόσθεσε ότι μια κοινή διαφωνία γύρω από κάποιον άγνωστο, για τον οποίο ο καθένας θα μπορούσε να εκφράσει την οποιαδήποτε γνώμη, δεν ήταν δυνατόν να την έχει φέρει σε μια τέτοια άσχημη κατάσταση.

"Τουλάχιστον", συνέχισε, "μπορείς να μου διηγηθείς αυτό το παράξενο όνειρο."

Προς μεγάλη της έκπληξη, η Φραντσίσκα αρνιόταν για αρκετή ώρα να της κάνει το χατήρι.

"Ελα, λοιπόν, πες μου!" επέμεινε η Μπέρθα. "Τι μπορεί να σε εμποδίζει να μου περιγράψεις ένα απλό όνειρο; Αν η ιδέα δεν ήταν τόσο φριχτή, θα σκεφτόμουν ότι ο κακομοίρης ο Φραντς δεν είχε και πολύ άδικο όταν είπε πως αυτός ο αποστεωμένος παλιομοδίτης άγνωστος σου έκανε μεγαλύτερη εντύπωση απ'ότι θα ήταν ωφέλιμο για σένα".

"Ωστε έτσι είπε ο Φραντς;" ρώτησε η Φραντσίσκα. "Τότε να του πεις ότι δεν κάνει λάθος. Ναι, αυτός ο αποστεωμένος και περίεργος άγνωστος μου φαίνεται πολύ πιο ενδιαφέρων από το ροδαλό, καλοντυμένο και ευγενικό μου ξάδελφο!"

"Παράξενο", είπε η Μπέρθα. "Δεν μπορώ να κατανοήσω τη σχεδόν μαγική επιρροή που εξασκεί αυτός ο τόσο αποκρουστικός άνδρας επάνω σου".

"Ίσως ο λόγος για τον οποίο παίρνω το μέρος του είναι ότι όλοι είστε τόσο προκατειλημμένοι εναντίον του", παρατήρησε η Φραντσίσκα κακέντρεχα. "Ναι, έτσι θα πρέπει να είναι, γιατί κανείς λογικός άνθρωπος δεν θα έβρισκε την εμφάνισή του ελκυστική. Παρ'όλα αυτά", συνέχισε, χαμογελώντας και σφίγγοντας το χέρι της Μπέρθα, "δεν είναι αστείο που παραφέρθηκα ακόμη και με σένα σχετικά με τον ξένο και πως αυτός ο άγνωστος μπορεί να μου χαλάσει το πρωινό, όπως μου χάλασε και τη χθεσινή βραδιά, καθώς και τη νυχτερινή μου ανάπαυση;"

"Εννοείς εξαιτίας του ονείρου;" είπε η Μπέρθα κατευνασμένη, περνώντας το μπράτσο γύρω από το λαιμό της ξαδέλφης της και φιλώντας την. "Και τώρα πες μου. Ξέρεις πως μου αρέσουν τέτοιου είδους διηγήσεις".

"Θα το κάνω, σαν ένα είδος ανταπόδωσης για τη μικρότητα με την οποία σου μίλησα", απάντησε εκείνη, σφίγγοντας τα χέρια της φίλης της. "Άκου, λοιπόν! Περπατούσα πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιό μου για αρκετή ώρα. Ήμουν αναστατωμένη και ένιωθα έξαψη - δεν ξέρω πώς να το περιγράψω. Ήρθαν σχεδόν μεσάνυχτα πριν πάω να πλαγιάσω, αλλά και πάλι δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Χτυπιόμουν πάνω στο στρώμα, και ετελικά με πήρε ο ύπνος μόνο από την εξάντληση. Τί ύπνος, όμως, ήταν αυτός! Ένιωθα συνεχώς ένα φόβο μέσα μου. Από μπροστά μου περνούσαν διάφορες εικόνες, όπως όταν ήμουν άρρωστη μικρή. Δεν ξέρω αν ήμουν κοιμισμένη ή μισοξύπνια. Ύστερα ονειρεύτηκα, καθαρά σαν να ήμουν ξύπνια, πως μια ομίχλη γέμισε το δωμάτιο και μέσα από αυτήν ξεπρόβαλλε ο ιππότης Άτζο. Με κοίταζε για αρκετή ώρα και μετά γονάτισε πλάι μου και με φίλησε στο λαιμό. Τα χείλη του έμειναν εκεί για πολλή ώρα, και ένιωσα έναν ελαφρό πόνο ο οποίος συνεχώς μεγάλωνε μέχρι που δεν μπορούσα να τον αντέξω πια. Προσπάθησα με όλη μου τη δύναμη να διώξω την οπτασία, αλλά τα κατάφερα μόνο μετά από μεγάλο αγώνα. Σίγουρα θα πρέπει να έβγαλα μια κραυγή η οποία με ξύπνησε από το λήθαργό μου. Όταν συνήλθα κάπως, ένιωσα έναν υπερφυσικό τρόμο να με καταλαμβάνει - και πόσο μεγάλος ήταν θα το καταλάβεις, όταν σου πω ότι μου φάνηκε πως ο Άτζο ήταν ακόμη δίπλα στο κρεβάτι μου, και πως εξαφανίστηκε σταδιακά μέσα στην ομίχλη!"

"Θα πρέπει να κοιμήθηκες πολύ βαριά, φτωχή μου φίλη", είπε η Μπέρθα, αλλά μετά σταμάτησε ξαφνικά. Κοίταξε με έκπληξη το λαιμό της Φραντσίσκα. "Τι είναι αυτό;" φώναξε. "Είναι πολύ περίεργο - έχεις μια κόκκινη αυλακιά στο λαιμό σου!"

Η Φραντσίσκα σηκώθηκε και πήγε σε έναν μικρό καθρέφτη που βρισκόταν πλάι στο παράθυρο. Είδε πράγματι μια μικρή κόκκινη γραμμή μήκους δύο περίπου εκατοστών, η οποία την έτσουξε όταν την άγγιξε με το δάχτυλό της.

"Θα πρέπει να πληγώθηκα χωρίς να το καταλάβω μέσα στον ύπνο μου", είπε μετά από σκέψη, "και αυτό είναι ένα δείγμα του πόσο έντονο ήταν το όνειρό μου".

Οι φίλες συνέχισαν να συζητούν αρκετή ώρα για αυτή τη μοναδική σύμπτωση - το όνειρο και τον άγνωστο, αλλά τελικά η Μπέρθα τα απέρριψε όλα σαν ένα αστείο.

«««»»

Πέρασαν αρκετές εβδομάδες. Ο ιππότης ανακάλυψε πως τα κτήματα του ήταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση απ'ότι αρχικά είχε νομίσει. Αντί να μείνει τρεις ή τέσσερις εβδομάδες, όπως είχε αρχικά προγραμματίσει, η αναχώρησή τους αναβλήθηκε επ'αόριστον.

Η αναβολή οφειλόταν κατά ένα μερος και στις συνεχείς αδιαθεσίες της Φραντσίσκα.

Αυτή, που πρώτα άνθιζε σαν τα τριαντάφυλλα μέσα στη νεαρή ομορφιά της, γινόταν κάθε μέρα όλο και πιο αδύνατη και πιο εξαντλημένη. Ήταν πια τόσο χλωμή, ώστε δεν υπήρχε ίχνος κοκκινίσματος στα κάποτε ροδαλά της μάγουλα. Ο ιππότης ανησυχούσε πολύ για αυτήν, και

προσπαθούσε να βρει τις καλύτερες γιατρειές που του επέτρεπαν η εποχή και η χώρα εκείνη. Ήταν όλα μάταια. Η Φραντσίσκα παραπονιόταν κάθε τόσο πως το φριχτό όνειρο με το οποίο είχε ξεκινήσει η αρρώστια της επαναλαμβανόταν, και ότι πάντα την επόμενη μέρα ένιωθε ακόμη πιο μεγάλη την απερίγραπτη εξασθένισή της.

Η Μπέρθα ασφαλώς τα απέδιδε όλα αυτά στην επίδραση του πυρετού, αλλά το κακό που προκαλούσε αυτός ο πυρετός στο συνήθως διαυγές μυαλό της φίλης της την γέμιζε με ανησυχία.

Ο ιππότης Άτζο επαναλάμβανε κάθε τόσο τις επισκέψεις του. Πάντα ερχόταν βράδι, και όταν το φεγγάρι είχε βγει στον ουρανό.

Η συμπεριφορά του ήταν πάντα η ίδια. Μιλούσε μονολεκτικά και ήταν παγερά ευγενής με τον ιππότη, ειρωνικός και υπεροπτικός με την Μπέρθα και τον Φραντς - ιδίως τον δεύτερο - και πολύ φιλικός απέναντι στην Φραντσίσκα.

Όταν έφευγε από το σπίτι, οι παραξενιές του γίνονταν συχνά αντικείμενο συζήτησης. Πέρα από τον περίεργο τρόπο με τον οποίο μιλούσε, και ο οποίος σύμφωνα με τη Μπέρθα πρόδιδε μια βαθιά περιφρόνηση για όλους τους ανθρώπους εκτός από την Φραντσίσκα, δυο άλλες ιδιοτροπίες του ήταν εμφανέστατες. Σε καμιά από τις επισκέψεις του - οι οποίες συνήθως γίνονταν την ώρα του φαγητού - δεν έτρωγε και δεν έπινε τίποτα, χωρίς μάλιστα να προφέρει καμιά δικαιολογία γι'αυτό.

Επίσης, είχε συμβεί μια εντυπωσιακή αλλαγή στην εμφάνισή του. Φαινόταν ένα τελείως

διαφορετικό πλάσμα. Το δέρμα του, που αρχικά ήταν τόσο στεγνό και τσιτωμένο, τώρα φαινόταν λείο και απαλό, ενώ ένα ελαφρό κοκκίνισμα άρχιζε να διαφαίνεται στα μάγουλα που έμοιαζαν πια στρογγυλά και φουσκωμένα.

Η Μπέρθα, η οποία δεν μπορούσε να κρύψει την αντιπάθειά της για αυτόν, έλεγε συχνά πως το πρόσωπό του ήταν τώρα ακόμη πιο αποκρουστικό από τότε που έμοιαζε με πεθαμένου. Κάθε φορά που το διαπεραστικό του βλέμμα την άγγιζε, ένιωθε το αίμα να παγώνει στις φλέβες της.

Όσο για τον Φραντς, ο περιφρονητικός τρόπος με τον οποίο του φερόταν ο Άτζο και η ιδιαίτερη προτίμηση της Φραντσίσκα προς τον παράξενο άνδρα, έκαναν τον νεαρό να τον μισεί όλο και περισσότερο.

Ήταν εμφανές πως όταν ο Φραντς έκανε κάποια παρατήρηση στην εξαδέλφη του μπροστά στον Άτζο, ο τελευταίος αμέσως πετούσε κάποια κακεντρέχεια ή έδινε στα λόγια του ένα τελείως διαφορετικό νόημα.

Αυτό χειροτέρευε μέρα με τη μέρα, μέχρι που τελικά ο Φραντς δήλωσε στη Μπέρθα ότι δεν άντεχε άλλο τέτοια συμπεριφορά και πως μόνο επειδή σκεφτόταν την Φραντσίσκα δεν τον είχε προκαλέσει ακόμη σε μονομαχία.

«««»»

Εκείνη την περίοδο, στους ένοικους του κάστρου προστέθηκε και ο από καιρό αναμενόμενος αρραβωνιαστικός της Μπέρθα. Κατέφθασε ένα βράδι, ενώ σερβιριζόταν το δείπνο,

και όλοι πετάχτηκαν επάνω για να τον καλωσορίσουν.

Ο ιππότης Βοϊσλάβ ήταν ένα αληθινό πρότυπο στρατιώτη, σκληραγωγημένος και δυναμωμένος από τον πόλεμο και τη μάχη με τα στοιχεία της φύσης.

Το πρόσωπό του δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί άσχημο, αν ένα τούρκικο γιαταγάνι δεν του είχε αφήσει μια ουλή που ξεκινούσε από το δεξί μάτι και κατέληγε στο αριστερό μάγουλο, και η οποία ξεχώριζε κατακόκκινη πάνω στο ηλιοκαμμένο του δέρμα.

Η κορμοστασιά του Φρούραρχου του Γκλογκάου θα μπορούσε να χαρακτηριστεί γιγάντια. Λίγοι θα μπορούσαν να κρατήσουν επάνω τους την πανοπλία του, και ακόμη λιγότεροι θα μπορούσαν να κινούνται με την άνεσή του κάτω από το βάρος της. Ήταν υπερήφανος για αυτή την αρματωσιά, επειδή του την είχε κάνει δώρο ο πρίγκηπας της Ουγγαρίας λίγο πριν αναχωρήσει από το στρατόπεδό του. Το γαλαζωπό σφηρηλατημένο ατσάλι της ήταν παντού στολισμένο με χρυσά σχέδια. Εκείνη τη μέρα την είχε φορέσει για να τιμήσει τη μέλλουσα γυναίκα του, μαζί με το θαυμαστό χρυσό χέρι που του είχε χαρίσει ο δούκας του.

Ο ιππότης και ο Φραντς ρώτησαν τον Βοϊσλάβ για την εξέλιξη της εκστρατείας και εκείνος τους εξιστόρησε τις μάχες με κάθε λεπτομέρεια. Μίλησε πολύ για την ικανότητα των Τούρκων στη μάχη σώμα με σώμα, και παρατήρησε πως σε αυτό το σημείο χρωστούσε πολλά στο δούκα για το δώρο του, επειδή χάρη σε αυτό πολλοί αντίπαλοί του τον θεωρούσαν σαν πλάσμα υπερ-

φυσικό.

Ο Φρούραρχος διέκρινε αμέσως τη θανατερή χλωμάδα της Φραντσίσκα, την οποία πάντα θυμόταν νεαρή και χαρούμενη, και έτσι βιάστηκε να βρει την ευκαιρία και να τη ρωτήσει για την αιτία της αλλαγής.

Η Μπέρθα του διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί, και ο Βοϊσλάβ την άκουσε με μεγάλο ενδιαφέρον.

Το ενδιαφέρον αυτό έφτασε στο έπακρο κατά την περιγραφή του επαναλαμβανόμενου ονείρου, για το οποίο η Φραντσίσκα υποχρεώθηκε να δώσει όλες τις λεπτομέρειες.

Ο Φρούραρχος έμοιαζε να έχει συναντήσει κάποια παρόμοια περίπτωση, ή τουλάχιστον να την έχει ακουστά. ΄Οταν η νεαρή κοπέλλα πρόσθεσε πως της φαινόταν πολύ περίεργο ότι η πληγή που είχε ανακαλύψει στο λαιμό της δεν είχε κλείσει και την πονούσε ακόμα, ο ιππότης Βοϊσλάβ κοίταξε την Μπέρθα σαν να της έλεγε πως αυτό το τελευταίο γεγονός ενίσχυε ακόμη πιο πολύ την άποψή του πάνω στην αιτία της αρρώστιας της Φραντσίσκα.

΄Ηταν απόλυτα φυσικό η συζήτηση να στραφεί στη συνέχεια στον ιππότη ΄Ατζο, γύρω από τον οποίο άρχισαν όλοι να μιλούν με ένταση. Ο Βοϊσλάβ τους ζήτησε κάθε λεπτομέρεια σχετικά με τον άγνωστο, από την πρώτη τους συνάντηση μέχρι την τελευταία του επίσκεψη, χωρίς ωστόσο ποτέ να εκφράζει τη δική του γνώμη πάνω στο θέμα.

Η συζήτηση συνεχιζόταν όταν η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο ΄Ατζο. Τα μάτια του Βοϊσλάβ παρέμειναν καρφωμένα επάνω του καθώς ε-

κείνος, χωρίς να δώσει ιδιαίτερη σημασία στο νέο συνδαιτημόνα, κάθισε στο τραπέζι και άρχισε να συζητά με την Φραντσίσκα και τον πατέρα της, κάνοντας κάποια σαρκαστική παρατήρηση τη στιγμή που ο Φραντς πήγε να μιλήσει.

Η συζήτηση ξαναστράφηκε πάλι στον πόλεμο με τους Τούρκους, αν και ο ΄Ατζο συμμετείχε μόνο με μερικές σύντομες κουβέντες. Η ώρα ήταν πια περασμένη, όταν ο Φραντς είπε στον Βοϊσλάβ χαμογελώντας:

"Δεν θα απορούσα αν μας έβρισκε το ξημέρωμα ενώ ακούμε τις συναρπαστικές σας περιπέτειες".

"Θαυμάζω το γούστο του νεαρού", είπε ο ΄Ατζο με ένα ειρωνικό στράβωμα των χειλιών. "Ιστορίες για καταιγίδες και ναυάγια είναι ασφαλώς καλύτερο να τις ακούς πατώντας τα πόδια σου γερά στη γη, και αυτές για μάχες και για θανάτους όταν κάθεσαι μπροστά σε ένα γεμάτο τραπέζι ή δίπλα σε ένα ζεστό τζάκι. ΄Ετσι κανείς φυλάει το τομάρι του, και δεν κινδυνεύει ούτε καν να κρυολογήσει".

Με αυτά τα τελευταία λόγια έβγαλε ένα τραχύ γέλιο, σηκώθηκε, και γυρίζοντας την πλάτη στον Φραντς υποκλίθηκε στους υπόλοιπους και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο ιππότης, ο οποίος πάντα συνόδευε τον ΄Ατζο μέχρι την πόρτα, τώρα ισχυρίστηκε πως ήταν πολύ κουρασμένος και καληνύχτισε τη συντροφιά.

"Η αυθάδεια αυτού του ΄Ατζο είναι ανυπόφορη!" φώναξε η Μπέρθα μόλις έμειναν μόνοι. "Κάθε μέρα γίνεται και πιο άξεστος, πιο αγενής

και πιο θρασύς. Και μόνο εξαιτίας του ονείρου της Φραντσίσκα, τον έχω αντιπαθήσει, αν και αυτός ασφαλώς δεν φταίει σε τίποτα στο συγκεκριμένο ζήτημα. Απόψε, για παράδειγμα, δεν είπε μια καλή κουβέντα σε κανέναν εκτός από τη Φραντσίσκα, με εξαίρεση ίσως κάποιες αδιάφορες παρατηρήσεις προς το θείο μου".

"Δεν μπορώ να αρνηθώ πως έχεις δίκιο, Μπέρθα", είπε η εξαδέλφη της. "Μα θα πρέπει να είμαστε επιεικείς με κάποιον που η μοίρα έκανε μισάνθρωπο. Παρ'όλα αυτά, πράγματι δεν έπρεπε να ξεπεράσει τα όρια της κοινής ευγένειας. Μα πού στην ευχή είναι ο Φραντς;" πρόσθεσε η Φραντσίσκα, κοιτάζοντας ανήσυχα τριγύρω.

Ο νεαρός είχε αφήσει αθόρυβα το δωμάτιο ενώ η Μπέρθα μιλούσε.

"Μήπως ακολούθησε τον ιππότη ΄Ατζο για να τον καλέσει σε μονομαχία;" φώναξε η Μπέρθα αναστατωμένη.

"Καλύτερα να έμπαινε στη φωλιά του λιονταριού και να τραβούσε τη χαίτη του!" είπε βαριά ο Βοϊσλάβ. "Πρέπει να τον ακολουθήσω αμέσως", πρόσθεσε, και βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο.

«««»»

Πέρασε το κατώφλι του κάστρου και έφτασε στην άκρη της αυλής πριν τους συναντήσει. Σε εκείνο το σημείο, μια στενή γέφυρα με χαμηλή κουπαστή περνούσε πάνω από την τάφρο η οποία περιτριγύριζε το κάστρο. Απ'ότι φαινόταν, ο Φραντς είχε μόλις απευθύνει κάποιες βαριές

κουβέντες στον ´Ατζο, επειδή ο Βοϊσλάβ, κρυμμένος στη σκιά του τείχους, άκουσε τον ´Ατζο να λέει απειλητικά:

"´Αφησέ με ήσυχο, ανόητο αγοράκι - άφησέ με γιατί, μα αυτόν τον ήλιο" - και έδειξε το ολόγιομο φεγγάρι από πάνω του- "δεν θα ξαναδείς τις ακτίνες του αν μείνεις άλλη μια στιγμή στο δρόμο μου".

"Κι εγώ σου λέω, κάθαρμα, πως είτε θα δεχθείς να ζητήσεις συγγνώμη για τις πολλές προσβολές σου, ή θα πεθάνεις!" είπε ο Φραντς, τραβώντας το σπαθί του.

Ο ´Ατζο άπλωσε το χέρι και, πιάνοντας το σπαθί από τη μέση της λεπίδας, το έσπασε σαν κλαράκι.

"Σε προειδοποιώ για τελευταία φορά", είπε καθώς πετούσε τα κομμάτια στο νερό της τάφρου. "Φύγε από μπροστά μου γιατί, μα όσους υπάρχουν από κάτω μας, είσαι χαμένος!"

"´Η εσύ ή εγώ! ´Η εσύ ή εγώ!" φώναξε ο Φραντς παραφρονεμένα, ορμώντας πάνω στον ανταγωνιστή του και προσπαθώντας να τραβήξει το δικό του ξίφος από το θηκάρι.

Ο ´Ατζο δεν απάντησε, και μόνο ένα κακέντρεχο γέλιο μισοβγήκε από τα χείλη του. Αρπάζοντας τον Φραντς από το γιακά, τον σήκωσε ψηλά σαν μωρό και ήταν έτοιμος να τον πετάξει μέσα στην τάφρο όταν ο Βοϊσλάβ έφτασε πλάι του. Με το θαυμαστό χρυσό του χέρι, στα ελατήρια του οποίου έριξε όλη του τη δύναμη, έπιασε τον καρπό του ´Ατζο, τον κατέβασε, και τον ανάγκασε να αφήσει κάτω το θύμα του.

Ο ´Ατζο φάνηκε κατάπληκτος. Χωρίς να ασχοληθεί άλλο με τον Φραντς, γύρισε και κοίταξε τον Βοϊσλάβ με απορία.

"Ποιος είσαι εσύ που τολμάς να μου στερείς το θύμα μου;" ρώτησε διστακτικά. "Είναι δυνατόν; Μπορεί να είσαι..."

"Μη ρωτάς, αιματορουφήχτρα!" απάντησε ο Βοϊσλάβ με μια ήρεμη αλλά δυνατή φωνή. "Πήγαινε να γυρέψεις αλλού την τροφή σου. Η ώρα πλησιάζει".

"Τώρα κατάλαβα!" είπε ο ´Ατζο. "Καλωσόρισες, σταυραδελφέ! Σου παραδίδω αυτό το σκουλήκι, και για χατήρι σου δεν το λιώνω. ´Εχε γειά. Οι δρόμοι μας σύντομα θα διασταυρωθούν ξανά".

"Να είσαι σίγουρος γι'αυτό", φώναξε ο Βοϊσλάβ, τραβώντας τον Φραντς προς το μέρος του.

Ο ´Ατζο απομακρύνθηκε τρέχοντας.

Ο Φραντς βρισκόταν για μερικά λεπτά σε μια κατάσταση παραζάλης, αλλά ξαφνικά τινάχτηκε σαν να ξυπνούσε μέσα από όνειρο.

"Ατιμάστηκα! Ατιμάστηκα για πάντα!" φώναξε, πιέζοντας τις σφιγμένες γροθιές στο μέτωπό του.

"Ηρέμησε", του είπε ο Βοϊσλάβ. "Δεν θα μπορούσες να τον νικήσεις".

"Θα τον νικήσω ή θα χαθώ!" επέμενε ο Φραντς. "Θα πάω να βρω αυτόν τον τυχοδιώκτη στο άνδρο του, κι εκεί ένας από τους δυο μας θα πεθάνει!"

"Δεν θα κατάφερνες να του κάνεις κακό", τον διαβεβαίωσε ο Βοϊσλάβ. "Να είσαι βέβαιος πως το θύμα θα ήσουν εσύ".

"Τότε δείξε μου εσύ έναν τρόπο να δικαιωθώ απέναντι σε αυτό το κάθαρμα", φώναξε ο Φραντς, σφίγγοντας τα χέρια του Βοϊσλάβ, ενώ

δάκρυα οργής κυλούσαν από τα μάτια μου. "΄Εται ατιμασμένος που είμαι, δεν μπορώ να ζήσω άλλο!"

"Θα πάρεις την εκδίκησή σου, και ελπίζω μάλιστα μέσα στις επόμενες εικοσιτέσσερις ώρες, αλλά μόνο με δυο όρους..."

"Συμφωνώ! Θα κάνω οτιδήποτε..." ξεκίνησε ανυπόμονα ο νεαρός.

"Ο πρώτος όρος είναι πως εσύ δεν θα κάνεις τίποτα, αλλά θα τα αφήσεις όλα στα χέρια μου", τον διέκοψε ο Βοϊσλάβ. "Ο δεύτερος είναι να με βοηθήσεις ώστε να πείσω την Φραντσίσκα να κάνει επακριβώς όσα θα της πω. Η ζωή της κοπέλας κινδυνεύει από τον ΄Ατζο περισσότερο από τη δική σου".

"Τι πράγμα; Μα πώς;" φώναξε άγρια ο Φραντς. "Η ζωή της Φραντσίσκα κινδυνεύει, και μάλιστα από αυτόν τον άνθρωπο; Πες μου, Βοϊσλάβ, ποιος είναι αυτός ο δαίμονας;"

"Δεν θα πω λέξη ούτε σε σένα ούτε στην κοπέλα, μέχρι που να περάσει ο κίνδυνος", είπε αυστηρά ο Βοϊσλάβ. "Η πιο μικρή αδιακρισία θα καταστρέψει τα πάντα. Κανείς δεν μπορεί να βοηθήσει εκτός από την ίδια την Φραντσίσκα, και αν αυτή αρνηθεί, είναι αναπόφευκτα χαμένη".

"Μίλα και θα σε βοηθήσω. Θα κάνω ότι μου πεις, αλλά πρέπει πρώτα να μάθω..."

"Δεν θα σου πω απολύτως τίποτα", του απάντησε ο Βοϊσλάβ. "Πρέπει τόσο εσύ όσο και η Φραντσίσκα να με εμπιστευθείτε απόλυτα. ΄Ελα, τώρα, πάμε να τη βρούμε. Μην πεις κουβέντα για όσα συνέβησαν, και βάλε τα δυνατά σου ώστε να την πείσεις να δεχθεί την πρότασή μου".

««»»

Ο Φραντς δεν μπορούσε να φέρει άλλες αντιρρήσεις. Μέσα σε λίγα λεπτά, είχαν επιστρέψει στη μεγάλη αίθουσα όπου οι δυο κοπέλες τους περίμεναν με ανησυχία.

"Τρόμαξα τόσο πολύ", είπε η Φραντσίσκα, ακόμη πιο χλωμή από συνήθως, απλώνοντας το χέρι της προς τον Φραντς. "Ελπίζω όλα να τέλειωσαν ομαλά".

"΄Ολα κανονίστηκαν. Μερικά λόγια αρκούσαν για να διευθετήσουν το θέμα", είπε ο Βοϊσλάβ ευδιάθετα. "΄Ομως το πρόβλημα αφορά περισσότερο εσένα παρά τον Φραντς, νεαρή μου κυρία".

"Εμένα; Τι εννοείς;" ρώτησε η Φραντσίσκα έκπληκτη.

"Αναφέρομαι στην αρρώστεια σου", της απάντησε.

"Και μίλησες για αυτήν στον ΄Ατζο;" τον ρώτησε η κοπέλα, χαμογελόντας πικρόχολα. "Ξέρει, λοιπόν, κάποια γιατρειά και δεν μου τη λέει;"

"Ο ιππότης ΄Ατζο πρέπει πράγματι να συμμετέχει στη θεραπεία σου", απάντησε ο Βοϊσλάβ ήρεμα. "Δεν μπορώ όμως να σου πω λεπτομέρειες, γιατί η θεραπεία θα χάσει την αποτελεσματικότητά της".

"΄Ωστε είναι κάποιο μυστικό ελιξήριο, όπως μου είπαν οι διαβασμένοι γιατροί που με εξέτασαν και με τα γιατροσόφια των οποίων συνεχώς χειροτερεύω", είπε η Φραντσίσκα θλιμμένα.

"Είναι πράγματι μυστικό, αλλά είναι ταυτό-

χρονα και η σωτηρία σου", απάντησε ο Βοϊσλάβ.

"Έτσι έλεγαν όλοι, μα κανείς δεν πέτυχε", είπε η κοπέλα στεναχωρημένη.

"Δοκίμασέ το, τουλάχιστον", την παρότρυνε η Μπέρθα.

"Επειδή το προτείνει ο μνηστήρας σου", είπε η Φραντσίσκα χαμογελώντας, "είμαι σίγουρη πως εσύ στη θέση μου θα έπαιρνες ότι φάρμακο σου πρότεινε, ακόμη κι αν δεν είχες απολύτως τίποτα. Όμως η σχέση μου με τον Βοϊσλάβ δεν είναι η ίδια, και έτσι μου λείπει η τυφλή πίστη στα γιατρικά του".

"Εγώ δεν μίλησα για φάρμακο", είπε ο Βοϊσλάβ.

"Ώστε πρόκειται για κάποια μαγική θεραπεία; Θα γιατρευτώ - πώς ήταν η έκφραση που είπε ο τσαρλατάνος τις προάλλες - συμπαθητικά;"

"Δεν έχω αντίρρηση να το ονομάσεις και έτσι, αν σου αρέσει", είπε ο Βοϊσλάβ χαμογελώντας. "Πρέπει να ξέρεις, όμως, ωραία μου δεσποινίς, πως θα πρέπει να ακολουθήσεις κατά γράμμα όλα τα μέτρα που θα σου προτείνω".

"Με εμπιστεύεσαι πάνω σε αυτό το θέμα;" ρώτησε η Φραντσίσκα.

"Ασφαλώς", είπε ο Βοϊσλάβ διστακτικά. "Όμως..."

"Γιατί δεν προχωρείς, λοιπόν; Νομίζεις πως θα λιποψυχίσω;"

"Το θάρρος είναι κάτι που σίγουρα χρειάζεται για να πετύχει το σχέδιό μου", είπε με σοβαρότητα ο Βοϊσλάβ, "και είναι μόνο επειδή σε θεωρώ ιδιαίτερα θαρραλέα, που τολμώ να σου το προτείνω. Σε διαβεβαιώ πάντως ότι η θεραπεία θα είναι εντελώς ακίνδυνη, αρκεί να

ακολουθήσεις επακριβώς τις οδηγίες μου".

"Πες μου ποιο είναι το σχέδιό σου και εγώ θα αποφασίσω", είπε η κοπέλα.

"Αυτό θα μπορέσω να σου το πω μόνο αφού ξεκινήσουμε", της απάντησε ο Βοϊσλάβ.

"Με θεωρείς παιδί για να με στέλνεις εδώ κι εκεί χωρίς να μου εξηγείς το λόγο;" τον ρώτησε η Φραντσίσκα, ανακτώντας κάτι από την παλιά της δυστροπία.

"Με αδικείς πολύ αν σκέφτηκες έστω και μια στιγμή ότι θα σου πρότεινα κάτι δυσάρεστο χωρίς να το επιβάλλει η πιο μεγάλη ανάγκη", είπε ο Βοϊσλάβ. "Ωστόσο, δεν μπορώ παρά να επαναλάβω τα προηγούμενα λόγια μου".

"Τότε δεν πρόκειται να το κάνω", φώναξε η Φραντσίσκα. "Έχω ήδη δοκιμάσει τόσα πολλά χωρίς αποτέλεσμα".

"Σου δίνω το λόγο της τιμής μου σαν ιππότης ότι η θεραπεία σου θα είναι σίγουρη, αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς και εσύ να κάνεις ακριβώς ό,τι σου πω", είπε ο Βοϊσλάβ με ειλικρίνεια.

"Σε ικετεύω να συμφωνήσεις, Φραντσίσκα", είπε η Μπέρθα, πιάνοντας και τα δυο χέρια της εξαδέλφης της. "Ο φίλος μας δεν θα πρότεινε ποτέ κάτι άσκοπο".

"Προσθέτω κι εγώ τα δικά μου παρακάλια", είπε ο Φραντς.

"Πόσο παράξενοι είστε όλοι!" είπε η Φραντσίσκα, κουνώντας το κεφάλι. "Κρατάτε μυστικό αυτό που υποτίθεται πως θα με γιατρέψει, και δηλώνετε με τόση αυτοπεποίθηση ότι θα αναρρώσω, όταν η δική μου καρδιά μου λέει πως όλα είναι μάταια".

"Σου επαναλαμβάνω ότι είμαι υπεύθυνος για το αποτέλεσμα", τη διαβεβαίωσε ο Βοϊσλάβ, με την προϋπόθεση πως θα δεχθείς τους όρους μου και θα έχεις το θάρρος να συνεχίσεις έτσι και ξεκινήσεις".

"Τώρα καταλαβαίνω!" φώναξε η Φραντσίσκα. "Αυτό είναι το μόνο για το οποίο αμφιβάλλεις! Για να σου αποδείξω λοιπόν ότι δεν μου λείπει ούτε η θέληση, ούτε η δύναμη για τολμηρές ενέργειες, σου δίνω τη συγκατάθεσή μου".

Με αυτά τα τελευταία λόγια, πρόσφερε στον Βοϊσλάβ το χέρι της.

"Η συμφωνία μας έκλεισε", είπε χαμογελώντας. "Και τώρα, κύριε ιππότη, πώς θα ξεκινήσω τη μυστηριώδη θεραπεία μου;"

"Ξεκίνησε ήδη από τη στιγμή που έδωσες τη συγκατάθεσή σου", είπε ο Βοϊσλάβ με σοβαρότητα. "Τώρα δεν έχω να σου ζητήσω τίποτε άλλο πέρα από το να είσαι έτοιμη να έρθεις κάπου μαζί μου, αύριο μια ώρα πριν το ηλιοβασίλεμμα. Σου ζητώ επίσης να μην αναφέρεις λέξη για όσα έγιναν στον πατέρα σου".

"Παράξενο", είπε η Φραντσίσκα.

"Δέχθηκες τη συμφωνία", της είπε ο Βοϊσλάβ ενθαρρυντικά. "Δεν σου λείπει η αποφασιστικότητα, και εγώ θα ασχοληθώ με όλα τα υπόλοιπα".

"Ας είναι", είπε η κοπέλα με κάποια δυσπιστία. "Θα ακολουθήσω τις οδηγίες σου".

"Όταν επιστρέψουμε, θα σου εξηγήσω τα πάντα, αλλά πιο πριν αυτό είναι εντελώς αδύνατο", είπε ο Βοϊσλάβ, κλείνοντας τη συζήτηση. "Και τώρα, πήγαινε να αναπαυθείς. Θα χρειαστείς όλη σου τη δύναμη για αύριο".

«« »»

Το πρωί της επόμενης μέρας, μια ώρα μετά την ανατολή, κι ενώ η δροσιά έσταζε ακόμη από τα πέταλα των λουλουδιών, ο ιππότης Βοϊσλάβ κατευθύνθηκε προς το δάσος και πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε προς το κάστρο Κλάτκα.

Όταν έφτασε στη γέρικη βελανιδιά ερεύνησε προσεκτικά το δρόμο για ανθρώπινα ίχνη, αλλά είδε πως μόνο ένα ελάφι είχε περάσει από εκεί. Ικανοποιημένος, συνέχισε το δρόμο του, αφού πρώτα μισοτράβηξε το στιλέττο του, λες κι ήθελε να βεβαιωθεί πως θα το είχε εύκαιρο αν παρουσιαζόταν η ανάγκη.

Ανέβηκε το μονοπάτι κρατώντας κάτι κάτω από το μανδύα του.

Φθάνοντας στην αυλή, άφησε τα ερείπια του κάστρου στα αριστερά του και μπήκε στο παλιό ξωκλήσσι.

Όταν βρέθηκε μέσα στο ναό, κοίταξε ερευνητικά γύρω του. Μια θανατερή σιγή επικρατούσε μέσα στην έρημη εκκλησία, την οποία έσπαζε μονάχα το σφύριγμα του ανέμου μέσα από τα κλαδιά ενός βάτου που φύτρωνε απέξω.

Τελικά εντόπισε την πόρτα του μαυσωλείου και κατέβηκε βιαστικά τα σκαλιά.

Η θέση του ήλιου επέτρεπε στις ακτίνες του να διαπερνούν κάποιες ρωγμές και να φωτίζουν το υπόγειο δωμάτιο αρκετά ώστε να μπορεί κάποιος να διαβάσει τις επιγραφές στη βάση των φερέτρων.

Ο ιππότης άφησε πρώτα κάτω το πακέτο που κρατούσε, και πήγε από το ένα φέρετρο στο άλλο, μέχρι που σταμάτησε μπροστά στο πιο παλιό.

Διάβασε προσεκτικά την επιγραφή, έβγαλε σκεπτικά το στιλέττο από τη θήκη, και προσπάθησε να σηκώσει το καπάκι του φέρετρου με τη μύτη του.

Δεν συνάντησε καμιά δυσκολία, επειδή τα σκουριασμένα καρφιά που το κρατούσαν στη θέση του ελάχιστα μπορούσαν να συγκρατήσουν το σαπισμένο ξύλο.

Κοιτάζοντας μέσα, βρήκε μονάχα ένα σωρό από στάχτες, απομεινάρια ρούχων και ένα κρανίο. Το ξανάκλεισε γρήγορα και προχώρησε στο επόμενο, προσπερνώντας αυτά μιας γυναίκας και δυο παιδιών.

Τα πράγματα ήταν και εκεί παρόμοια, μόνο που το πτώμα διατηρούσε ακόμη κάποια μορφή πριν ανοίξει εντελώς το καπάκι, και αμέσως μετά διαλύθηκε σε κομμάτια. Στο τρίτο, το τέταρτο και τα υπόλοιπα, τα πτώματα ήταν πιο καλά διατηρημένα.

Μερικά έμοιαζαν με καστανοκίτρινες μούμιες, ενώ σε άλλα ένα γυμνό κρανίο καλυμμένο από μαλλιά τον κοιτούσε μέσα από τη μουχλιασμένη βελούδινη ή μεταξένια επένδυση του φέρετρου. Κανένα δεν είχε ξεφύγει από τα τρομερά σημάδια της αποσύνθεσης.

΄Εμενε μόνο ένα τελευταίο φέρετρο για επιθεώρηση.

Ο Βοϊσλάβ το πλησίασε και διάβασε την επιγραφή. ΄Ηταν το ίδιο που είχε προσελκύσει την προσοχή και του ιππότη του Φάνενμπεργκ.

΄Εγραφε πως εκεί μέσα αναπαυόταν ο ΄Εζελιν φον Κλάτκα, ο τελευταίος κάτοχος του πύργου.

Ο Βοϊσλάβ δυσκολεύτηκε πολύ περισσότερο να σηκώσει εκείνο το καπάκι. Μόνο αφού έβαλε όλη του τη δύναμη, κατάφερε τελικά να βγάλει τα καρφιά. Το έκανε, ωστόσο, με μεγάλη προσοχή, λες και φοβόταν μην ξυπνήσει αυτόν που κοιμόταν μέσα.

Τελικά, σήκωσε το καπάκι και κοίταξε το πτώμα.

"Αχά!" είπε άθελά του, πισωπατώντας ένα βήμα.

Αν δεν έβρισκε αυτό που περιείχε το φέρετρο, θα ένιωθε μεγαλύτερη έκπληξη. Μέσα στο φέρετρο ήταν ξαπλωμένος ο ΄Ατζο, λες και ζούσε και ανέπνεε, ακριβώς όπως τον είχε δει ο Βοϊσλάβ στο γεύμα της προηγούμενης νύχτας. Η εμφάνιση και το ντύσιμό του ήταν τα ίδια, και έμοιαζε κοιμισμένος και όχι νεκρός - υπήρχε ακόμη και μια ροδαλή χροιά στα μάγουλά του. Μόνο το γεγονός ότι το στήθος του δεν ανεβοκατέβαινε, τον ξεχώριζε από έναν φυσιολογικά κοιμισμένο άνθρωπο. Ο Βοϊσλάβ δεν κινήθηκε, αλλά για λίγα λεπτά απλά κοιτούσε το φέρετρο.

Τελικά, με μια ασυνήθιστη για αυτόν βιασύνη, άρπαξε το καπάκι που είχε πέσει από τα χέρια του και άρχισε πάλι να το καρφώνει στη θέση του.

Μόλις τέλειωσε, σήκωσε το πακέτο που είχε φέρει μαζί του και το τοποθέτησε πάνω στο φέρετρο. ΄Υστερα, ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλοπάτια και άφησε πίσω του την εκκλησία και τα ερείπια.

««»»

Η μέρα πέρασε. Πριν πέσει ο ήλιος, η Φραντσίσκα ζήτησε από τον πατέρα της την άδεια να πάει μια βόλτα με τον Βοϊσλάβ, με τη δικαιολογία πως ήθελε να τον ξεναγήσει στην περιοχή. Αυτός έδωσε αμέσως τη συγκατάθεσή του, θεωρώντας την παράκληση σαν σημάδι πως η κόρη του καλυτέρευε. Έτσι, συνοδευόμενοι από έναν μόνο υπηρέτη, ανέβηκαν στα άλογα και ξεκίνησαν.

Ο Βοϊσλάβ ήταν ασυνήθιστα σοβαρός και λιγομίλητος.

Όταν η Φραντσίσκα άρχισε να τον κοροϊδεύει για τη σοβαρότητά του και την επικείμενη θεραπεία της, εκείνος της τόνισε πως αυτό που τους περίμενε δεν ήταν καθόλου αστείο.

Αν και θα είχε σαν αποτέλεσμα τη θεραπεία της, μπορεί να της άφηνε σημάδι για την υπόλοιπη ζωή της.

Με τέτοιου είδους συζητήσεις μπήκαν στο δάσος και τελικά έφτασαν στη βελανιδιά όπου και άφησαν τα άλογά τους.

Ο Βοϊσλάβ έδωσε στη Φραντσίσκα το χέρι του, και ανέβηκαν στο λόφο αθόρυβα και αμίλητα. Είχαν φτάσει ένα από τα γκρεμισμένα εξωτερικά κτίσματα, όταν ο Βοϊσλάβ, μιλώντας περισσότερο στον εαυτό του παρά στη συνοδό του, είπε:

"Σε ένα τέταρτο ο ήλιος θα έχει δύσει, και σε άλλη μια ώρα θα σηκωθεί το φεγγάρι. Τότε πρέπει να τελειώσουν όλα. Σύντομα θα πρέπει να αρχίσουμε δουλειά".

"Τότε νομίζω πως είναι πια ώρα να μου δώσεις μια ιδέα για το τι πρόκειται να κάνουμε", του είπε η Φραντσίσκα, κοιτάζοντάς τον.

"Εντάξει, λοιπόν", της απάντησε εκείνος, με πολύ σοβαρό τόνο. "Σε εκλιπαρώ, Φραντσίσκα φον Φάνενμπεργκ, για το δικό σου καλό και για το καλό του πατέρα σου, ο οποίος σε αγαπά με όλη την ψυχή του, να ζυγιάσεις καλά τα λόγια μου και να μη με διακόψεις με ερωτήσεις στις οποίες δεν θα μπορώ να απαντήσω πριν τελειώσει αυτή η υπόθεση. Η ζωή σου βρίσκεται σε πολύ μεγάλο κίνδυνο από την αρρώστεια που σε βασανίζει. Αν δεν κάνεις αμέσως τώρα αυτά που θα σου πω, είσαι κυριολεκτικά χαμένη. Ορκίσου μου ότι θα εκτελέσεις τις εντολές μου. Σου δίνω τον ιπποτικό μου όρκο ότι δεν πρόκειται να προσβάλλεις ούτε το Θεό, ούτε την τιμή του σπιτιού σου".

Με αυτά τα λόγια έδωσε το δεξί χέρι στη συνοδό του, ενώ σήκωνε ψηλά το άλλο για να επιβεβαιώσει τον όρκο του.

"Στο υπόσχομαι", είπε η Φραντσίσκα, φανερά συγκινημένη από τη σοβαρότητα των λόγων του ιππότη, και ακούμπησε το μικρό και αδυνατισμένο χέρι της επάνω στο δικό του.

"Τότε έλα, γιατί ήρθε η ώρα", ήταν η απάντησή του, και την οδήγησε προς την εκκλησία.

««»»

Οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου περνούσαν μέσα από τα σπασμένα παράθυρα. Πλησίασαν το ιερό, το οποίο ήταν και το πιο καλά διατηρημένο σημείο ολόκληρου του κτίσματος. Σε εκείνο το

σημείο υπήρχαν ακόμη μερικά στασίδια, τοποθετημένα μπροστά στην αγία τράπεζα, αν και από αυτήν δεν έμεναν τίποτε άλλο πέρα από πέτρες και μερικά φθαρμένα σκαλοπάτια. Κάθε εικόνα και διακόσμηση είχε εξαφανιστεί.

"Πες ένα *Πάτερ Ημών* γιατί θα σου χρειαστεί", είπε ο Βοϊσλάβ, κι έπεσε και ο ίδιος στα γόνατα.

Η Φραντσίσκα γονάτισε πλάι του και επανέλαβε μια σύντομη προσευχή. Λίγα λεπτά αργότερα, σηκώθηκαν και οι δύο.

"Η στιγμή έφτασε!" είπε βιαστικά ο Βοϊσλάβ."Ο ήλιος έδυσε, και πριν το φεγγάρι ανατείλει, όλα πρέπει να έχουν τελειώσει!"

"Τι πρέπει να κάνω;" ρώτησε η Φραντσίσκα εύθυμα.

"Βλέπεις το ανοιχτό μαυσωλείο;" της είπε ο ιππότης, δείχνοντας την πόρτα και τα σκαλοπάτια. "Θα πρέπει να κατέβεις μόνη εκεί μέσα. ΄Οταν θα φτάσεις στην κρύπτη, θα συναντήσεις κοντά στην είσοδο ένα φέρετρο, πάνω στο οποίο είναι τοποθετημένο ένα μικρό πακέτο. ΄Ανοιξε αυτό το πακέτο και θα βρεις τρία μακριά σιδερένια καρφιά και ένα σφυρί. Σταμάτα για μια στιγμή, αλλά μόλις αρχίσω να λέω το *Πιστεύω* με δυνατή φωνή, χτύπα με όλη σου τη δύναμη, πρώτα το ένα καρφί, μετά το δεύτερο και ύστερα το τρίτο, μέχρι που να χωθούν ως το κεφάλι στο καπάκι του φέρετρου".

Η Φραντσίσκα στεκόταν αποσβωλωμένη. Ολόκληρο το σώμα της έτρεμε και δεν μπορούσε να αρθρώσει ούτε λέξη.

"Πάρε κουράγιο, καλή μου!" της είπε ο Βοϊσλάβ. "Σκέψου πως είσαι στα χέρια του Θεού και πως, χωρίς τη θέληση του Δημιουργού σου,

ούτε μια τρίχα δεν μπορεί να πέσει από τα μαλλιά σου. Εξάλλου, σου επαναλαμβάνω ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος".

"Τότε θα το κάνω", είπε η Φραντσίσκα, ανακτώντας ένα μέρος του θάρρους της.

"΄Ο,τι και αν ακούσεις να συμβαίνει μέσα στο φέρετρο, δεν πρέπει με κανένα τρόπο να σε επηρεάσει", συνέχισε ο Βοϊσλάβ. "Κάρφωσε τα καρφιά βαθιά, χωρίς δισταγμό. Η δουλειά σου πρέπει να έχει ολοκληρωθεί πριν να τελειώσω την προσευχή μου".

Η Φραντσίσκα αναρίγησε, αλλά ξαναβρήκε και πάλι την ψυχραιμία της.

"Θα το κάνω", μουρμούρισε απαλά. "Ο Θεός θα μου δώσει δύναμη".

"Υπάρχει και κάτι ακόμη", είπε ο Βοϊσλάβ διστακτικά, "το οποίο ίσως να είναι το πιο δύσκολο από όλα όσα σου προτείνω, αλλά που χωρίς αυτό η θεραπεία σου δεν πρόκειται να ολοκληρωθεί. ΄Οταν θα κάνεις αυτά που σου είπα, κάποιο είδος..." δίστασε "...κάποιο είδος υγρού θα αναβλύσει μέσα από το φέρετρο. Πρέπει να βουτήξεις σε αυτό το δάχτυλό σου και να αλείψεις τη γρατζουνιά στο λαιμό σου".

"Τρομερό!" φώναξε η Φραντσίσκα. "Αυτό το υγρό θα πρέπει να είναι αίμα. Κάποιο ανθρώπινο πλάσμα θα βρίσκεται μέσα στο φέρετρο!"

"Εκεί μέσα βρίσκεται κάτι που δεν είναι άνθρωπος!" είπε ο Βοϊσλάβ αγριεμένα. "Το αίμα εκείνο είναι το δικό σου, αλλά κυλάει σε άλλες φλέβες. Μη ρωτάς περισσότερα, γιατί ο χρόνος περνάει".

«««»»

Η Φραντσίσκα συγκέντρωσε όλη τη δύναμη του μυαλού και του σώματός της και κατέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην κρύπτη, ενώ ο Βοϊσλάβ γονάτισε μπροστά στην αγία τράπεζα προσευχόμενος σιωπηλά. Η κοπέλα έφτασε το φέρετρο με το πακέτο το οποίο της είχε αναφέρει ο ιππότης.

Ένα ήρεμο μισοσκόταδο βασίλευε μέσα στην κρύπτη, και τα πάντα γύρω της ήταν τόσο ειρηνικά ώστε ένιωσε περισσότερη ηρεμία. Πηγαίνοντας προς το φέρετρο, άνοιξε το πακέτο. Δεν είχε προλάβει καλά καλά να δει το περιεχόμενό του, όταν η φωνή του Βοϊσλάβ αντήχησε μέσα από την εκκλησία, σπάζοντας τη σιωπή.

Η Φραντσίσκα ξαφνιάστηκε, αλλά αναγνώρισε τη συμφωνημένη προσευχή. Έπιασε ένα από τα καρφιά, και με μια σφυριά το έχωσε τουλάχιστον ένα δάχτυλο μέσα στο καπάκι. Το μόνο που άκουσε ήταν ο αντίλαλος του χτυπήματος. Παίρνοντας θάρρος, η κοπέλα έπιασε το σφυρί και με τα δύο χέρια, και χτύπησε το καρφί με όλη της τη δύναμη, χώνοντάς το μέσα στο ξύλο μέχρι το κεφάλι.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα θρόισμα. Ήταν σαν κάτι μέσα στο φέρετρο να αναδευόταν και να πάλευε.

Η Φραντσίσκα πισωπάτησε τρομαγμένη.

Ήταν έτοιμη να πετάξει το σφυρί και να ανεβεί τρέχοντας τα σκαλοπάτια, όταν ο Βοϊσλάβ ύψωσε τη φωνή του τόσο δυνατά και τόσο ικευτευτικά, ώστε με ένα είδος τρέλας, σαν αυτήν που σπρώχνει κάποιον να μπει στη φωλιά ενός λιονταριού, η κοπέλα ξαναγύρισε δίπλα στο φέρετρο, αποφασισμένη να ολοκληρώσει την προσπάθειά της.

Χωρίς καλά καλά να ξέρει τί κάνει, έβαλε το δεύτερο καρφί στο κέντρο του καπακιού, και μετά από μερικά χτυπήματα το είχε χώσει κι αυτό τελείως μέσα στο ξύλο.

Τα χτυπήματα από το εσωτερικό είχαν γίνει πιο έντονα, λες και κάποιο ζωντανό πλάσμα πάλευε να βγει από το φέρετρο.

Ήταν τόση η δύναμη των χτυπημάτων, ώστε τα πλάγια του φέρετρου ράγισαν από όλες τις μεριές.

Με την προσοχή σχεδόν αποσπασμένη, η Φραντσίσκα έπιασε το τρίτο καρφί.

Δεν σκεφτόταν πια την αρρώστεια της. Το μόνο που ήξερε ήταν πως βρισκόταν μπροστά σε έναν άγνωστο και θανάσιμο κίνδυνο.

Ήταν μια αγωνία που απειλούσε να της στερήσει τις αισθήσεις, ρίχνοντάς την λιπόθυμη. Ανάμεσα στα τριξίματα και τα χτυπήματα από το φέρετρο, μέσα από το οποίο είχαν αρχίσει να ακούγονται και χαμηλόφωνα βογγητά, κάρφωσε και το τρίτο καρφί εξίσου βαθιά.

Εκείνη τη στιγμή, άρχισε να χάνει τις αισθήσεις της. Ήθελε να απομακρυνθεί, αλλά παραπάτησε. Προσπαθώντας να βρει κάτι για να κρατηθεί, έπιασε μηχανικά τη γωνιά του φέρετρου και τελικά σωριάστηκε δίπλα του στο πάτωμα.

««»»

Θα είχε περάσει ένα τέταρτο της ώρας όταν

ξανάνοιξε τα μάτια της. Κοίταξε γύρω της. Από πάνω της είδε τον αστροφέγγιστο ουρανό και το φεγγάρι, το οποίο φώτιζε με τις ψυχρές ακτίνες του τα ερείπια και τις κορυφές των γέρικων βελανιδιών.

Ήταν ξαπλωμένη έξω από την εκκλησία, και ο Βοϊσλάβ στεκόταν γονατιστός δίπλα της και της κρατούσε το χέρι.

"Δόξα το Θεό, είσαι ζωντανή", φώναξε με έναν αναστεναγμό ανακούφισης. "Άρχιζα να πιστεύω πως η θεραπεία είχε αποδειχθεί πολύ βαριά, ήταν όμως ο μόνος τρόπος για να σωθείς".

Η Φραντσίσκα άργησε πολύ να ανακτήσει εντελώς τις αισθήσεις της. Το παρελθόν της φαινόταν σαν ένα τρομαχτικό όνειρο. Μόνο πριν λίγα λεπτά είχε συμβεί εκείνη η τρομερή στιγμή, και τώρα γύρω της επικρατούσε απόλυτη ηρεμία.

Στην αρχή δεν τολμούσε ούτε να υψώσει τα μάτια, και ρίγησε όταν ανακάλυψε πως βρισκόταν μερικά βήματα από το μέρος όπου είχε υποστεί μια τόσο φριχτή εμπειρία.

Μισοαναίσθητη, άκουγε τη μια τα καθησυχαστικά λόγια του Βοϊσλάβ και την άλλη το σφύριγμα του υπηρέτη που περίμενε δίπλα στα άλογα, και ο οποίος για να περάσει την ώρα του μιμούνταν το βραδυνό τραγούδι κάποιου γελαδάρη.

"Πάμε να φύγουμε", ψιθύρισε η Φραντσίσκα, καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί. "Μα τι είναι αυτό; Ο ώμος μου είναι υγρός - ο λαιμός μου, το χέρι μου..."

"Θα είναι από τη βραδυνή δροσιά πάνω στα φύλλα", είπε ο Βοϊσλάβ ευγενικά.

"Όχι, είναι αίμα!" φώναξε εκείνη αναπηδώντας με τρομαγμένη φωνή. "Κοίτα, το χέρι μου είναι γεμάτο αίμα!"

"Σίγουρα θα κάνεις λάθος", τραύλισε ο Βοϊσλάβ. "Ίσως πάλι να ξανάνοιξε η πληγή στο λαιμό σου! Σε παρακαλώ, κοίταξε να δεις αν είναι αυτό".

"Δεν διακρίνω τίποτα. Δεν νιώθω πόνο", απάντησε τελικά η κοπέλα, κάπως θυμωμένα.

"Τότε ίσως να χτύπησες σε κάποιο καρφί του φέρετρου την ώρα που λιποθύμησες", είπε ο Βοϊσλάβ.

"Τι μου θυμίζεις τώρα!" φώναξε η Φραντσίσκα ριγώντας. "Πάμε να φύγουμε! Έλα, σε ικετεύω! Δεν θέλω να μείνω ούτε στιγμή ακόμη και αυτό το φοβερό μέρος".

Κατέβηκαν το μονοπάτι πολύ πιο γρήγορα από ότι το είχαν ανεβεί. Ο Βοϊσλάβ ανέβασε τη σύντροφό του στο άλογο και σύντομα πήραν το δρόμο της επιστροφής.

««»»

Καθώς πλησίαζαν το κάστρο, η Φραντσίσκα άρχισε να κατακλύζει τον προστάτη της με ερωτήσεις σχετικά με την πρόσφατη περιπέτειά τους, εκείνος όμως της δήλωσε κατηγορηματικά ότι στην κατάσταση στην οποία βρισκόταν δεν έπρεπε να την αναστατώσει περισσότερο, και πως θα έπρεπε να περιμένει μέχρι το πρωί, οπότε και θα ικανοποιούσε την περιέργειά της.

Όταν έφτασαν, την συνόδευσε αμέσως στο δωμάτιό της και μετά είπε στον πατέρα της ότι η κόρη του είχε κουραστεί πολύ από την ιππασία

και δεν θα κατέβαινε για φαγητό.

«‹»»

Το επόμενο πρωί, η Φραντσίσκα σηκώθηκε νωρίτερα από ότι είχε να σηκωθεί για πολύ καιρό.

Διαβεβαίωσε τη φίλη της πως ήταν η πρώτη φορά από τότε που άρχισε η αρρώστεια της που ένιωθε πραγματικά ξεκούραστη μετά από τον ύπνο, και το πιο αξιοπερίεργο, δεν την είχε ενοχλήσει ο συνηθισμένος της εφιάλτης.

Η όψη της είχε καλυτερέψει, κι αυτό δεν το πρόσεξε μόνο η Μπέρθα, αλλά και ο Φραντς και ο ιππότης. Με την άδεια του Βοϊσλάβ, διηγήθηκε σε όλους τις περιπέτειες της προηγούμενης βραδιάς. Μόλις τέλειωσε, όλοι κατέκλυσαν τον Βοϊσλάβ με ερωτήσεις σχετικά με αυτά τα παράξενα συμβάντα.

"΄Εχετε ποτέ ακούσει για βρικόλακες;" ρώτησε ο Φρούραρχος, γυρίζοντας προς τον οικοδεσπότη του.

"Συχνά", του απάντησε εκείνος, "αλλά ποτέ δεν έχω πιστέψει σε τέτοιες δεισιδαιμονίες".

"Ούτε κι εγώ πίστευα", είπε ο Βοϊσλάβ, "αλλά βεβαιώθηκα για την ύπαρξή τους από προσωπική εμπειρία".

"Πες μας, λοιπόν", είπε η Μπέρθα ανυπόμονα, έχοντας αρχίσει να καταλαβαίνει κάτι.

"΄Ολα άρχισαν στη διάρκεια της πρώτης εκστρατείας μου στην Ουγγαρία", ξεκίνησε ο Βοϊσλάβ, "όταν για κάμποσο καιρό ήμουν ανήμπορος από αυτή τη σπαθιά ενός γενίτσαρου στο πρόσωπό μου και από μιαν άλλη στον ώμο.

΄Εμενα στο σπίτι μιας αξιοσέβαστης οικογένειας σε μια μικρή κωμόπολη. Την οικογένεια αποτελούσαν ο πατέρας, η μητέρα και μια εικοσάχρονη κόρη. ΄Εβγαζαν το ψωμί τους πουλώντας το θαυμάσιο κρασί της περιοχής, και η ταβέρνα τους ήταν πάντα γεμάτη πελάτες. Αν και η οικογένεια ήταν πολύ καλοστεκούμενη, φαινόταν να κρέμεται επάνω τους μια μόνιμη μελαγχολία, εξαιτίας της συνεχούς αρρώστειας της μοναχοκόρης τους, μιας πολύ όμορφης και εξαίρετης κοπέλας. ΄Ηταν πάντα ροδαλή σαν τριαντάφυλλο, αλλά πριν από μερικούς μήνες είχε αρχίσει να αδυνατίζει και να χλωμιάζει χωρίς φανερή αιτία. Προσπάθησαν με κάθε τρόπο να τη γιατρέψουν, αλλά όλα αποδείχθηκαν μάταια. Επειδή ο στρατός ήταν στρατοπεδευμένος στην περιοχή, άνθρωποι κάθε εθνικότητας μαζεύονταν τα βράδια στην ταβέρνα. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν και κάποιος που ερχόταν κάθε βράδυ, την ώρα που έβγαινε το φεγγάρι, και ο οποίος παραξένευε τους πάντες με τους τρόπους και την εμφάνισή του: έμοιαζε στεγνός και χλωμός σαν πεθαμένος, και σπάνια έβγαζε κουβέντα από το στόμα του, αν και όλα όσα έλεγε ήταν πικρόχολα και σαρκαστικά. Περισσότερο τραβούσε την προσοχή όλων το γεγονός ότι, παρ'όλο που κάθε φορά παράγγελνε μια κούπα από το καλύτερο κρασί, και κάπου κάπου την έφερνε ως τα χείλη του, όταν έφευγε το κύπελλο έμενε πίσω γεμάτο όπως του το πήγαιναν".

"΄Ολα αυτά συμφωνούν απόλυτα με την εμφάνιση του ΄Ατζο", είπε η Μπέρθα, γεμάτη ενδιαφέρον.

"Η κόρη του σπιτιού", συνέχισε ο Βοϊσλάβ, "χειροτέρευε μέρα με τη μέρα, παρά της προσπάθειες όχι μόνο των χριστιανών γιατρών, αλλά και πολλών από τους άπιστους αιχμάλωτούς μας, τους οποίους είχαν συμβουλευτεί με την ελπίδα πως θα είχαν κάποια μαγική γιατρειά για την περίπτωσή της. Το περίεργο ήταν πως η κοπέλα παραπονιόταν για έναν εφιάλτη, στον οποίο ο άγνωστος ξένο την επισκεπτόταν και τη βασάνιζε..."

"΄Οπως και στο δικό σου όνειρο, Φραντσίσκα", φώναξε η Μπέρθα.

"΄Ενα βράδι", ξανάρχισε ο Βοϊσλάβ, "καθόμουν και έπινα κρασί μαζί με έναν γέρο Σλάβο ο οποίος είχε κάνει πολλά ταξίδια στην Τουρκία και την Ελλάδα, και είχε επισκεφθεί μέχρι και το Νέο Κόσμο. Ο ξένος μπήκε μέσα και κάθισε σε ένα τραπέζι. Η μπουκάλα περνούσε γρήγορα ανάμεσα σε μένα και το φίλο μου, ενώ συζητούσαμε για κάθε είδους περιπέτειες της ζωής μας, τόσο τρομαχτικές όσο και διασκεδαστικές. Συνεχίσαμε να φλυαρούμε για αρκετή ώρα, και είχαμε κατεβάσει μεγάλη ποσότητα κρασιού.

“Ο άγνωστος όλη αυτή την ώρα παρέμενε αμίλητος, απλά χαμογελώντας κάπου κάπου με περιφρόνηση. Στη συνέχεια πλήρωσε και ετοιμάστηκε να φύγει.

"΄Ολα αυτά με είχαν ενοχλήσει πολύ - ίσως να ήταν και το κρασί που με είχε χτυπήσει λίγο στο κεφάλι - και έτσι είπα στον άγνωστο: "Για στάσου εκεί που είσαι, ξένε. Μέχρι τώρα δεν κάνεις τίποτε άλλο απ'το να ακούς, και δεν έχεις καν αδειάσει το ποτήρι σου. Θα μας πεις και εσύ με τη σειρά σου κάτι διασκεδαστικό, και θα πιείς

το κρασί σου, αλλιώς θα παρεξηγηθούμε άσχημα". "Ναι", συμφώνησε ο Σλάβος. "Πρέπει να μείνεις να μιλήσουμε και να πιούμε". Και με αυτά τα λόγια έπιασε τον ξένο από τον ώμο για να τον ξανακαθίσει κάτω. Ο Σλάβος δεν ήταν πια κανένα παλλικάρι, αλλά ήταν μεγαλόσωμος και πολύ δυνατός, ενώ ο ξένος ήταν αδύνατος σαν σκελετός. Κι όμως, με μια κίνηση του χεριού του ο μυστηριώδης άνδρας πέταξε το Σλάβο στην άλλη άκρη του δωματίου, αφήνοντάς τον μισολιπόθυμο.

"Εγώ έτρεξα για να σταματήσω τον ξένο, πιάνοντάς τον από το μπράτσο. Παρ'όλο που τα ελατήρια του σιδερένιου χεριού μου ήταν λιγότερο δυνατά από αυτά που έχω τώρα, θα πρέπει να τον έσφιξα πολύ μέσα στο θυμό μου, επειδή με κοίταξε βλοσυρά για μια στιγμή και μετά έσκυψε και μου ψιθύρισε στο αυτί: "΄Ασε με να φύγω. Από τη δύναμη του χεριού σου καταλαβαίνω πως είσαι αδελφός μου. Μην με εμποδίζεις, λοιπόν, να γυρέψω τη ματωμένη τροφή μου. Πεινάω!"

"΄Εκπληκτος από αυτά τα λόγια, τον άφησα ελεύθερο, και πριν καταλάβω τι είχε συμβεί, εκείνος είχε βγει από την ταβέρνα. Μόλις συνήλθα κάπως από την έκπληξή μου, είπα στο Σλάβο αυτά που είχα ακούσει. Με κοίταξε γεμάτος τρόμο. Του ζήτησα να μου εξηγήσει τι φοβόταν και τον πίεσα για κάποια ερμηνεία αυτών των περίεργων λόγων του ξένου. Τελικά, απάντησε στις ερωτήσεις μου. "Ο ξένος", μου είπε, "είναι ένας βρικόλακας!"

"Πώς;" φώναξαν ο ιππότης, η Μπέρθα και η Φραντσίσκα ταυτόχρονα. "΄Ωστε αυτός ο ΄Ατζο

ήταν..."

"Τίποτα λιγότερο από ένας βρικόλακας!" απάντησε ο Βοϊσλάβ. "Μα όπως και να έχει το πράγμα, η δική του τουλάχιστον κολασμένη δίψα σβήστηκε για πάντα. Δεν πρόκειται ποτέ ξανά να επιστρέψει. Δεν τέλειωσα, όμως. Μια και στην πατρίδα μου δεν είχαμε ποτέ ακουστά για βρικόλακες, ζήτησα περισσότερες λεπτομέρειες από το Σλάβο. Μου εξήγησε ότι στην Ουγγαρία, την Κροατία, τη Δαλματία και τη Βοσνία, αυτοί οι διαβολικοί επισκέπτες δεν είναι και τόσο οσπάνιοι. Πρόκειται για πεθαμένα άτομα τα οποία, είτε χρησίμεψαν κάποτε σαν τροφή άλλων βρικολάκων, είτε πέθαναν έχοντας κάνει θανάσιμα αμαρτήματα ή αφορίστηκαν. Όταν το φεγγάρι ανατέλει στον ουρανό, βγαίνουν από τους τάφους τους και τρέφονται με το αίμα των ζωντανών".

"Είναι φριχτό!" φώναξε η Φραντσίσκα. "Αν μου τα είχες πει όλα από πριν, ποτέ δεν θα τολμούσα να κάνω αυτό που έκανα!"

"Έτσι σκέφτηκα και εγώ. Κι όμως, πρέπει να τους εξοντώσουν τα ίδια τα θύματά τους, ενώ κάποιος άλλος προσεύχεται για αυτά", απάντησε ο Βοϊσλάβ. "Ο Σλάβος", συνέχισε μετά από μια μικρή παύση, "πρόσθεσε και πολλά άλλα γεγονότα σχετικά με τους ανόσιους αυτούς επισκέπτες. Μου είπε πως ενώ το θύμα τους αδυνατίζει, οι ίδιοι συνεχώς καλυτερεύουν σε εμφάνιση, και πως ένας βρικόλακας διαθέτει τρομαχτική δύναμη..."

"Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο Άτζο επηρεάστηκε τόσο από το ψεύτικο χέρι σου", τον διέκοψε ο Φραντς.

"Ναι, πράγματι αυτό ήταν", παραδέχθηκε ο Βοϊσλάβ. "Ο Άτζο, όπως και ο άλλος βρικόλακας, θεώρησε τη μεγάλη δύναμη του μηχανικού χεριού για φυσική, και συμπέρανε πως ήμουν κι εγώ ένας από το είδος του. Μπορείς να φανταστείς πόσο αναστατώθηκα όταν πρόσεξα την εμφάνισή σου", συνέχισε, γυρίζοντας προς την Φραντσίσκα. "Αυτά που μου είπατε εσύ και η Μπέρθα μεγάλωσαν ακόμη πιο πολύ την αγωνία μου, και όταν είδα τον Άτζο δεν μου έμεινε καμιά αμφιβολία πως ήταν βρικόλακας. Μαθαίνοντας πως στην περιοχή υπήρχε ο τάφος κάποιου Έζελιν φον Κλάτκα, ήμουν βέβαιος ότι θα μπορούσα να σε σώσω, αρκεί να σε έπειθα να με βοηθήσεις. Θεώρησα απαραίτητο να μην σου αποκαλύψω όλα τα γεγονότα, επειδή στην άσχημη φυσική κατάσταση που βρισκόσουν, ο τρόμος θα σε έκανε ανίκανη για τις ενέργειες που ακολούθησαν".

"Και έκανες πολύ καλά", του απάντησε η Φραντσίσκα αναριγώντας. "Θα σου είμαι πάντα υπόχρεη. Αν ήξερα τι έκανα στην πραγματικότητα, ποτέ δεν θα δεχόμουν την πρότασή σου".

"Αυτό φοβόμουν κι εγώ", είπε ο Βοϊσλάβ, "αλλά σταθήκαμε όλοι τυχεροί".

"Και τι απέγινε το άτυχο κορίτσι στην Ουγγαρία;" ρώτησε η Μπέρθα.

"Δεν ξέρω", της απάντησε ο Βοϊσλάβ. "Το ίδιο εκείνο βράδι οι Τούρκοι έκαναν αιφνιδιαστική επίθεση και διαταχθήκαμε να υποχωρήσουμε. Ποτέ δεν έμαθα για την τύχη της".

Η συζήτηση για αυτά τα παράξενα φαινόμενα συνεχίστηκε για πολλή ώρα ακόμη.

Ο ιππότης αποφάσισε να βάλει να σφραγίσουν το μαυσωλείο του Κλάτκα για πάντα, και πράγματι αυτό έγινε την επόμενη μέρα. Η δικαιολογία ήταν πως δεν ήθελε οι τάφοι των νεκρών να συλληθούν από ανόσια χέρια.

«« »»

Η Φραντσίσκα ανάρρωσε σταδιακά. Η υγεία της ήταν τόσο σοβαρά κλονισμένη ώστε πέρασε πολύς καιρός πριν ανακτήσει αρκετή δύναμη για να θεωρείται εκτός κινδύνου.

Στο μεταξύ, ο χαρακτήρας της κοπέλας υπέστη μια μεγάλη αλλαγή. Η παλιά της ζωτικότητα ίσως ήταν πια κάπως μειωμένη, αλλά στη θέση της είχε αποκτήσει μια καλοσύνη και μια ευγένεια που έφερε στο φως όλα της τα κρυφά χαρίσματα.

Ο Φραντς συνέχιζε να φλερτάρει την εξαδέλφη του, αλλά μετά από συμβουλή της Μπέρθα ήταν κάπως πιο συγκρατημένος στην έκφραση των συναισθημάτων του. Δεν ήταν ο τύπος που αγαπούσε τους πολέμους, τα στρατόπεδα και τη δόξα. Σκοπός του ήταν να κάνει πιο ευτυχισμένους τους ανθρώπους που είχε κάτω από τη δούλεψή του, και σε αυτό το στόχο αφιερώθηκε με όλη του την ψυχή.

Η Φραντσίσκα δεν μπορούσε να αντισταθεί πια στα ήπια σημάδια του έρωτα του νεαρού. Πριν περάσει πολύς χρόνος, οι ευγενικές του προσπάθειες για την βελτίωση της ζωής των συνανθρώπων του την έκανε αρχικά να τον συμπαθήσει, και λίγο αργότερα να τον αγαπήσει και η ίδια.

Καθώς ο Βοϊσλάβ επέμενε να κάνει τη Μπέρθα γυναίκα του πριν ξαναφύγει για τη Σιλεσία, κανονίστηκε ώστε ο γάμος να γίνει στον πύργο.

Πόσο μεγάλη ήταν η χαρά του Ιππότη του Φάνενμπεργκ, όταν άκουσε τον Φραντς και την κόρη του να του ζητούν και αυτοί την ευχή του, και να εκφράζουν την επιθυμία να παντρευτούν την ίδια ημέρα.

Εκείνη η μέρα ήρθε σύντομα, και φώτισε τα πρόσωπα δυο ευτυχισμένων ζευγαριών.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ
του Έντουαρντ Φρέντερικ Μπένσον

Ο Έντουαρντ Φ. Μπένσον (1867-1940) ανάμεσα σε κωμωδίες και άλλα κοινωνικά έργα της εποχής του έγραψε και μια σειρά από καταπληκτικά διηγήματα τρόμου. Το διήγημα που ακολουθεί είναι παρμένο από την ομώνυμη συλλογή που εκδόθηκε το 1912. Θα το χαρακτήριζα το πιο τρομαχτικό αυτής της ανθολογίας. Φροντίστε να μην το διαβάσετε μόνοι σας, ειδικά πριν πέσετε να κοιμηθείτε. Μην πείτε πως δεν σας προειδοποίησα.

Θ.Μ.

Οποιοσδήποτε ονειρεύεται με σταθερούς ρυθμούς δεν μπορεί παρά να έζησε κάποτε ένα γεγονός ή κάποια σειρά περιστάσεων, τα οποία αρχικά είδε στον ύπνο του και που στη συνέχεια υλοποιήθηκαν στην πραγματικότητα.

Κατά τη γνώμη μου, όμως, παρ'όλο που αυτό είναι παράξενο, ακόμη πιο παράξενο θα ήταν αν αυτή η εκπλήρωση δεν συνέβαινε κάπου κάπου, μια και τα όνειρά μας συνήθως αφορούν γνώριμα μέρη και οικεία πρόσωπα, σε καταστάσεις οι οποίες κάλλιστα μπορούν να συμβούν και στην πραγματικότητα.

Είναι αλήθεια πως σε αυτά τα όνειρα ανακατεύονται συχνά και κάποια φανταστικά ή απίθανα στοιχεία τα οποία εμποδίζουν την τυχόν ολοκλήρωσή τους, αλλά απλά και μόνο με το νόμο των πιθανοτήτων τουλάχιστον ένα όνειρο του κάθε ανθρώπου πρέπει να βγει αληθινό.

Εγώ για παράδειγμα, είδα να εκπληρώνεται πρόσφατα ένα όνειρό μου, το οποίο δεν ήταν ιδιαίτερα εντυπωσιακό ούτε και είχε κάποια σωματική σημασία. Ο τρόπος που συνέβη ήταν ο ακόλουθος:

Κάποιος φίλος μου, ο οποίος ζούσε στο εξωτερικό, είχε την καλωσύνη να μου γράφει μια φορά κάθε δεκαπέντε ημέρες.

Έτσι, όταν ήδη είχαν περάσει δεκατέσσερις μέρες από τη στιγμή που πήρα για τελευταία φορά γράμμα του, συνειδητά ή υποσυνείδητα το μυαλό μου περίμενε κάποια επιστολή.

Μια νύχτα την περασμένη εβδομάδα, ονειρεύτηκα πως, καθώς πήγαινα στο δωμάτιό μου να ντυθώ για το δείπνο άκουσα, όπως συχνά ακούω, το χτύπημα του ταχυδρόμου στην πόρτα μου.

Κατέβηκα κάτω και άνοιξα το γραμματοκιβώτιο.

Ανάμεσα στα άλλα, υπήρχε και ένα γράμμα από εκείνον.

Ακολούθησε η παρέμβαση του φανταστικού, επειδή ανοίγοντας το φάκελλο ανακάλυψα μέσα έναν άσσο καρό, πάνω στον οποίο είχε γράψει με το γνώριμο γραφικό του χαρακτήρα:

"Σου στέλνω αυτό για να μου το φυλάξεις, επειδή καθώς ξέρεις ήταν παράλογο ρίσκο να κρατώ άσσους στην Ιταλία".

Το επόμενο απόγευμα, και ενώ ετοιμαζόμουν να ανεβώ στο δωμάτιό μου και να ντυθώ για το δείπνο, άκουσα το χτύπημα του ταχυδρόμου και έκανα ακριβώς ό,τι είχα κάνει και στο όνειρό μου.

Ανάμεσα στα άλλα γράμματα, υπήρχε και ένα

από το φίλο μου, μόνο που δεν περιείχε τον άσσο καρό. Αν γινόταν κάτι τέτοιο, ασφαλώς θα έδινα μεγαλύτερη βαρύτητα στο γεγονός, το οποίο, καθώς είχαν τα πράγματα, φαινόταν σαν μια απλή και κοινότυπη σύμπτωση.

Δίχως αμφιβολία, συνειδητά ή υποσυνείδητα περίμενα κάποιο γράμμα του, και η προσμονή αυτή εκδηλώθηκε μέσα από το όνειρό μου. Από την άλλη μεριά, αφού είχε να μου γράψει δυο εβδομάδες, ο φίλος μου ήταν φυσικό να μου στείλει ένα γράμμα εκείνη την περίοδο.

Καμιά φορά, όμως, δεν είναι τόσο εύκολο να βρεις κάποια εξήγηση, και για την ιστορία που ακολουθεί δεν έχω να προσφέρω καμία.

Βγήκε μέσα από το σκοτάδι, και σ' αυτό ξαναγύρισε.

«««»»

Σε όλη μου τη ζωή έβλεπα ζωηρά όνειρα. Λίγα είναι τα πρωινά που ξυπνώ χωρίς να θυμάμαι κάποια πνευματική εμπειρία, και συχνά παρακολουθώ μέσα στα όνειρά μου ολόκληρες περιπέτειες.

Σχεδόν χωρίς εξαίρεση, όλες αυτές οι περιπέτειες είναι ευχάριστες, αν και συχνά ανούσιες.

Αυτή για την οποία θα σας μιλήσω δεν αποτελεί εξαίρεση.

Όταν ήμουν δεκαέξι χρονών, άρχισα να ονειρεύομαι ένα συγκεκριμένο όνειρο. Στο ξεκίνημά του, βρισκόμουν στην πόρτα ενός μεγάλο σπιτιού καμωμένου από κόκκινα τούβλα, όπου απ'ότι καταλάβαινα επρόκειτο να μείνω. Ο

υπηρέτης που μου άνοιξε την πόρτα μού είπε ότι το τσάι επρόκειτο να σερβιριστεί στον κήπο, και με οδήγησε μέσα από μια χαμηλοτάβανη σάλα με σκούρα ξύλινη επένδυση και μεγάλο τζάκι, σε ένα χαρούμενο πράσινο κήπο γεμάτο παρτέρια.

Γύρω από ένα τραπέζι τσαγιού ήταν συγκεντρωμένη μια μικρή ομάδα ανθρώπων, αν και όλοι μου ήταν άγνωστοι εκτός από έναν, κάποιον συμμαθητή μου από το σχολείο που τον έλεγαν Τζακ Στόουν.

Ήταν ολοφάνερα ο γιος της οικογένειας, και με σύστησε στον πατέρα, τη μητέρα του και σε δυο αδελφές του.

Θυμάμαι ότι ξαφνιάστηκα κάπως που βρισκόμουν εκεί, επειδή γνώριζα ελάχιστα το συγκεκριμένο αγόρι και μάλλον το αντιπαθούσα. Επιπλέον, είχε φύγει από το σχολείο μου ένα χρόνο πριν.

Το απομεσήμερο ήταν πολύ ζεστό και επικρατούσε μια αφόρητη κουφόβραση.

Στην άλλη άκρη του κήπου υπήρχε ένας τοίχος από κόκκινο τούβλο, με μια σιδερένια πόρτα στο κέντρο. Πίσω από αυτήν ξεφύτρωνε μια φουντουκιά.

Καθίσαμε στη σκιά του σπιτιού, απέναντι από μια μακριά σειρά παράθυρα, μέσα από τα οποία μπορούσα να δω ένα στρωμένο τραπέζι που πάνω του άστραφταν κρύσταλλα και ασημικά. Η πλευρά του σπιτιού από τη μεριά του κήπου ήταν πολύ μακριά, και στη μια της άκρη βρισκόταν ένας τριόροφος πύργος, ο οποίος μου φαινόταν πολύ πιο παλιός από το υπόλοιπο σπίτι.

Πριν περάσει πολλή ώρα, η κυρία Στόουν, η οποία όπως και οι υπόλοιποι παρέμεναν αμίλητοι, γύρισε προς το μέρος μου και μού είπε: *"Ο Τζακ θα σου δείξει το δωμάτιό σου. Σου έχω ετοιμάσει ένα δωμάτιο στον πύργο".*

Εντελώς ανεξήγητα, ένιωσα μια φοβερή κατάθλιψη ακούγοντας τα λόγια της. Ένιωθα σαν να ήξερα από πριν ότι θα μου έδινε αυτό το δωμάτιο του πύργου, και πως αυτό περιείχε κάτι τρομερό και αποτρόπαιο. Ο Τζακ σηκώθηκε αμέσως και κατάλαβα ότι έπρεπε να τον ακολουθήσω. Περάσαμε αμίλητοι από την κεντρική σάλα και ανεβήκαμε μια μεγάλη δρύινη σκάλα με πολλές στροφές, μέχρι που τελικά φτάσαμε σε ένα μικρό κεφαλόσκαλο με δυο πόρτες δεξιά και αριστερά του.

Μου άνοιξε μια από αυτές τις πόρτες για να μπω και, χωρίς να περάσει ο ίδιος μέσα, την έκλεισε πίσω μου.

Τότε ήταν που κατάλαβα ότι οι φόβοι μου ήταν βάσιμοι: πραγματικά υπήρχε κάτι ακατανόμαστο μέσα σε εκείνο το δωμάτιο, και καθώς η φρίκη του εφιάλτη αποκορυφωνόταν, ξύπνησα με έναν σπασμό τρόμου.

««»»

Συνέχισα να βλέπω αυτό το όνειρο με διάφορες παραλλαγές για δεκαπέντε χρόνια, σε ακαθόριστα χρονικά διαστήματα. Τις πιο πολλές φορές είχε αυτήν ακριβώς τη μορφή, δηλαδή ξεκινούσε με την άφιξη, το τσάι στον κήπο και τη θανατερή σιωπή την οποία ακολουθούσε η φοβερή φράση, το ανέβασμα της σκάλας μαζί με

τον Τζακ μέχρι το δωμάτιο του πύργου όπου κατοικούσε ο τρόμος, αν και ποτέ δεν έβλεπα τι ακριβώς ήταν. Άλλες φορές έβλεπα παραλλαγές του ίδιου θέματος. Κάπου κάπου, για παράδειγμα, καθόμασταν για δείπνο στην τραπεζαρία, τα παράθυρα της οποίας είχα δει από τον κήπο την πρώτη φορά που είδα το όνειρο. Όπου όμως κι αν ήμασταν, επικρατούσε η ίδια σιωπή, η ίδια φοβερή αίσθηση κατάθλιψης και απειλής. Ήξερα πως τη σιωπή πάντα θα έσπαζε η κυρία Στόουν, η οποία θα έλεγε: *"Ο Τζακ θα σου δείξει το δωμάτιό σου. Σου έχω ετοιμάσει ένα δωμάτιο στον πύργο"*. Ακούγοντας τα λόγια (αυτό ποτέ δεν άλλαζε) έπρεπε να τον ακολουθήσω στη δρύινη σκάλα με τις πολλές στροφές και μετά να μπω στο μέρος το οποίο φοβόμουν όλο και περισσότερο με κάθε φορά που το επισκεπτόμουν στον ύπνο μου.

Άλλες φορές πάλι έβρισκα τον εαυτό μου να παίζει χαρτιά μέσα σε απόλυτη σιωπή, σε ένα σαλόνι φωτισμένο από πελώριους πολυέλαιους που έβγαζαν ένα εκτυφλωτικό φως. Δεν είχα ιδέα τι είδους παιχνίδι παίζαμε, αλλά ήξερα, με μια αίσθηση προσμονής και δυστυχίας, ότι η κυρία Στόουν σύντομα θα σηκωνόταν και θα μου έλεγε: *"Ο Τζακ θα σου δείξει το δωμάτιό σου. Σού έχω ετοιμάσει ένα δωμάτιο στον πύργο"*.

Το δωμάτιο όπου παίζαμε χαρτιά ήταν δίπλα στην τραπεζαρία, και όπως είπα ήταν πάντα λαμπρά φωτισμένο, ενώ το υπόλοιπο σπίτι ήταν γεμάτο από μισοσκόταδο και σκιές. Κι όμως, πόσες φορές κοιτούσα τα χαρτιά που κρατούσα στα χέρια μου και, παρ'όλα τα φώτα, για κάποιο λόγο δεν μπορούσα να τα δω. Και τα σχέδιά

τους ήταν επίσης πολύ παράξενα: δεν υπήρχαν κόκκινα ατού αλλά μόνο μαύρα, και ανάμεσά τους υπήρχαν μερικά μαύρα σε όλη τους την επιφάνεια, το οποία μισούσα και φοβόμουν περισσότερο.

Καθώς το όνειρο συνέχιζε να επαναλαμβάνεται, γνώρισα τελικά το μεγαλύτερο μέρος του σπιτιού. Πέρα από το σαλόνι, πίσω από μια πρασινωπή πόρτα, υπήρχε ένα καπνιστήριο. Εκεί ήταν πάντα σκοτεινά, και όποτε πήγαινα περνούσα δίπλα από κάποιον τον οποίο δεν μπορούσα να δω. Παράξενες εξελίξεις συνέβαιναν και στους άλλους χαρακτήρες που γέμιζαν το όνειρο, όπως ακριβώς θα μπορούσαν να συμβούν σε ζωντανά πρόσωπα. Η κυρία Στόουν, για παράδειγμα, η οποία όταν την είχα πρωτοδεί είχε μαύρα μαλλιά, είχε γκριζάρει, και αντί να σηκώνεται απότομα όπως παλιά όταν μου έλεγε: *"Ο Τζακ θα σου δείξει το δωμάτιό σου. Σού έχω ετοιμάσει το δωμάτιο στον πύργο"*, σηκωνόταν αδύναμα λες και η δύναμη είχε αφήσει το κορμί της. Ο Τζακ μεγάλωσε επίσης, και έγινε ένας μάλλον άσχημος νεαρός με καστανό μουστάκι, ενώ μια από τις αδελφές του έπαψε να εμφανίζεται και καταλάβαινα πως μάλλον είχε παντρευτεί.

Ήρθε τελικά μια περίοδος, κατά την οποία το όνειρο είχε να με βασανίσει για έξι και παραπάνω μήνες. Το φοβόμουν πολύ, και είχα αρχίσει να ελπίζω ότι θα απαλλασσόμουν οριστικά από αυτό.

Κάποια νύχτα, όμως, μετά από αυτό το διάστημα, βρέθηκα ξανά να οδηγούμαι στον κήπο για τσάι, με τη διαφορά ότι η κυρία Στόουν

δεν ήταν εκεί και όλοι ήταν ντυμένοι στα μαύρα. Αντιλήφθηκα αμέσως το λόγο, και η καρδιά μου αναπήδησε στη σκέψη ότι ίσως εκείνη τη φορά να μη χρειαζόταν να κοιμηθώ στο δωμάτιο του πύργου.

Αν και συνήθως καθόμασταν όλοι σιωπηλοί, εκείνη τη φορά η αίσθηση της ανακούφισης με έκανε να μιλάω και να γελώ όπως ποτέ πριν. Ακόμη κι έτσι, όμως, τα πράγματα δεν ήταν πολύ ευχάριστα, επειδή κανείς από τους άλλους δεν μιλούσε, αλλά μόνο κοιτάζονταν μυστικά μεταξύ τους.

Σύντομα ο χείμαρρος της ανόητης κουβέντας μου στέρεψε, και σταδιακά, καθώς το σούρουπο βάθαινε, άρχισε να με πιάνει μια απελπισία μεγαλύτερη από οποιαδήποτε είχα νιώσει άλλη φορά.

Ξαφνικά, μια φωνή που γνώριζα πολύ καλά έσπασε τη σιωπή. Ήταν η φωνή της κυρίας Στόουν, η οποία έλεγε: *"Ο Τζακ θα σου δείξει το δωμάτιό σου. Σού ετοίμασα το δωμάτιο του πύργου"*. Μου φάνηκε πως ερχόταν από κάπου πίσω από την πύλη του τούβλινου μαντρότοιχου που περιτριγύριζε τον κήπο, και σηκώνοντας το βλέμμα ανακάλυψα πως το χορτάρι εκεί έξω ήταν σπαρμένο με ταφόπλακες. Φωσφόριζαν με ένα παράξενο γκριζωπό φως, και μπορούσα να διαβάσω ότι στον κοντυνότερο από αυτούς έγραφε: *"Σε διαβολική ανάμνηση της Τζούλια Στόουν"*.

Ως συνήθως, ο Τζακ σηκώθηκε, και εγώ βρέθηκα να τον ακολουθώ μέσα στη σάλα και από εκεί στη σκάλα με τις πολλές στροφές. Σε εκείνη την περισταση ήταν πιο σκοτεινή από

συνήθως, και όταν πέρασα μέσα στο δωμάτιο του πύργου, μόλις και μετά βίας μπορούσα να διακρίνω την ήδη γνώριμη επίπλωση. Μια φριχτή μυρωδιά αποσύνθεσης γέμιζε το δωμάτιο, και ξύπνησα με ένα ουρλιαχτό.

«« »»

Με τέτοιες παραλλαγές και εξελίξεις όπως αυτές που σας ανέφερα, το όνειρο συνεχιζόταν κατά διαστήματα για δεκαπέντε χρόνια. Μερικές φορές το ονειρευόμουν δύο ή τρεις νύχτες στη συνέχεια. Μια φορά, καθώς είπα, υπήρχε μια ανάπαυλα έξι μηνών, κατά μέσον όρο, όμως, θα έλεγα ότι το ονειρευόμουν μια φορά το μήνα. Όπως είναι ολοφάνερο, είχε την υφή εφιάλτη, μια και πάντα τέλειωνε με τον ίδιο ανείπωτο τρόμο ο οποίος, αντί να λιγοστεύει, μου φαινόταν ότι αποκτούσε μεγαλύτερη ένταση κάθε φορά που τον ένιωθα.

Το όνειρο είχε επίσης και μια παράξενη και φοβερή συνέπεια. Όπως σας ανέφερα, οι χαρακτήρες μεγάλωναν σε ηλικία, ο θάνατος και ο γάμος επισκέπτονταν τη σιωπηλή οικογένεια, και μετά το θάνατο της κυρίας Στόουν μέσα στο όνειρο δεν την ξανάδα ποτέ.

Πάντα όμως ήταν η δική της φωνή που μου έλεγε ότι το δωμάτιο στον πύργο με περίμενε. Είτε παίρναμε τσάι στον κήπο, είτε βρισκόμασταν σε κάποιο από τα δωμάτια που τον έβλεπαν, εγώ μπορούσα πάντα να διακρίνω την ταφόπλακα που ξεφύτρωνε ακριβώς έξω από την καγγελόπορτα. Το ίδιο συνέβαινε και με την παντρεμένη κόρη. Συνήθως δεν ήταν παρούσα,

αλλά μια ή δυο φορές εμφανιζόταν παρέα με έναν άνδρα ο οποίος υπέθετα πως ήταν ο σύζυγός της. Κι αυτός, όπως και οι υπόλοιποι, ήταν πάντα αμίλητος.

«««»»

Εξαιτίας της συχνής επανάληψης του ονείρου, είχα πάψει πια να του δίνω ιδιαίτερη σημασία τις ώρες που ήμουν ξύπνιος. Όλα αυτά τα χρόνια ποτέ δεν συνάντησα τον Τζακ Στόουν, ούτε και επισκέφθηκα κάποιο σπίτι που να μοιάζει με το σκοτεινό σπίτι των ονείρων μου. Κι ύστερα, συνέβη κάτι.

Εκείνη τη χρονιά έμεινα στο Λονδίνο μέχρι τα τέλη Ιουλίου, και την πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου πήγα να μείνω μαζί με ένα φίλο σε κάποιο σπίτι που είχε νοικιάσει για τους θερινούς μήνες στην περιοχή του δάσους Άσντάουν, στο Σάσεξ.

Έφυγα από το Λονδίνο νωρίς το πρωί, επειδή ο Τζον Κλίντον θα με περίμενε στο σταθμό για να πάμε κατευθείαν για γκολφ. Στο σπίτι του, θα επιστρέφαμε το απόγευμα. Είχε μαζί του το αυτοκίνητο, και έτσι σταματήσαμε το παιχνίδι γύρω στις πέντε το απόγευμα και πήραμε το δρόμο για το σπίτι, το οποίο απείχε κάπου δέκα μίλια από το γήπεδο του γκολφ. Επειδή ήταν ακόμη πολύ νωρίς, δεν ήπιαμε τσάι, αλλά αποφασίσαμε να περιμένουμε μέχρι να γυρίσουμε στο σπίτι.

Καθώς οδηγούσε, ο ζέστη που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν ευχάριστη, μετατράπηκε σε μια καταθλιπτική κουφόβραση, όπως αυτή που

προηγείται της καταιγίδας. Ο Τζον, δεν φάνηκε να μοιράζεται τα άσχημα συναισθήματά μου, αλλά αντίθετα απέδωσε την κατάθλιψή μου στο γεγονός ότι είχα χάσει και στα δυο παιχνίδια μας. Τα γεγονότα, ωστόσο, απέδειξαν πως είχα δίκιο, αν και η καταιγίδα που ξέσπασε εκείνο το βράδι δεν ήταν η μοναδική αιτία της κακοδιαθεσίας μου.

Ο δρόμος μας περνούσε ανάμεσα σε πυκνή βλάστηση, και πριν προχωρήσουμε πολύ με είχε πάρει ο ύπνος. Ξύπνησα μόνο από το σβήσιμο της μηχανής. Με μια ξαφνική ανατριχίλα, η οποία οφειλόταν εν μέρει σε φόβο αλλά κυρίως σε περιέργεια, βρέθηκα να στέκομαι μπροστά στην πόρτα του σπιτιού των ονείρων μου!

Μπήκαμε μέσα, ενώ εγώ αναρωτιόμουν αν ονειρευόμουν και πάλι ή όχι. Περάσαμε τη σάλα με τη δρύινη επένδυση και βγήκαμε στον κήπο, όπου το τσάι μας περίμενε σερβιρισμένο στη σκιά. Είχε παρτέρια με λουλούδια, έναν μαντρότοιχο από κόκκινα τούβλα με μια καγγελόπορτα, και πέρα από αυτήν ένα χώρο με αγριόχορτα και μια φουντουκιά. Το μήκος του σπιτιού ήταν μεγάλο, και στη μια του άκρη υψωνόταν ένας τριόροφος πύργος, αισθητά παλιότερος από το υπόλοιπο κτίριο.

Εκεί έπαψε προς στιγμήν κάθε ομοιότητα με το επαναλαμβανόμενο όνειρό μου. Δεν συνάντησα μια αμίλητη και απροσδιόριστα τρομαχτική οικογένεια, αλλά ένα μεγάλο πλήθος εξαιρετικά χαρούμενων ανθρώπων που ήταν όλοι γνωστοί μου. Έτσι, παρά τον τρόμο με τον οποίο πάντα με γέμιζε το όνειρο, εκείνη τη στιγμή δεν ένιωθα καμιά ανησυχία, πέρα από ένα

έντονο ενδιαφέρον για το τί επρόκειτο να συμβεί στη συνέχεια.

Το τσάι ακολούθησε την ευχάριστη πορεία του, και πριν περάσει πολλή ώρα, η κυρία Κλίντον σηκώθηκε όρθια. Εκείνη τη στιγμή μου φάνηκε ότι ήξερα τί επρόκειτο να πει. Απευθύνθηκε σε μένα, και αυτό που είπε ήταν:

"Ο Τζακ θα σου δείξει το δωμάτιό σου. Σού ετοίμασα το δωμάτιο του πύργου".

Εκείνη τη στιγμή, και για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, ο τρόμος του ονείρου μου με συνεπήρε πάλι. Πέρασε όμως γρήγορα, και στη συνέχεια δεν ένιωθα παρά μια πολύ έντονη περιέργεια. Δεν θα περνούσε πολλή ώρα πριν αυτή η περιέργεια ικανοποιηθεί.

Ο Τζον γύρισε προς το μέρος μου:

"Είναι στην κορυφή του σπιτιού", είπε, "αλλά νομίζω πως θα είσαι άνετα. Ήμαστε γεμάτοι από κόσμο. Θέλεις να πάμε να το δούμε τώρα; Μα το Δία, πιστεύω ότι τελικά είχες δίκιο και θα έρθει καταιγίδα. Σκοτείνιασε απότομα".

Σηκώθηκα και τον ακολούθησα. Περάσαμε μέσα από τη σάλα και ανεβήκαμε τη γνώριμη πια σκάλα. Ύστερα άνοιξε την πόρτα και εγώ μπήκα μέσα. Εκείνη τη στιγμή με συνεπήρε πάλι ένας παράλογος τρόμος. Δεν ήξερα τί ακριβώς ήταν αυτό που φοβόμουν - απλώς φοβόμουν. Μετά, σαν μια ξαφνική ανάμνηση, όπως όταν κάποιος θυμάται ένα όνομα που συνεχώς ξεχνούσε, αναγνώρισα τι ήταν αυτό που φοβόμουν. Φοβόμουν την κυρία Στόουν, της οποίας τον τάφο με την επιγραφή: *"Στη διαβολική ανάμνηση..."* έβλεπα τόσο συχνά στο όνειρό μου να κείτεται πέρα από τον κήπο ο οποίος

απλωνόταν κάτω από το παράθυρό μου. Για άλλη μια φορά ο φόβος μου πέρασε εντελώς, τόσο που αναρωτήθηκα τί στ'αλήθεια μπορούσε να με τρομάξει, και έτσι βρέθηκα νηφάλιος και ήρεμος στο δωμάτιο του πύργου που τόσες πολλές φορές είχα αντικρίσει στο όνειρό μου.

Κοίταξα γύρω μου με μια αίσθηση ιδιοκτησίας, και ανακάλυψα πως τίποτα δεν είχε αλλάξει από τα όνειρα που γνώριζα τόσο καλά. Ακριβώς στα αριστερά της πόρτας ήταν το κρεβάτι, τοποθετημένο παράλληλα με τον τοίχο, και με την κορυφή του σε μια γωνία. Στη ίδια ευθεία βρισκόταν το τζάκι και μια μικρή βιβλιοθήκη. Απέναντι από την πόρτα, ο τοίχος διέθετε δυο καγγελωτά παράθυρα, ανάμεσα στα οποία βρισκόταν η τουαλέττα. Κατά μήκος του τέταρτου τοίχου υπήρχε ένας πορσελάνινος νιπτήρας και μια μεγάλη ντουλάπα. Οι αποσκευές μου είχαν ήδη ξεπακεταριστεί, εφόσον οι πυτζάμες μου ήταν προσεκτικά διπλωμένες πάνω στην τουαλέττα, ενώ τα βραδινά μου ρούχα ήταν απλωμένα πάνω στην κουβέρτα του κρεβατιού.

Έπειτα, με ένα ξάφνιασμα ανεξήγητης απελπισίας, ανακάλυψα ότι υπήρχαν και άλλα δύο μάλλον ύποπτα αντικείμενα τα οποία δεν είχα δει ποτέ πριν στα όνειρά μου. Το ένα ήταν μια ελαιογραφία της κυρίας Στόουν σε φυσικό μέγεθος, το άλλο ένα ασπρόμαυρο σκίτσο του Τζακ Στόουν, το οποίο τον παρουσίαζε όπως μου είχε εμφανιστεί μόλις μια εβδομάδα πριν, στο πιο πρόσφατο της σειράς των επαναλαμβανόμενων ονείρων, δηλαδή σαν έναν μυστικοπαθή και δαιμονικό στην όψη άνδρα, περίπου

τριάντα χρονών. Το σκίτσο του κρεμόταν ανάμεσα στα παράθυρα, κοιτάζοντας κατευθείαν απέναντι το άλλο πορτραίτο, το οποίο ήταν κρεμασμένο στο πλάι του κρεβατιού.

Σε αυτό έστρεψα το βλέμμα μου στη συνέχεια, και καθώς το είδα ένιωσα πάλι τον τρόμο του εφιάλτη να με συνεπαίρνει.

Παρίστανε την κυρία Στόουν όπως την είχα δει για τελευταία φορά στα όνειρά μου: γριά, ρυτιδιασμένη και ασπρομάλλα.

΄Ομως παρά την εμφανή αδυναμία της, μια φοβερή ζωτικότητα διαφαινόταν μέσα από το περιτύλιγμα της σάρκας, μια ζωτικότητα που άφριζε και ξεχείλιζε από ένα ακατανόμαστο κακό. Το κακό ακτινοβολούσε στα στενά ειρωνικά της μάτια και γελούσε μέσα στο δαιμονικό της στόμα. Σε ολόκληρο το πρόσωπο ήταν ζωγραφισμένη κάποια μυστική και τρομαχτική ευθυμία. Τα χέρια τα οποία ήταν σταυρωμένα πάνω στα γόνατα φαίνονταν να τρέμουν από μια απερίγραπτη και καλυμμένη χαρά.

΄Επειτα είδα πως το πορτραίτο είχε στη γωνιά του μια υπογραφή, και πλησίασα γεμάτος περιέργεια για να δω ποιος ήταν ο καλλιτέχνης. Η υπογραφή έλεγε: "

Η Τζούλια Στόουν από τη Τζούλια Στόουν".

Ακολούθησε ένα χτύπημα στην πόρτα και ο Τζον Κλίντον μπήκε μέσα.

"Βολεύτηκες; Βρήκες όλα όσα σου χρειάζονταν;" ρώτησε.

"Μάλλον παραπάνω από όσα χρειαζόμουν", είπα εγώ, δείχνοντας το πορτραίτο.

Εκείνος γέλασε.

"Σκληρή φάτσα η γριά", είπε. "Και μάλιστα το ζωγράφισε μόνη της, καθώς θυμάμαι. ΄Οπως και να έχει το πράγμα, δεν μπορεί να ωραιοποίησε και πολύ τον εαυτό της".

"Μα δεν βλέπεις;" του είπα εγώ. "Αυτό δεν είναι καν ανθρώπινο πρόσωπο. Είναι το πρόσωπο ενός δαίμονα".

Το κοίταξε με περισσότερη προσοχή.

"Ομολογώ ότι δεν είναι και πολύ ευχάριστο", συμφώνησε. "΄Οχι και τόσο καλός σύντροφος για το κρεβάτι, έτσι; Εγώ τουλάχιστον θα έβλεπα εφιάλτες αν κοιμόμουν κοντά του. Θα φροντίσω να το κατεβάσουν, αν δεν το θέλεις".

"Θα σου ήμουν υπόχρεος", είπα εγώ.

Χτύπησε το κουδούνι, και με τη βοήθεια ενός υπηρέτη ξεκρεμάσαμε το κάδρο, το βγάλαμε στο διάδρομο, και το αφήσαμε με την όψη προς τον τοίχο".

"Πολύ βαριά η γριά", είπε ο Τζον, σκουπίζοντας το ιδρωμένο του μέτωπο. "Αναρωτιέμαι αν είχε κάτι στο μυαλό της".

Το μεγάλο βάρος του πίνακα είχε εντυπωσιάσει κι εμένα. ΄Ημουν έτοιμος να απαντήσω, όταν πρόσεξα το χέρι μου. Ολόκληρη η παλάμη μου ήταν καλυμμένη από μια μεγάλη ποσότητα αίματος.

"Κάπου θα πρέπει να κόπηκα", είπα.

Ο Τζον έβγαλε άθελά του μια μικρή κραυγή.

"Κι εγώ το ίδιο", είπε.

Την ίδια στιγμή, ο υπηρέτης έβγαλε το μαντήλι του και άρχισε να σκουπίζει με αυτό το χέρι του. Είδα πως πάνω στο μαντήλι υπήρχε αίμα.

Ο Τζον κι εγώ επιστρέψαμε στο δωμάτιο του πύργου και ξεπλύναμε το αίμα, αλλά ούτε στα

δικά του χέρια ούτε στα δικά μου ανακαλύψαμε την παραμικρή αμυχή. Μου φάνηκε πως, αφού σιγουρευτήκαμε για το γεγονός, από μια βουβή συμφωνία δεν αναφέραμε ξανά το θέμα. Μέσα στο μυαλό μου είχε περάσει μια σκέψη που δεν ήθελα να με απασχολεί. Ήταν μια απλή υπόνοια, αλλά νομίζω ότι κι αυτός σκεφτόταν το ίδιο.

«« »»

Η καταιγίδα δεν είχε ακόμη ξεσπάσει, και η κουφόβραση επέμενε βασανιστική, έχοντας αυξηθεί ακόμη περισσότερο μετά το φαγητό. Την περισσότερη ώρα οι πιο πολλοί της παρέας - μαζί με αυτούς ο Τζον Κλίντον και εγώ - καθόμασταν έξω στον κήπο όπου είχαμε πιει το τσάι μας.

Η νύχτα ήταν κατασκότεινη, και ούτε μια ακτίδα φεγγαριού ή κάποιο παιχνίδισμα των άστρων δεν μπορούσε να διαπεράσει την οροφή των συννέφων που σκέπαζε τον ουρανό. Σιγά σιγά η παρέα αραίωσε. Οι γυναίκες πήγαν στα κρεβάτια τους και οι άνδρες στο καπνιστήριο ή στο δωμάτιο του μπιλιάρδου, μέχρι που, γύρω στις έντεκα η ώρα, ο οικοδεσπότης μου και εγώ ήμασταν οι μόνοι που είχαν απομείνει έξω. Όλο το απόγευμα καταλάβαινα πως είχε κάτι στο μυαλό του, και μόλις μείναμε μόνοι μου το εξομολογήθηκε:

"Πρόσεξες πως ο άνδρας που μας βοήθησε να μεταφέρουμε τον πίνακα είχε κι αυτός αίμα στα χέρια;" είπε. "Τον ρώτησα αν κόπηκε, και αυτός παραδέχθηκε ότι έτσι πρέπει να ήταν, αν και δεν

είχε βρει πουθενά κάποια πληγή. Από πού ήρθε λοιπόν όλο αυτό το αίμα;"

Εγώ είχα καταφέρει να μη σκεφτώ μέχρι στιγμής εκείνο το συμβάν, και δεν επιθυμούσα να το κάνω τώρα, ειδικά μια και πλησίαζε η ώρα του ύπνου.

"Δεν ξέρω", του απάντησα, "και ούτε με νοιάζει, αρκεί το πορτραίτο της κυρίας Στόουν να μη βρίσκεται στο δωμάτιό μου".

Ο Τζον σηκώθηκε.

"Είναι παράξενο, όμως... Χα! Τώρα θα δεις και κάτι άλλο περίεργο".

Ο σκύλος του, ένα ιρλανδέζικο τεριέ, είχε βγει από το σπίτι την ώρα που μιλούσαμε. Η πόρτα πίσω μας η οποία οδηγούσε στη σάλα ήταν ανοιχτή, και ένα λαμπερό ορθογώνιο φωτός φώτιζε τη σιδερένια καγγελόπορτα και τη φουντουκιά πέρα από αυτήν. Είδα πως οι τρίχες του σκυλιού ήταν σηκωμένες από φόβο και θυμό. Τα χείλη του ήταν τραβηγμένα πίσω, φανερώνοντας τα δόντια, και γρύλλιζε λες και ήταν έτοιμο να ορμήσει σε κάτι. Δεν έδωσε την παραμικρή σημασία στο αφεντικό του ή σε μένα, αλλά γεμάτο ένταση κατευθύνθηκε προς την καγγελόπορτα. Στάθηκε για μια στιγμή εκεί, κοιτάζοντας τα κάγγελα και συνεχίζοντας να γρυλλίζει. Ύστερα το θάρρος του φάνηκε ξαφνικά να τον εγκαταλείπει. Έβγαλε ένα μακρόσυρτο ουρλιαχτό και σύρθηκε πίσω στο σπίτι με παράξενα φοβισμένες κινήσεις.

"Αυτό το κάνει καμιά δεκαριά φορές τη μέρα", είπε η Τζον. "Βλέπει κάτι που μισεί και φοβάται συνάμα".

Προχώρησα μέχρι την καγγελόπορτα και

κοίταξα έξω. Κάτι περπατούσε στο σκοτάδι απέξω, και σύντομα ήρθε στα αυτιά μου ένας ήχος τον οποίο δεν μπόρεσα αμέσως να αναγνωρίσω. Ύστερα κατάλαβα πως ήταν το γουργούρισμα μιας γάτας. Άναψα ένα σπίρτο και διέκρινα το ζώο: μια μεγάλη γαλαζωπή περσική γάτα, η οποία έκανε μικρούς κύκλους γύρω από ένα σημείο ακριβώς έξω από την καγγελόπορτα, περπατώντας εκστατικά και κρατώντας την ουρά της ψηλά σαν σημαία. Τα μάτια της γυάλιζαν, και κάθε τόσο έσκυβε το κεφάλι και μύριζε το χορτάρι.

Γέλασα.

"Φοβάμαι πως αυτό ήταν το τέλος του μυστηρίου", είπα. "Είναι μια γάτα που ξαναζεί τις Βαλπούργιες νύχτες ολομόναχη".

"Αα, ναι, είναι ο Δαρείος", είπε ο Τζον. "Περνάει τη μισή μέρα και όλη τη νύχτα του εκεί έξω. Όμως αυτό δεν είναι το τέλος του μυστήριου του σκύλου, αλλά η αρχή του μυστήριου της γάτας, επειδή ο Τόμπι και ο Δαρείος είναι οι καλύτεροι φίλοι. Τι να γυρεύει ο γάτος εκεί; Και γιατί ο Δαρείος φαίνεται ευχαριστημένος ενώ ο Τόμπι είναι πανικόβλητος;"

Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα τις μάλλον τρομαχτικές λεπτομέρειες των ονείρων μου, δηλαδή τον τάφο με την περίεργη επιγραφή στο σημείο όπου τώρα πατούσε η γάτα. Πριν, όμως, μπορέσω να απαντήσω, έπιασε βροχή τόσο βαριά και ξαφνική, σαν να είχαν ανοίξει όλες οι βρύσες του ουρανού.

Στη στιγμή η γάτα πέρασε μέσα από τα κάγγελα και έτρεξε γρήγορα να βρει καταφύγιο

στο σπίτι. Κάθισε στο κατώφλι και συνέχισε να κοιτάζει περίεργα το σκοτάδι. Όταν ο Τζον την πλησίασε και την έσπρωξε για να κλείσει την πόρτα, αυτή νιαούρισε άγρια και προσπάθησε να τον γρατζουνίσει.

«« »»

Κατά κάποιο τρόπο, το δωμάτιο στον πύργο δεν με φόβιζε καθόλου από τη στιγμή που το πορτραίτο είχε μεταφερθεί στο διάδρομο. Έπεσα, λοιπόν στο κρεβάτι νιώθοντας βαρύς και πολύ νυσταγμένος, χωρίς να σκεφτώ ξανά το περίεργο συμβάν με τα ματωμένα χέρια μας και τα περιστατικά του σκύλου και της γάτας.

Το τελευταίο πράγμα που κοίταξα πριν σβήσω το φως ήταν το τετράγωνο κομμάτι του τοίχου στο σημείο που προηγουμένως βρισκόταν ο πίνακας. Στο σημείο εκείνο η ταπετσαρία διατηρούσε το αρχικό της σκούρο χρώμα, ενώ στον υπόλοιπο τοίχο είχε ξεθωριάσει. Έπειτα έσβησα το κερί μου και αποκοιμήθηκα αμέσως.

Το ξύπνημά μου ήταν το ίδιο στιγμιαίο, και τινάχτηκα πάνω στο κρεβάτι έχοντας την εντύπωση πως κάποιο πολύ έντονο φως είχε πέσει στο πρόσωπό μου, παρ'όλο που μέσα στο δωμάτιο επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι. Συνειδητοποίησα αμέσως πως βρισκόμουν μέσα στο δωμάτιο που φοβόμουν στα όνειρά μου, αλλά ο τρόμος που είχα νιώσει τόσες φορές κοιμισμένος δεν ήταν τίποτα μπροστά στο φόβο που εκείνη τη σιτγμή παραβίαζε και μούδιαζε το μυαλό μου.

Αμέσως μετά άκουσα το μουμπουνητό ενός

κεραυνού, αλλά η ιδέα πως μπορεί να ήταν μονάχα μια αστραπή αυτό που με ξύπνησε δεν ηρεμούσε στο ελάχιστο την τρελαμένη καρδιά μου. Ήξερα πως κάτι βρισκόταν στο δωμάτιο μαζί μου, και ενστικτωδώς άπλωσα το δεξί μου χέρι που ήταν πιο κοντά στον τοίχο, για να το κρατήσω μακριά.

Το χέρι μου άγγιξε την άκρη μιας κορνίζας που κρεμόταν από πάνω μου.

Πετάχτηκα από το κρεβάτι, αναποδογυρίζοντας το μικρό τραπέζι που υπήρχε δίπλα του, και άκουσα το κερί, τα σπίρτα και το ρολόι μου να πέφτουν στο πάτωμα.

Για μια στιγμή δεν είχα ανάγκη από φως, επειδή μια εκτυφλωτική αστραπή ξεπήδησε μέσα από τα σύννεφα και μου αποκάλυψε ότι πάνω από το κρεβάτι μου κρεμόταν ξανά ο πίνακας της κυρίας Στόοουν!

Αμέσως μετά το δωμάτιο ξαναβυθίστηκε στο σκοτάδι. Στην ίδια, όμως αστραπή, είδα και κάτι άλλο, δηλαδή μια μορφή που έγερνε πάνω από την άκρη του κρεβατιού μου, παρατηρώντας με.

Ήταν ντυμμένη με κάποιο σφιχτό λευκό ρούχο, λεκιασμένο από τη μούχλα, και το πρόσωπό της ήταν το ίδιο με του πορτραίτου.

Πάνω από το κεφάλι μου ο κεραυνός μούγκρισε και βρυχήθηκε, και μέσα στη θανατερή σιωπή που ακολούθησε άκουσα το θρόισμα του πράγματος που με πλησίαζε, και το πιο φριχτό, αισθάνθηκα μια μπόχα φθοράς και αποσύνθεσης.

Ύστερα ένα χέρι ακούμπησε το πλάι του λαιμού μου, και άκουσα μια σφυριχτή ανάσα δίπλα στο αυτί μου.

Κι όμως, αντιλαμβανόμουν ότι αυτό το πράγμα, παρ'όλο που μπορούσα να το νιώσω με όλες μου τις αισθήσεις, δεν ήταν από αυτόν τον κόσμο, αλλά κάτι που είχε περάσει έξω από το σώμα και είχε τη δύναμη της υλοποίησης. Μια φωνή η οποία μου ήταν ήδη γνώριμη, μου ψιθύρισε:

"Τόξερα πως θα ερχόσουν στο δωμάτιο του πύργου. Σε περίμενα πολύ καιρό. Επιτέλους ήρθες. Απόψε θα τραφώ, και πριν περάσει πολύς καιρός θα τρεφόμαστε μαζί".

Η γρήγορη ανάσα με πλησίασε. Μπορούσα να τη νιώσω δίπλα στο λαιμό μου.

Όλος ο τρόμος που με είχε παροδικά παραλύσει έδωσε τη θέση του στο τρελό ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Χτύπησα άγρια με χέρια και με πόδια, και άκουσα ένα μικρό σκούξιμο ζώου και κάτι που έπεσε με έναν γδούπο δίπλα μου. Έκανα δυο βήματα μπροστά, χάνοντας σχεδόν την ισορροπία μου πάνω σε ό,τι ήταν πεσμένο εκεί, και κατάφερα από καθαρή τύχη να βρω το χερούλι της πόρτας.

Την επόμενη στιγμή είχα βρεθεί στο διάδρομο,κλείνοντας με πάταγο την πόρτα πίσω μου. Σχεδόν ταυτόχρονα, άκουσα μια άλλη πόρτα να ανοίγει από κάτω, και σε λίγο είδα τον Τζον Κλίντον να ανεβαίνει τρέχοντας τις σκάλες με ένα κερί στο χέρι.

"Τι έγινε;" με ρώτησε. "Κοιμάμαι ακριβώς από κάτω σου, και άκουσα ένα θόρυβο σαν - μα το Θεό, εσύ έχεις αίματα στον ώμο σου!.."

«« »»

Καθώς μου είπε αργότερα, εγώ στεκόμουν

τρεκλίζοντας μπροστά του, κάτασπρος σαν το χαρτί, και με ένα σημάδι στον ώμο λες και κάποιο ματωμένο χέρι είχε ακουμπίσει επάνω του.

"Είναι εκεί μέσα", του είπα, δείχνοντας. "Αυτή, ξέρεις. Το πορτραίτο είναι κι αυτό μέσα, κρεμασμένο στο μέρος απ'όπου το κατεβάσαμε".

Ακούγοντας αυτά τα λόγια γέλασε.

"Κάποιον εφιάλτη θα είδες, φίλε μου", μού είπε.

Με έσπρωξε στο πλάι και άνοιξε την πόρτα. Εγώ έμεινα στη θέση μου, κοκκαλωμένος από τον τρόμο, ανίκανος να τον σταματήσω και ανίκανος να κινηθώ.

"Πουφ! Τι απαίσια μπόχα!" είπε.

Ύστερα ακολούθησε σιωπή. Είχε μπει μέσα στο δωμάτιο και τον είχα χάσει από τα μάτια μου. Το επόμενο λεπτό ξαναβγήκε, κάτωχρος σαν κι εμένα, και έκλεισε την πόρτα βιαστικά.

"Πράγματι, το πορτραίτο είναι εκεί", είπε, "και στο πάτωμα είναι πεσμένο ένα πράγμα λερωμένο από χώματα, σαν κι αυτά μέσα στα οποία θάβουν τους νεκρούς. Πάμε γήγορα να φύγουμε".

Ούτε κι εγώ ξέρω με ποιο τρόπο κατέβηκα κάτω. Ένα φοβερό τρέμουλο και μια ναυτία περισσότερο του πνεύματος παρά του σώματος με είχε καταλάβει, έτσι που ο φίλος μου αναγκαζόταν πολλές φορές να μου μετακινεί ο ίδιος τα πόδια μου πάνω στα σκαλιά, ενώ κάθε τόσο γύριζε και έριχνε τρομαγμένες ματιές πίσω του. Τελικά φτάσαμε στο δωμάτιό του στον κάτω όροφο και εκεί του διηγήθηκα τα όσα προανέφερα.

«««»»

Η συνέχεια μπορεί να ειπωθεί περιληπτικά. Μερικοί αναγνώστες μου ίσως την έχουν ήδη υποθέσει, αν θυμούνται εκείνο το ανεξήγητο συμβάν στο νεκροταφείο του Δυτικού Φόλεϊ πριν από οκτώ χρόνια, όταν έγιναν τρεις απόπειρες ταφής του σώματος κάποιας γυναίκας που είχε αυτοκτονήσει. Κάθε φορά, μετά την πάροδο μερικών ημερών, έβρισκαν το φέρετρο μισοξεθαμένο.

Μετά την τρίτη προσπάθεια, έτσι ώστε να πάψουν τα σχόλια, το πτώμα τάφηκε αλλού, έξω από το νεκροταφείο. Το σημείο της νέας ταφής ήταν ακριβώς έξω από την καγγελόπορτα του κήπου που ανήκε στο σπίτι της νεκρής.

Είχε αυτοκτονήσει στο δωμάτιο που βρισκόταν στην κορυφή του πύργου του σπιτιού. Το όνομά της ήταν Τζούλια Στόουν.

Το πτώμα ξεθάφτηκε και πάλι μυστικά, και ανακάλυψαν πως το φέρετρο ήταν πλημμυρισμένο από αίμα.

ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΠΟΥ ΕΠΕΦΤΕ

του Όγκοστ Ντέρλεθ

Ο Όγκοστ Ντέρλεθ είναι ασφαλώς πασίγνωστος, ειδικά στους αναγνώστες αυτής της σειράς. Εκείνο το οποίο ίσως είναι λιγότερο γνωστό, είναι ότι σαν συγγραφέας δεν είχε ασχοληθεί μονάχα με θέματα που αφορούσαν τη μυθολογία Κθούλου, αλλά είχε γράψει και διηγήματα σε άλλους χώρους του φανταστικού. Ένα από αυτά τα διηγήματα είναι και το ακόλουθο, γραμμένο το 1939 για το περιοδικό Weird Tales. Είναι μια πολύ εντυπωσιακή παραλλαγή του θέματος του βρικόλακα, που συνδυάζει το κρύο με το θάνατο και τη ζεστασιά με τη ζωή.

Θ.Μ.

Τα βήματα της Θείας Μαίρης σταμάτησαν ξαφνικά, λίγο πριν το τραπέζι, και η Κλοντέτα γύρισε για να δει τί την καθυστερούσε.

Στεκόταν κοκκαλωμένη, με τα μάτια καρφωμένα στην μπαλκονόπορτα που βρισκόταν απέναντί της, κρατώντας το μπαστούνι μισοσηκωμένο μπροστά της.

Η Κλοντέτα έριξε μια γρήγορη ματιά στο σύζυγό της, ο οποίος καθόταν στην άλλη άκρη του τραπεζιού και φαινόταν να έχει κι αυτός εστιάσει την προσοχή πάνω στη θεία του. Η έκφρασή του δεν της αποκάλυπτε τίποτα. Γύρισε πάλι και είδε πως η γριά είχε στρέψει τα μάτια προς το μέρος της, κοιτάζοντάς την παγερά και αμίλητα. Η Κλοντέτα ένιωσε δυσάρεστα.

"Ποιος τράβηξε στην άκρη τις κουρτίνες της μπαλκονόπορτας;"

"Εγώ, θεία", είπε η Κλοντέτα, κοκκινίζοντας. "Με συγχωρείτε. Ξέχασα πως δεν θέλετε να τις τραβάμε".

Η γριά έβγαλε έναν παράξενο λαρυγγώδη ήχο και ξανάστρεψε το βλέμμα προς την μπαλκονόπορτα. ΄Εκανε μια αδιόρταη χειρονομία, και η Λίζα, η οποία στεκόταν στις σκιές και παρατηρούσε το καθισμένο ζευγάρι με αποδοκιμασία, έτρεξε κατευθείαν στην μπαλκονόπορτα και τράβηξε τις κουρτίνες.

Η θεία Μαίρη πλησίασε αργά στο τραπέζι και κάθισε στη θέση της.

Ακούμπησε το μπαστούνι της στο πλάι της καρέκλας, τράβηξε την αλυσσίδα που κρεμόταν γύρω από το λαιμό της ώστε τα γυαλιά να ακουμπήσουν στα πόδια της, και κοίταξε πρώτα την Κλοντέτα και μετά τον ανηψιό της, τον ΄Ερνεστ.

΄Υστερα κάρφωσε το βλέμμα στην άδεια καρέκλα της άλλης άκρης του τραπεζιού, μιλώντας χωρίς να φαίνεται να βλέπει τους δύο νέους που κάθονταν δίπλα της.

"Σας έχω πει και στους δυο ότι οι κουρτίνες στις δυτικές μπαλκονόπορτες δεν πρέπει ποτέ να μένουν τραβηγμένες στο πλάι μετά το ηλιοβασίλεμμα. Θα πρέπει να προσέξατε ότι καμιά από αυτές δεν έχει μείνει έστω και για μια στιγμή ακάλυπτη στη διάρκεια της νύχτας. Φρόντισα εσκεμμένα να σας δώσω δωμάτια που να βλέπουν ανατολικά, και το καθιστικό είναι επίσης ανατολικό".

"Είμαι βέβαιος πως η Κλοντέτα δεν είχε σκοπό να εναντιωθεί στις επιθυμίες σου, θεία Μαίρη", είπε ο ΄Ερνεστ απότομα.

"΄Οχι, ασφαλώς όχι, θεία".

Η γριά ανασήκωσε τα φρύδια και συνέχισε με απάθεια: "Δεν θεώρησα φρόνιμο να σας εξηγήσω γιατί σας ζήτησα κάτι τέτοιο και δεν πρόκειταινα το κάνω τώρα. Θέλω όμως να ξέρετε ότι ένας πολύ συγκεκριμένος κίνδυνος παραμονεύει σε περίπτωση που θα τραβήξετε τις κουρτίνες. Ο ΄Ερνεστ το έχει ακούσει και από παλιά, αλλά εσύ Κλοντέτα, μάλλον όχι".

Η Κλοντέτα έριξε ένα ξαφνιασμένο βλέμα στο σύζυγό της.

Η γριά το κατάλαβε και είπε:

"Δεν με πειράζει να πιστεύετε ότι το μυαλό μου έχει σαλέψει και έχω γίνει εκκεντρική, αν και δεν θα σας συμβούλευα να αρκεστείτε σε αυτή την εντύπωση".

΄Ενας νεαρός μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο και κάθισε την άκρη του τραπεζιού, χαιρετίζοντας τους άλλους τρεις μέσα από τα δόντια.

"Πάλι άργησες, Χένρι", είπε η γριά.

Ο Χένρι μουρμούρισε και και άρχισε να τρώει βιαστικά.

Η γριά αναστέναξε και άρχισε με τη σειρά της να τρώει και εκείνη, οπότε ο ΄Ερνεστ και η Κλοντέτ τη μιμήθηκαν. Η γριά υπηρέτρια που συνέχιζε να περιμένει πίσω από την καρέκλα της θείας Μαίρης, αποσύρθηκε, αφού πρώτα έριξε ένα βλέμμα περιφρόνησης στον Χένρι.

Μετά από λίγο, η Κλοντέτα σήκωσε το κεφάλι και τόλμησε να μιλήσει:

"Δεν είστε και τόσο απομονωμένοι εδώ πάνω όσο πίστευα, θεία Μαίρη".

"Πράγματι δεν είμαστε, αγαπητή μου, με τα τηλέφωνα και τα αυτοκίνητα. Είκοσι χρόνια

όμως πριν, μπορώ να σε βεβαιώσω ότι τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά". Χαμογέλασε νοσταλγικά και κοίταξε τον Έρνεστ. "Ο παπούς σου ζούσε ακόμη, και πολλές φορές είχε αποκλειστεί από τα χιόνια χωρίς να έχει κανένα τρόπο να ειδοποιήσει τον έξω κόσμο".

"Όταν μιλούν στο Σικάγο για τα δάση του Γουισκόνσιν, τους φαίνεται ένα μέρος πολύ μακρινό", είπε η Κλοντέτα.

"Μα πράγματι είναι μακριά", τη διέκοψε ο Χένρι. "Και μια που το αναφέραμε, θεία, ελπίζω να έχεις φροντίσει για κάποιες προμήθειες σε περίπτωση που αποκλειστούμε εδώ για μια-δυο μέρες. Ο καιρός έχει χαλάσει, και το ραδιόφωνο λέει πως πλησιάζει χιονοθύελλα".

Η γριά μούγκρισε και τον κοίταξε.

"Μου φαίνεται πως ανησυχείς υπερβολικά, Χένρι. Φοβάμαι ότι έχεις μετανιώσει για αυτή σου την επίσκεψη από τη στιγμή που πάτησες το πόδι σου στο σπίτι μου. Αν ανησυχείς για τη χιονοθύελλα, μπορώ να δώσω εντολή στον Σαμ να σε πάει με το αυτοκίνητο μέχρι το Γοσόου. Από εκεί, μπορείς μέχρι αύριο να βρίσκεσαι στο Σικάγο".

"Ασφαλώς και δεν θέλω κάτι τέτοιο".

Η σιωπή ξανάπεσε, και τελικά η γριά φώναξε ευγενικά: "Λίζα", και η υπηρέτρια ήρθε στο δωμάτιο για να τη βοηθήσει να σηκωθεί, παρ'όλο που η Κλοντέτα είχε πει λίγο πιο πριν στον άντρα της: "Δεν χρειάζεται καμιά βοήθεια".

Από την πόρτα η θεία Μαίρη τους καληνύχτισε, εντυπωσιακά κοτσωνάτη, με το μπαστούνι στο ένα χέρι και τα ματογυάλια στο άλλο. Ύστερα χάθηκε στο μισοσκόταδο του διαδρόμου,

ακολουθούμενη από την υπηρέτρια η οποία σπάνια έφευγε απο το πλευρό της.

Αυτές οι δύο έμεναν τον περισσότερο καιρό ολομόναχες στο σπίτι, και μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις η ευχάριστη μονοτονία της ζωής τους διαταρασσόταν από τον ανηψιό της τον Έρνεστ, "το παιδί του αγαπημένου Τζον", ή τον Χένρι, για τον πατέρα του οποίου η γριά ποτέδεν μιλούσε. Ο Σαμ, ο οποίος συνήθως κοιμόταν στο γκαράζ, δεν μετρούσε.

««»»

Η Κλοντέτα κοίταξε ανήσυχα τον άντρα της, αλλά ήταν ο Χένρι αυτός που διατύπωσε φωναχτά τις σκέψεις τους.

"Νομίζω πως έχει αρχίσει και τα χάνει", δήλωσε σοβαρά.

Πριν η Κλοντέτα προλάβει να διαμαρτυρηθεί, εκείνος σηκώθηκε και πήγε στο καθιστικό, από όπου σε λίγο ήρθε στα αυτιά τους μουσική από το ραδιόφωνο.

Η Κλοντέτα πασπάτεψε αφηρημένα το πηρούνι της και τελικά είπε: "Νομίζω πως πραγματικά φέρεται κάπως παράξενα", Έρνεστ.

Ο Έρνεστ χαμογέλασε ανεκτικά. "Όχι, δεν το νομίζω. Μου φαίνεται πως ξέρω γιατί έχει τα δυτικά παράθυρα πάντα σφαλιστά. Ο παπούς μου πέθανε εκεί έξω - πάγωσε μια νύχτα από το κρύο στην πλαγιά του λόφου. Δεν ξέρω πώς ακριβως συνέβη - εκείνη την περίοδο έλειπα. Υποθέτω πως δεν θέλει να το θυμάται".

"Μα τότε πού είναι ο κίνδυνος για τον οποίο μας μίλησε;"

Εκείνος σήκωσε τους ώμους.

"΄Ισως να βρίσκεται μέσα της - μπορεί να επηρεαστεί και να κάνει και τη δική μας ζωή δύσκολη".

Σταμάτησε για μια στιγμή και μετά πρόσθεσε: "Υποθέτω ότι πραγματικά σου φαίνεται παράξενος άνθρωπος, αλλά είναι έτσι από τότε που την ξέρω. Την επόμενη φορά που θα έρθεις, θα το έχεις συνηθίσει".

Η Κλοντέτα κοίταξε τον άνδρα της για μια στιγμή πριν απαντήσει.

"Δεν νομίζω ότι μου αρέσει αυτό το σπίτι, ΄Ερνεστ", είπε τελικά.

"Ανοησίες, αγάπη μου". Ετοιμάστηκε να σηκωθεί, αλλά η Κλοντέτα τον σταμάτησε.

"΄Ακου, ΄Ερνεστ. Θυμόμουν πολύ καλά πως η θεία Μαίρη δεν ήθελε τις κουρτίνες τραβηγμένες στο πλάι - ένιωσα όμως την επιθυμία να το κάνω. Δεν το ήθελα, μα κάτι με έσπρωξε να το κάνω". Η φωνή της τρεμούλιασε.

"Γιατί δεν μου το είπες πιο πριν;" τη ρώτησε, ελαφρά ανήσυχος.

Εκείνη σήκωσε τους ώμους. "Η θεία Μαίρη μπορεί να με θεωρούσε ονειροπαρμένη".

"Δεν είναι τίποτα σοβαρό, αλλά απασχόλησε το μυαλό σου και αυτό δεν είναι καλό. Ξέχνα το. Σκέψου κάτι άλλο. ΄Ελα να ακούσουμε ραδιόφωνο".

Σηκώθηκαν και κατευθύνθηκαν μαζί προς το καθιστικό. Στην πόρτα έπεσαν επάνω στον Χένρι. Εκείνος έκανε λίγο στο πλάι, λέγοντας:

"Καλά το είχα σκεφτεί ότι θα αποκλειστούμε εδώ πάνω", και καθώς η Κλοντέτα ετοιμαζόταν να διαμαρτυρηθεί, πρόσθεσε: "Δεν υπάρχει

λόγος ανησυχίας, αλλά πρόκειται να σηκωθεί άνεμος και να χιονίσει, κι εγώ ξέρω τι σημαίνει αυτό".

Πέρασε από μπροστά τους και πήγε στην έρημη τραπεζαρία όπου στάθηκε για μια στιγμή κοιτάζοντας το πολύ μακρύ τραπέζι. ΄Υστερα γύρισε και πήγε προς την μπαλκονόπορτα, τραβώντας στο πλάι την κουρτίνα και κοιτάζοντας μέσα στο σκοτάδι. Ο ΄Ερνεστ τον είδε και διαμαρτυρήθηκε από το καθιστικό.

"Η Θεία Μαίρη δεν θέλει να ανοίγουμε αυτή τη μπαλκονόπορτα, Χένρι".

"Εκείνη μπορεί να το θεωρεί επικίνδυνο, αλλά εγώ μπορώ να το ρισκάρω", απάντησε ο Χένρι, μισογυρίζοντας.

"Κάποιος είναι εκεί έξω!" είπε ξαφνικά η Κλοντέτα, η οποία κοιτούσε μέσα στη νύχτα που απλώνονταν πίσω από τον Χένρι.

Ο Χένρι γύρισε γρήγορα το κεφάλι προς το τζάμι και απάντησε:

"Δεν ήταν παρά μόνο το χιόνι. Πέφτει πολύ πυκνό, και ο άνεμος το παρασύρει εδώ κι εκεί".

Ξανατράβηξε τις κουρτίνες στη θέση τους και απομακρύνθηκε από τη μπαλκονόπορτα.

"Θα έπαιρνα όρκο ότι είδα κάποιον να περπατάει κάτω από τη μπαλκονόπορτα", είπε η Κλοντέτα αβέβαια.

"΄Ισως από τη θέση που βρισκόσουν να σου δώθηκε μια τέτοια εντύπωση", είπε ο Χένρι, ο οποίος είχε επιστρέψει στο καθιστικό. "Μα προσωπικά πιστεύω ότι άφησες τις εκκεντρικότητες της θείας να σε επηρεάσουν υπερβολικά".

Ο ΄Ερνεστ έκανε μια εκνευρισμένη χειρονομία και η Κλοντέτα δεν απάντησε. Ο Χένρι κάθισε

μπροστά στο ραδιόφωνο και άρχισε να ψάχνει αργά τους σταθμούς.

Ο ΄Ερνεστ απορροφήθηκε με ένα βιβλίο, αλλά η Κλοντέτα συνέχισε να κάθεται με τα μάτια καρφωμένα στις κουρτίνες που έκλειναν την μπαλκονόπορτα. Τελικά σηκώθηκε, βγήκε από το δωμάτιο, και ακολούθησε τον μακρύ διάδρομο μέχρι την ανατολική πτέρυγα, όπου και χτύπησε ευγενικά την πόρτα της θείας Μαίρης.

"Εμπρός", είπε η γριά.

Η Κλοντέτα άνοιξε την πόρτα και μπήκε στην κάμαρα, βρίσκοντας τη γριά να κάθεται στην τουαλέττα της.

Τα σύμβολα της αυταρχικότητάς της, το μπαστούνι και τα ματογυάλια, ήταν αφημένα στη γωνία και στο γραφείο της αντίστοιχα. Φαινόταν παράξενα ευπροσήγορη, και η Κλοντέτα δεν δίστασε να της το δηλώσει.

"Περίμενες πως ήμουν κανένας μεταμφιεσμένος δράκος;" είπε η γριά, χαμογελώντας άθελά της. "Δεν είμαι, αν και όπως είδες κάνω τον μπαμπούλα όταν πρόκειται για τις δυτικές μπαλκονόπορτες".

"΄Ηθελα να σας πω κάτι για αυτές τις μπαλκονόπορτες, θεία Μαίρη", είπε η Κλοντέτα.

Σταμάτησε ξαφνικά. Η έκφραση στο πρόσωπο της γριάς είχε αλλάξει. Δεν πρόδιδε θυμό ή δυσφορία, αλλά μόνο μια υποθάλπτουσα προσμονή. Η γριά φαινόταν να φοβάται!

"Τι;" ρώτησε σε λίγο την Κλοντέτα.

"Κοιτούσα έξω - μόνο για μια στιγμή - και μου φάνηκε πως είδα κάποιον".

"Ασφαλώς και δεν είδες κανέναν, Κλοντέτα. Θα ήταν η φαντασία σου ή οι νιφάδες του χιονιού".

"Η φαντασία μου; ΄Ισως, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε άνεμος για να παρασύρει το χιόνι, αν και πριν από λίγο σηκώθηκε".

"Κι εγώ ξεγελιέμαι συχνά με αυτόν τον τρόπο, αγαπητή μου. Μερικές φορές φτάνω στο σημείο να βγαίνω έξω το πρωί και να αναζητώ πατήματα - αν και δεν τα βρίσκω ποτέ. Παρά τα τηλέφωνα και τα ραδιόφωνα, είμαστε αρκετά μακριά από τον πολιτισμό έτσι και ξεσπάσει χιονοθύελλα. Οι κοντινότεροι γείτονές μας είναι στους πρόποδες της πλαγιάς - πάνω από τρία μίλια μακριά μας - και ανάμεσά μας υπάρχει μόνο δάσος. Δεν υπάρχει κεντρικός δρόμος πιο κοντά".

"Το είδα τόσο καθαρά, μα τόσοσ καθαρά, ώστε θα μπορούσα να ορκιστώ".

"Θέλεις να βγεις το πρωί και να κοιτάξεις;" τη ρώτησε η γριά.

"Ασφαλώς όχι".

"Παραδέχεσαι, λοιπόν, ότι δεν είδες τίποτα;"

΄Ηταν ερώτηση και απαίτηση συνάμα. "Τώρα το κάνετε εσείς θέμα, θεία Μαίρη", είπε η Κλοντέτα.

"Είδες ή δεν είδες κάτι με την φαντασία σου, Κλοντέτα;"

"Μάλλον δεν είδα τίποτα, θεία Μαίρη".

"Πολύ ωραία. Μπορούμε τώρα να μιλήσουμε για κάτι πιο ευχάριστο;"

"Ναι... ασφαλώς... Ειλικρινά λυπάμαι, θεία. Δεν ήξερα ότι ο παπούς του ΄Ερνεστ πέθανε εκεί έξω".

"΄Ωστε στο είπε, ε;"

"Ναι, μου είπε ότι γι'αυτό δεν θέλετε να βλέπετε την πλαγιά μετά το ηλιοβασίλεμμα - πως δεν θέλετε να σας θυμίζει το θάνατό του".

Η γριά κοίταξε την Κλοντέτα ανέκφραστα. "΄Ισως ποτέ δεν θα μάθει πόσο κοντά έπεσε στην αλήθεια".

"Τι εννοείτε, θεία Μαίρη;"

"Δεν χρειάζεται να ξέρεις, αγαπητή μου". Χαμογέλασε ξανά και η αυστηρότητα έφυγε από πάνω της. "Τώρα καλύτερα να πηγαίνεις, Κλοντέτα. Είμαι κουρασμένη".

Η Κλοντέτα σηκώθηκε υπάκουα και κατευθυνόταν προς την πόρτα, όταν η γριά τη σταμάτησε. "Πώς είναι ο καιρός;"

"Ο Χένρι λέει ότι πέφτει πυκνό χιόνι - και φυσάει".

Το πρόσωπο της γριάς φανέρωσε τη δυσφορία της για τα νέα. "Αυτό δεν μου άρεσε καθόλου. Τι θα γίνει αν κάποιος κοιτάξει έξω από τη μπαλκονόπορτα απόψε;" Μιλούσε στον εαυτό της, έχοντας ξεχάσει την Κλοντέτα η οποία στεκόταν στην πόρτα. Ξαφνικά θυμήθηκε την παρουσία της και είπε: "΄Ομως εσύ δεν ξέρεις. Καληνύχτα, Κλοντέτα".

Η Κλοντέτα στάθηκε με την πλάτη κολλημένη στην κλειστή πόρτα και αναρωτήθηκε τι εννοούσε η γριά. *΄Ομως εσύ δεν ξέρεις!* Αυτό ήταν πολύ περίεργο. Για ένα ή δυο λεπτά η γριά την είχε ξεχάσει εντελώς.

«« »»

Απομακρύνθηκε από την πόρτα και έπεσε επάνω στον ΄Ερνεστ ο οποίος μόλις έμπαινε στη ανατολική πτέρυγα.

"Εδώ είσαι, λοιπόν", της είπε. "Αναρωτιόμουν πού βρισκόσουν".

"Μιλούσα με τη θεία Μαίρη".

"Ο Χένρι ξανακοίταξε έξω από τη δυτική μπαλκονόπορτα. Τώρα νομίζει αυτός ότι κάποιος είναι εκεί έξω".

Η Κλοντέτα κοκκάλωσε στη θέση της.

"Αλήθεια;"

Ο ΄Ερνεστ ένευσε με σοβαρότητα. "΄Ομως το χιόνι πέφτει με τρομαχτική πυκνότητα, και φαντάζομαι ότι εσύ ήσουν που του έβαλες ιδέες".

Η Κλοντέτα γύρισε και άρχισε να προχωρεί προς την αντίθετη άκρη του διαδρόμου.

"Θα το πω στη θεία Μαίρη".

Εκείνος πήγε να τη σταματήσει, αλλά η Κλοντέτα ήδη χτυπούσε την πόρτα της γριάς. Την άνοιξε και μπήκε μέσα πριν ο σύζυγός της προλάβει να εκφράσει την αντίθεσή του.

"Θεία Μαίρη", είπε η Κλοντέτα. "Με συγχωρείτε που σας ενοχλώ και πάλι, μα ο Χένρι ξαναπήγε στην παλκονόπορτα τηςτραπεζαρίας και ισχυρίζεται πως είδε κάποιον απ'έξω".

Η επίδραση των λόγων της πάνω στη γριά ήταν εντυπωσιακή.

"Τους είδε!" φώναξε.

Πετάχτηκε όρθια και πλησίασε με βιαστικά βήματα την Κλοντέτα.

"Πριν πόση ώρα;" τη ρώτησε, σφίγγοντάς της άγρια το μπράτσο. "Πες μου γρήγορα, πριν πόση ώρα τους είδε;"

Η έκπληξη της Κλοντέτα την κράτησε βουβή για μια στιγμή, αλλά τελικά είπε, νιώθοντας τα κοφτερά μάτια της γριάς καρφωμένα επάνω της: "Πάει κάμποση ώρα, θεία Μαίρη. Λίγο μετά το δείπνο".

Το χέρι της γριάς χαλάρωσε, και μαζί με αυτό και η ένταση της.

"΄Ωστε έτσι", είπε και ξαναγύρισε αργά στην πολυθρόνα της, παίρνοντας πρώτα το μπαστούνι που είχε αφημένο στη γωνία.

"΄Ωστε υπάρχει πραγματικά κάποιος εκεί έξω;" ρώτησε η Κλοντέτα όταν η γριά είχε πια φτάσει στην πολυθρόνα.

Η Κλοντέτα περίμενε για αρκετή ώρα την απάντηση. Τελικά η γριά φάνηκε να νεύει ελαφρά και ένα ψιθυριστό "ναι" ξέφυγε από τα χείλη της.

"Τότε καλύτερα να τους βάλουμε μέσα, θεία".

Η γριά κοίταξε για μια στιγμή την Κλοντέτα και μετά απάντησε με μια χαμηλή αλλά ψύχραιμη φωνή, και τα μάτια καρφωμένα στον απέναντι τοίχο:

"Δεν μπορούμε να τους βάλουμε μέσα, Κλοντέτα - επειδή δεν είναι ζωντανοί!.."

Στη στιγμή, τα λόγια του Χένρι ξαναγύρισαν στο μυαλό της - "*΄Εχει αρχίσει και τα χάνει*" - και το αθέλητο τίναγμα πρόδωσε τη σκέψη της.

"Πολύ φοβάμαι ότι δεν είμαι τρελή, αγαπητή μου - στην αρχή το ευχόμουν, αλλά δεν είναι έτσι. Στην αρχή υπήρχε μόνο ένας εκεί έξω - η κοπέλα. Ο άλλος είναι ο πατέρας. Πολύ καιρό πριν, όταν ήμουν ακόμη νέα, ο πατέρας μου έκανε κάτι για το οποίο θα μετάνοιωνε σε όλη τη ζωή του. Κάποια νύχτα ανακάλυψε ότι ένας από τους αδελφούς μου - ο πατέρας του Χένρι - είχε αποκτήσει μεγάλες οικειότητες με μια υπηρέτρια, μια πολύ όμορφη κοπέλα μεγαλύτερη από μένα. Θεώρησε πως αυτή ήταν η υπαίτια, αν και όπως ανακάλυψε αργότερα δεν ήταν. Την έδιωξε

από το σπίτι εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Ο χειμώνας δεν είχε μπει ακόμη για τα καλά, αλλά έκανε πολύ κρύο και το σπίτι της ήταν πέντε μίλια απόσταση. Ικετέψαμε τον πατέρα να μην τη διώξει - αν και τότε δεν ξέραμε ποιο ήταν το κακό που υποτίθεται πως είχε κάνε ι- αλλά εκείνος ήταν ανένδοτος. Η κοπέλα έπρεπε να φύγει.

"Λίγο μετά την αναχώρισή της, ένας φοβερός άνεμος σηκώθηκε ακολουθούμενος από μια άγρια θύελλα. Ο πατέρας είχε ήδη μετανοιώσει για τη βιαστική του ενέργεια και έστειλε ανθρώπους να την ψάξουν. Δεν τη βρήκαν μέσα στη νύχτα, αλλά το πρωί την ανακάλυψαν παγωμένη από το κρύο στην πλαγιά του λόφου στα δυτικά".

Η γριά αναστέναξε, σταμάτησε για λίγο και συνέχισε.

"Χρόνια αργότερα, ξαναγύρισε. ΄Ηρθε με τη χιονοθύελλα, όπως είχε φύγει. Μα ήταν πια βρικόλακας. Την είδαμε όλοι. Καθόμασταν στο τραπέζι για φαγητό, και ο πατέρας την είδε πρώτος. Τα αγόρια είχαν ήδη ανεβεί στα δωμάτιά τους, και στο τραπέζι είχαμε απομείνει εγώ, αυτός και η αδελφή μου. Εκείνη ήταν μόνο ένα αμυδρό σχήμα που πετάριζε μέσα στις νιφάδες που έπεφταν έξω από την μπαλκονόπορτα. Ο πατέρας βγήκε έξω τρέχοντας, φωνάζοντάς μας να στείλουμε τα αγόρια ξοπίσω του. Ποτέ δεν τον ξανάδαμε ζωντανό. Το πρωί τον βρήκανε στο ίδιο σημείο όπου πριν από χρόνια είχαν βρει και την κοπέλα. Είχε κι αυτός πεθάνει από το κρύο.

"Λίγα χρόνια αργότερα, εκείνη ξαναγύρισε

μαζί με το χιόνι, αλλά αυτή τη φορά κουβαλούσε μαζί και τον πατέρα. Είχε γίνει κι αυτός βρικόλακας. Έμειναν μέχρι το τελευταίο χιόνι, προσπαθώντας πάντα να παρασύρουν κάποιον εκεί έξω. Μετά από όλα αυτά κατάλαβα και έδωσα εντολή να καλύπτουν τις μπαλκονόπορτες όλες τις χειμωνιάτικες νύχτες, από τη δύση μέχρι την ανατολή, μια και ποτέ δεν φεύγουν μακριά από εκείνη την πλαγιά.

"Τώρα τα ξέρεις όλα, Κλοντέτα".

Ό,τι κι αν σκόπευε να πει η Κλοντέτα, τη διέκοψαν γρήγορα βήματα στο διάδρομο, και ένα βιαστικό χτύπημα. Το κεφάλι του Έρνεστ εμφανίστηκε ξαφνικά στην ανοιχτή πόρτα.

"Ελάτε κάτω και οι δυο σας", είπε, σχεδόν χαρούμενα. "Πραγματικά υπάρχουν άνθρωποι εκεί έξω, στη δυτική πλαγιά - μια κοπέλα και ένας γέρος - και ο Χένρι βγήκε για να τους φέρει μέσα!"

Ύστερα έφυγε θριαμβευτικά. Η Κλοντέτα σηκώθηκε όρθια, αλλά η γριά την είχε ήδη προλάβει, περνώντας από μπροστά της και βγαίνοντας σχεδόν τρέχοντας στο διάδρομο, φωνάζοντας δυνατά τη Λίζα, η οποία τελικά βγήκε με τη νυχτικιά και τη σκούφια από το δωμάτιό της.

"Φώναξε τον Σαμ, Λίζα", είπε η γρια, "και στείλ'τον μου στην τραπεζαρία".

Κατέβηκε τρέχοντας στην τραπεζαρία με την Κλοντέτα ξοπίσω της. Η μπαλκονόπορτα ήταν ανοιχτή και ο Έρνεστ στεκόταν στη χιονοσκέπαστη βεράντα φωνάζοντας τον εξάδελφό του. Η γριά πήγε κατευθείαν προς το μέρος του, φτάνοντας στο πλάι του μέσα στο χιόνι, αν και ο άνεμος τη χτυπούσε με μεγάλη μανία. Η δασωμένη δυτική πλαγιά ήταν χαμένη μέσα στην αντάρα του χιονιού. Τα πλησιέστερα δέντρα μόλις και μετά βίας ήταν ορατά.

"Μα πού μπορεί να πήγαν;" είπε ο Έρνεστ, γυρίζοντας προς τη γριά που νόμιζε πως ήταν η Κλοντέτα. Ύστερα, βλέποντας πως ήταν η θεία του, είπε: "Θεία Μαίρη, είσαι τόσο ελαφριά ντυμένη! Θα πεθάνεις από το κρύο!"

"Μη σε νοιάζει για μένα, Έρνεστ", είπε η γρια. "Είμαι καλά. Είπα να ξυπνήσουν το Σαμ για να σε βοηθήσει να ψάξετε για τον Χένρι, αλλά φοβάμαι ότι δεν πρόκειται να τον βρείτε".

"Δεν μπορεί να πήγε μακριά. Μόλις πριν λίγο βγήκε έξω".

Ο Σαμ βγήκε τρέχοντας μέσα στο χιόνι, κουκουλωμένος με ένα βαρύ παλτό. Ήταν πολύ πιο μεγάλος σε ηλικία από τον Έρνεστ, σχεδόν στην ηλικία της γριάς. Της έριξε μια ερωτηματική ματιά και είπε:

"Ξανάρθανε;"

Η θεία Μαίρη ένευσε.

"Πρέπει να ψάξεις για τον Χένρι. Ο Έρνεστ θα σε βοηθήσει. Να θυμάστε ότι δεν πρέπει να χωρίσετε. Και μην απομακρυνθείτε πολύ από το σπίτι".

Η Κλοντέτα έφερε το παλτό του Έρνεστ, και οι δυο γυναίκες στάθηκαν και τους κοιτούσαν μέχρι που τους κατάπιε το παραπέτασμα του χιονιού. Ύστερα γύρισαν αργά και ξαναμπήκαν στο σπίτι.

Η γριά σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα που έβλεπε προς την μπαλκονόπορτα. Ήταν χλωμή και κουρασμένη, και έμοιαζε, όπως είπε η

Κλοντέτα αργότερα, "σαν να είχε διαλυθεί". Για πολλή ώρα δεν είπε λέξη. Τελικά, με ένα μικρό αναστεναγμό γύρισε προς την Κλοντέτα και της μίλησε.

"Τώρα πια θα είναι τρεις εκεί έξω".

«« »»

Τόσο ξαφνικά ώστε καμιά τους δεν κατάλαβε πώς έγινε, ο Έρνεστ και ο Σαμ εμφανίστηκαν έξω από την μπαλκονόπορτα, κουβαλώντας ανάμεσά τους τον Χένρι. Η γριά άνοιξε, και οι τρεις τους, σκεπασμένοι από το χιόνι, μπήκαν μέσα στο δωμάτιο.

"Τον βρήκαμε", είπε ο Έρνεστ, "αλλά το κρύο θα πρέπει να τον έχει χτυπήσει πολύ άσχημα".

Η γριά έστειλε τη Λίζα να φέρει κρύο νερό, και ο Έρνεστ έτρεξε να αλλάξει ρούχα. Η Κλοντέτα τον ακολούθησε, και όταν βρέθηκαν μόνοι στο δωμάτιό τους, του διηγήθηκε την ιστορία που της είχε πει η γριά.

Ο Έρνεστ γέλασε. "Νομίζω πως το πίστεψες, έτσι δεν είναι, Κλοντέτα; Ξέρω πως ο Σαμ και η Λίζα το πιστεύουν, επειδή ο Σαμ μου έχει πει την ιστορία από πολύ καιρό. Νομίζω πως το σοκ από το θάνατο του παππού ήταν πολύ και για τους τρεις τους".

"Μα η ιστορία με την κοπέλα και..."

"Φοβάμαι πως το κομμάτι αυτό είναι αληθινό. Μια άσχημη ιστορία, αλλά συνέβη".

"Και αυτοί οι άνθρωποι που είδαμε ο Χένρι κι εγώ;" διαμαρτυρήθηκε εκείνη αδύναμα.

Ο Έρνεστ έμεινε ακίνητος. "Πράγματι, τους είδα κι εγώ. Είναι όμως ακόμη εκεί έξω και

πρέπει να τους βρούμε!" Πήρε ξανά το παλτό του και βγήκε από το δωμάτιο, ενώ η Κλοντέτα προσπαθούσε να τον σταματήσει με μια τσιριχτή, αφύσικη φωνή. Η γριά τον συνάντησε στην πόρτα της τραπεζαρίας, έχοντας ακούσει την Κλοντέτα να τον ικετεύει.

"Έρνεστ, δεν πρέπει να ξαναβγεις έξω", του είπε. "Δεν υπάρχει κανένας εκεί".

Αυτός την έσπρωξε ευγενικά μέσα στο δωμάτιο και φώναξε το Σαμ. "Έρχεσαι, Σαμ; Υπάρχουν άλλοι δύο εκεί έξω. Παραλίγο να τους ξεχνούσαμε".

Ο Σαμ τον κοίταξε περίεργα.

"Τι εννοείτε;" ρώτησε σκληρά. Κοίταξε ερωτηματικά τη γριά, η οποία έσεισε το κεφάλι.

"Η κοπέλα και ο γέρος, Σαμ. Πρέπει να τους φέρουμε κι αυτούς μέσα".

"Για αυτούς μιλάτε;" είπε ο Σαμ. "Αυτοί είναι πεθαμένοι!"

"Τότε θα βγω μόνος μου", είπε ο Έρνεστ.

Ο Χένρι σηκώθηκε ξαφνικά όρθιος. Φαινόταν να τα έχει χαμένα. Έκανε μερικά βήματα, κοιτάζοντας πότε τον ένα και πότε τον άλλον, χωρίς να φαίνεται να τους βλέπει. Άρχισε ξαφνικά να μιλάει με μια αφύσικα παιδιάστικη φωνή.

"Το χιόνι", μουρμούρισε. "Το χιόνι - τα πανέμορφα χέρια, τόσο μικρά, τόσο αξιολάτρευτα - τα πανέμορφα χέρια της - και το χιόνι, το υπέροχο χιόνι να πέφτει και να στροβιλίζεται γύρω της..."

Γύρισε αργά και κοίταξε προς την μπαλκονόπορτα, ενώ οι άλλοι ακολούθησαν το βλέμμα του. Απέξω υπήρχε ένας λευκός τοίχος, εκεί που το χιόνι έπεφτε πάνω στο σπίτι.

Για μια στιγμή ο Χένρι έμεινε ακίνητος, παρατηρώντας. Ξαφνικά μια λευκή μορφή ξεπρόβαλλε μέσα από το χιόνι - μια νεαρή κοπέλλα τυλιγμένη σε χιονονιφάδες, της οποίας τα παράξενα μάτια έλαμπαν υπνωτιστικά.

Η γριά ρίχτηκε μπροστά, με τα χέρια απλωμένα για να αρπάξουν τον Χένρι, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Ο Χένρι έτρεξε προς τη μπαλκονόπορτα, την άνοιξε και, ενώ η Κλοντέτα ούρλιαζε, χάθηκε μέσα στο παραπέτασμα του χιονιού.

Ο ΄Ερνεστ έτρεξε μπροστά, αλλά η γριά πέρασε τα χέρια της γύρω του και τον έσφιξε μουρμουρίζοντας:

"Δεν πρέπει να πας! Δεν μπορούμε πια να τον βοηθήσουμε!"

Η Κλοντέτα ήρθε να τη βοηθήσει, ενώ ο Σαμ στάθηκε απειλητικά μπροστά στα τζάμια της μπαλκονόπορτας, τα οποία έφραζαν και πάλι το χιόνι και τον άνεμο. Τον κρατούσαν και δεν τον άφηναν να φύγει.

"Αύριο", είπε η γριά με έναν τραχύ ψίθυρο, "πρέπει να πάμε στους τάφους τους και να τους παλουκώσουμε. ΄Επρεπε να το είχαμε κάνει προτύτερα".

« « » »

Το πρωί ανακάλυψαν το πτώμα του Χένρι ζαρωμένο πάνω στον κορμό μιας γέρικης βελανιδιάς, στο σημείο όπου είχαν βρει και τους δύο άλλους, χρόνια πριν. Υπήρχαν κάποια μισοσβησμένα σημάδια ότι κάτι τον είχε τραβήξει μέχρι εκεί μέσα στο χιόνι, αλλά πουθενά

δεν είδαν πατημασιές - μόνο παράξενες λακκούβες τη μια πίσω από την άλλη, λες και ο άνεμος είχε σκάψει τρύπες στο χιόνι.

Πάνω στο δέρμα του, όμως, υπήρχαν τα σημάδια του βρικόλακα του χιονιού - τα λεπτεπίλεπτα μικρά αποτυπώματα των χεριών ενός νεαρού κοριτσιού.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

του Σίλερ Μίλερ

Ο Σίλερ Μίλερ (1912-1974) είναι περισσότερο γνωστός για τις κριτικές του σε περιοδικά επιστημονικής φαντασίας, προσφορά για την οποία του απονεμήθηκε και ένα ειδικό βραβείο Χιούγκο το 1963. Είχε πτυχείο χημικού, και ίσως αυτό να κάνει λιγότερο περίεργο το αξιοθαύμαστο διήγημά του που ακολουθεί. Το 1941 που το έγραψε, ελάχιστοι γνώριζαν για την αύρα που εκπέμπουν όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί. Πώς θα φαινόταν αυτή η αύρα στα μάτια ενός ζωντανού νεκρού;

Θ.Μ.

Το σχήμα του κορμιού του ξεχώριζε πάνω στην παγωμένη λάσπη, στο σημείο όπου είχε σωριαστεί ανάσκελα, κάτω από το πεσμένο δέντρο. Τα χνάρια του ήταν ολοφάνερα μέσα στο μισολιωμένο χιόνι, και τα πόδια του είχαν αφήσει σκούρους υγρούς λεκέδες στα σημεία όπου είχαν αγγίξει το βράχο.

Ήταν ξαπλωμένος εκεί για πολύ καιρό. Αρκετό καιρό ώστε ο χρόνος να έχει χάσει πια το νόημά του.

Το φεγγάρι ανέτελλε πίσω από το κοντινό βουνό, γεμάτο και λευκό, σημαδεμένο σε όλο το μήκος του από τα σχέδια των γυμνών κλαδιών. Το φως του έπεσε πάνω στο πρόσωπό του, στα βαθουλωμένα λαμπερά του μάτια και στο φουσκωμένο μελανιασμένο προγούλι πάνω στο οποίο είχαν αρχίσει να φυτρώνουν γένια. Φώτιζε

τον κόσμο των δέντρων και των βράχων του οποίου και αυτός αποτελούσε τμήμα, δίνοντάς του ζωή.

Η νύχτα ήταν ζεστή. Στην κοιλάδα το χιόνι είχε λιώσει προ πολλού. Τα λουλούδια άνθιζαν μέσα από την υγρή γη. Βάτραχοι κόαζαν σε κάθε βαθούλωμα. Μεγάλοι σολωμοί αναπηδούσαν στα βαθιά νερά του ποταμού.

Ήταν Μάης, αλλά πάνω στο βουνό, κάτω από τους γκρεμούς του βορρά που δεν έβλεπε ποτέ ο ήλιος, το χιόνι ήταν ακόμη σωριασμένο ψηλά, ενώ στη μαύρη λάσπη του έδαφους του δάσους γυάλιζαν βελόνες πάγου.

Ήταν Μάης. Σε όλη τη διάρκεια της ζεστής νύχτας, κοπάδια από πουλιά πετούσαν μπροστά από το φεγγάρι. Όλη τη νύχτα οι φωνές τους διαπερνούσαν το σκοτάδι σαν συζητήσεις από έναν άλλο κόσμο.

Για έναν όμως ακροατή της νύχτας, μια άλλη φωνή ήταν πιο καθαρή, πιο δυνατή, πιο επίμονη - τη μια ακουγόταν σαν το χτύπημα κρυστάλλινων κυμβάλων, την άλλη σαν γέλιο ξωτικών, ένας ασταμάτητος ψίθυρος χωρίς ανάσα - η φωνή του τρεχούμενου νερού.

Εκείνος δεν άκουγε τίποτε από όλα αυτά. Στεκόταν στο σημείο όπου τον είχε χτυπήσει για πρώτη φορά το φεγγαρόφωτο, με το πρόσωπο ανασηκωμένο για να το δεχθεί, ρουφώντας τη λαμπεράδα του.

Τον γαργαλούσε σαν μια θύμηση από τα πράγματα που είχε ξεχάσει, από έναν άλλο κόσμο.

Διέλυε τον αμβλύ πόνο του κρύου που διαπερνούσε το σώμα και το μυαλό του, που

κοκκάλωνε τα πρησμένα μέλη του και κρυβόταν σαν βώλοι πάγου πίσω από τα μάτια του. Μούλιαζε αυτόν και τον κόσμο γύρω του, έτσι που κάθε γωνιά έφεγγε με το δικό της χλωμό λευκό φως, όσο μακριά μπορούσε να δει.

Ήταν ένας παράξενος κόσμος.

Δεν θυμόταν πως ήταν ο άλλος κόσμος, πριν από αυτόν, μα ετούτος εδώ ήταν διαφορετικός. Το φεγγαρόφωτο τον πλημμύριζε με μια μαργαριταρένια ομίχλη, μέσα από την οποία οι κορμοί των δέντρων ξεχώριζαν σαν σκιεροί σταλαγμίτες.

Το θαμπό φως δεν προερχόταν μόνο από τη σελήνη. Αποτελούσε μέρος αυτού του καινούριου κόσμου και των πραγμάτων που υπήρχαν μέσα του.

Οι γκρίζοι λειχήνες κάτω από τα πόδια του περιβάλλονταν από μικρούς κυματισμούς φωτός. Το φως παλλόταν μέσα στον τραχύ φλοιό των κορμών των δέντρων και έκαιγε σαν μικροσκοπικό κερί στην άκρη του κάθε ζωντανού κλαδιού.

Τα έλατα ήταν καλυμμένα από ασημένιες βελόνες φωτός. Μια ομίχλη φωτός στροβιλιζόταν πάνω στο έδαφος του δάσους, φτάνοντας μέχρι τους αστραγάλους του και διακοπτόμενη μονάχα από μικρές νησίδες βράχων.

Το φως γέμιζε τα πάντα μέσα σε αυτόν τον καινούριο κόσμο που είχε βρεθεί. Τα πάντα εκτός από τις πέτρες και τον ίδιο.

Ρούφηξε το φεγγαρόφωτο μέσα από κάθε πόρο, και αυτό τον έκαψε ηδονικά και διέτρεξε κάθε φλέβα και κόκκαλο του κορμιού του, διώ-

χνοντας το υγρό κρύο από τη σάρκα του. ΄Ομως το φως που απορροφούσε δεν έλαμπε πάλι προς τα έξω, όπως γινόταν με τα ανθισμένα δέντρα, τα μούσκλια και τους λειχήνες.

Κοίταξε τα πρησμένα χέρια του και ανοιγόκλεισε τα μελανιασμένα του δάχτυλα. Κούνησε τα δάχτυλα των ποδιών του μέσα στις βρεγμένες μπότες και ένοιωσε το κολλώδες άγγιγμα των υγρών κουρελιών που κρέμονταν από το σώμα του. Κάτω από αυτά, και έξω από το φεγγαρόφωτο, κρύωνε ακόμα, με μια ψύχρα που έμοιαζε με την παγερή ανάσα του χειμώνα μέσα του. Κάθισε σταυροπόδι μέσα στη λιμνούλα του φωτός που απλωνόταν πάνω στην πέτρινη προεξοχή και εκεί τα ξεκόλλησε από πάνω του, αδέξια και οδυνηρά. ΄Υστερα ξάπλωσε ανάσκελα πάνω στην πέτρα και κοίταξε το χαμογελαστό πρόσωπο της σελήνης.

Η ώρα περνούσε, αλλά αν ήταν λεπτά ή ώρες, ή αν υπήρχαν πια για αυτόν λεπτά ή ώρες, ήταν κάτι που δεν μπορούσε να πει. Ο χρόνος δεν είχε κανένα νόημα σε αυτόν τον νέο παράξενο κόσμο. Ο χρόνος θα πρέπει να περνούσε, επειδή το φεγγάρι είχε ανεβεί ψηλότερα και το φως του ήταν πιο έντονο και πιο ζεστό πάνω στη γυμνή του σάρκα, αλλά δεν αισθανόταν το πέρασμά του. Κάθε κομμάτι του δάσους ανταποκρινόταν πάλλόμενο με το δικό του εσωτερικό φως.

Καθώς η αίσθηση της ζεστασιάς μεγάλωνε μέσα του, του έφερε ένα άλλο συναίσθημα, μια αμβλυμένη πείνα που του κατάτρωγε τα σωθικά, κάνοντάς τον ανήσυχο. Πλησίασε πιο κοντά σε μια μεγάλη σημύδα,της οποίας τα κλαδιά έφταναν ψηλότερα από τις κορυφές των άλλων

δέντρων γύρω της, και ένιωσε μια ψύχρα να τον τυλίγει καθώς η σκιά της έπεσε επάνω του. Την έπιασε και με τα δύο χέρια, πιέζοντας αχόρταγα ολόκληρο το σώμα του πάνω στον λαμπερό κορμό της, και το φως που ξεχύθηκε από μέσα της τον διαπέρασε σαν φλόγα, αναδεύοντας το κάθε άτομό του. ΄Εκοψε ένα μακρύ μυτερό βλαστάρι από ένα κλαδί. Μέσα στην παλάμη του έμοιαζε σαν κόσμημα από θαμπή φωτιά, πριν το φέρει στο στόμα του και νιώσει τη ζεστασιά του να απλώνεται μέσα του.

΄Αρχισε να τρώει βλαστάρια το ένα μετά το άλλο, κόβοντάς τα από τα κλαδιά με αδέξια δάχτυλα, ψαχουλεύοντας πεινασμένα μέσα στα μούσκλια για όσα του έπεφταν από τα χέρια. Τα έλιωνε ανάμεσα στα δόντια του και τα κατάπινε, και η φωτιά που έλαμπε μέσα τους απλώθηκε στην παγωμένη του σάρκα και τη ζέστανε κάπως. ΄Εκοψε χούφτες λειχήνων από το βράχο, αλλά αυτοί ήταν σκληροί και ξυλώδεις και δεν μπορούσε να τους καταπιεί. ΄Εκοψε κλαδιά πεύκου, που οι βελόνες τους έσφυζαν από το ζωογόνο φως, αλλά το ρετσίνι που είχαν μέσα τους του έκαψε τα χείλη και τον έπνιξε.

Κάθισε πάνω στις φτέρνες του και κοίταξε τυφλά τα βάθη του δάσους. Τα πράγματα που είχε καταπιεί τον είχαν βοηθήσει να ανακουφιστεί κάπως από το κρύο στα κόκκαλά του, αλλά δεν είχαν αμβλύνει την πείνα και τη δίψα που τον βασάνιζαν. Είχαν ζωή και τη ζεστασιά της ζωής, αλλά δεν του πρόσφεραν αυτό που χρειαζόταν - αυτό που έπρεπε με κάποιο τρόπο να βρει.

Κάτι κινήθηκε στην άκρη του οπτικού του

πεδίου. Χαμήλωσε αθόρυβα πάνω από τις φλεγόμενες κορφές των δέντρων σαν ένα συνεφάκι φωσφορώδους καπνού. Κάθισε σε ένα κλαδί επάνω από το κεφάλι του και γύρισε το λαιμό του για να τον κοιτάξει με τα βαθουλωμένα φλεγόμενα μάτια του. Η λευκή φωτεινή ομίχλη ήταν πολύ έντονη γύρω του. Μπορούσε να νιώσει τη ζεστασιά του ακόμη και από αυτή την απόσταση. Και είχε και κάτι παραπάνω... Η πείνα τον έσφιξε πιο άγρια από ποτέ, και η δίψα έξυσε το λαρύγγι του.

Η κουκουβάγια τον είχε δει και τον θεώρησε ένα ακόμη μισοσαπισμένο κούτσουρο. Κάθισε στον κορμό του μεγάλου έλατου, ψάχνοντας για κάποιο θύμα. Τελικά ανταμείφθηκε από κάποιο μικρό ήχο ή μακρινή μυρωδιά, και άπλωσε τα φτερά της για να χαθεί σαν φάντασμα μέσα στη νύχτα. Δεν πρόσεξε το αλλόκοτο πλάσμα που είχε περάσει για κούτσουρο να σηκώνεται τρεκλίζοντας στα πόδια του και να την ακολουθεί.

Ένας σκατζόχοιρος είδε την κουκουβάγια να περνά και την αγνόησε, αφού είχε αυτή την άνεση. Ένας κουρνιασμένος κόρακας ξύπνησε ξαφνικά και πάγωσε στην κούρνια του, πετρωμένος από το φόβο. Το μεγάλο πουλί, όμως, τον προσπέρασε, κυνηγώντας κάποιο άλλο θύμα.

Μέσα στο δάσος υπήρχαν ξέφωτα, ακόμη και σε τέτοιο ύψος, σε σημεία όπου τα δέντρα είχαν κοπεί και το έδαφος είχε σκεπαστεί από βάτα. Τα βάτα είχαν προσελκύσει κάθε είδους μικρά πλάσματα, και έτσι το μέρος αποτελούσε πλούσιο κυνηγότοπο για την κουκουβάγια και τα άλλα αρπακτικά.

«««»»

Έφτασε στην άκρη του ξέφωτου ακριβώς τη στιγμή που η κουκουβάγια χτυπούσε. Άκουσε την κραυγή του πληγωμένου κουνελιού. Στα μάτια του ήταν λες και μια αστραπή λαμπερής φωτιάς είχε διασχίσει τη νύχτα για να χτυπήσει μια δεύτερη μπάλα φωτιάς στο έδαφος. Σέρνοντας τα πόδια του μπροστά, χωρίς να νοιάζεται για τα βάτα, όρμησε πάνω στα δυο ζώα πριν η κουκουβάγια προλάβει να πετάξει μακριά.

Το μεγάλο πουλί τον χτύπησε άγρια με νύχια και με ράμφος, ανοίγοντας μεγάλες αυλακιές στην πρησμένη σάρκα του προσώπου του, αλλά και εκείνος δάγκωσε βαθιά το στήθος της, διαπερνώντας φτερά και δέρμα, ξεσκίζοντας τη σάρκα και αφήνοντας το καυτό αίμα να ξεχυθεί μέσα στο στεγνωμένο λαιμό του και να ξεχειλίσει πάνω στα σκασμένα χείλη του. Τα δάχτυλά του ξέσκισαν το κορμί της, κόβοντάς το σε μικρά κομμάτια που να χωρούν στο στόμα του. Έφτυσε τα φτερά και τα κόκκαλα, καθώς και τη γούνα του κουνελιού, όταν τελείωσε με την κουκουβάγια, αλλά το κενό στην κοιλιά του γέμισε και η δίψα του έσβησε, μαζί με το οδυνηρό κρύο στα μουδιασμένα του κόκκαλα. Του φάνηκε ότι τα δάχτυλά του είχαν αρχίσει να φωσφορίζουν κάπως, με το ίδιο φως που ανέδιδαν και τα άλλα πράγματα του δάσους.

Κυνηγούσε όλη εκείνη τη νύχτα, μέσα στο ξέφωτο και στο κοντινό δάσος: Βρήκε και έφαγε δυο ποντίκια και μια χούφτα κάμπιες και άλλα

έντομα. Ανακάλυψε πως τα καινούρια βλαστάρια από τις φτέρες ήταν γεμάτα ζωή, και πολύ πιο νόστιμα από τα χλωρά κλαδιά ή τις λειχήνες. Καθώς το κρύο τον άφηνε, άρχισε να κινείται πιο ελεύθερα και να σκέφτεται πιο συγκροτημένα, αλλά η δίψα είχε αρχίσει πάλι να τον βασανίζει.

Μέσα από τις χαμένες αναμνήσεις του κόσμου τον οποίο είχε αφήσει, ήρθε στα αυτιά του το μουρμούρισμα του τρεχούμενου νερού. Το νερό θα έπρεπε να σβήσει τη δίψα του. Μπορούσε να το ακούσει από κάτω του στην πλαγιά, πίσω από την ομίχλη, να πλατσουρίζει πάνω σε πέτρες και να γαργαρίζει μέσα από ανοίγματα στις ρίζες και τα μούσκλια. Το άκουσε και πιο μακριά, πέρα στην κοιλάδα, να μουγκρίζει πηδώντας πάνω από βράχια και να χάνεται αφρίζοντας στο κενό. Καθώς αφουγκραζόταν, ένα ρίγος τον διαπέρασε, σαν να περνούσε από πάνω του μια σκιά, αλλά το συναίσθημα τον άφησε και πάλι. Αργά και οδυνηρά, άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά.

Το νερό χυνόταν στη βάση ενός ψηλού βράχου, παρέμενε για λίγο μέσα σε μια βαθιά καθαρή λιμνούλα κάτω από το γκρεμό, και μετά κυλούσε μακριά, γλιστρώντας πάνω από επίπεδες πέτρες, πέφτοντας σε ρωγμές, αναβλύζοντας σε μικροσκοπικά συντριβάνια, και ύστερα χανόταν πάλι κάτω από μπλεγμένες ρίζες και πεσμένους κορμούς, τρέχοντας ακόμη γρηγορότερα μέχρι που τελικά πηδούσε από τον τελευταίο βράχο και έπεφτε σε έναν καταρράχτη από απαστράπτουσες σταγόνες στην κοιλάδα. Το είδε και σταμάτησε.

Ένας μαύρος ατμός αιωρούνταν από πάνω του. Δημιουργούσε ένα μαύρο μονοπάτι, το

οποίο ξετυλιγόταν μέσα από τη φωσφορώδη ομίχλη που απλωνόταν πάνω στο έδαφος του δάσους. Στο σημείο της λιμνούλας ο ατμός ήταν αραιός, και το φεγγαρόφωτο τον διαπερνούσε και αντανακλούσε πάνω σε καθαρό νερό, αλλά όπου το μικρό ρυάκι κυλούσε βιαστικά πάνω από ρίζες και πέτρες, η μαύρη ομίχλη ήταν πυκνή και αδιαπέραστη, μουντή και άψυχη.

Έγλειψε τα χείλη ανήσυχα με την πρησμένη γλώσσα του και προχώρησε επιφυλακτικά μπροστά. Το ρίγος τον είχε ξαναπιάσει, μουδιάζοντας τα νεύρα του και κάνοντας πιο νωθρή τη σκέψη του. Θυμόταν από κάπου ότι το νερό έσβηνε τη δίψα, και αυτό το γαργαριστό λαμπερό πράγμα ήταν νερό. Στη βάση του βράχου, στο σημείο όπου το νερό ανάβλυζε από κάτω του, η μαύρη ομίχλη ήταν πιο αραιή. Γονάτισε και βούτηξε τα χέρια του μέσα στο νερό.

Καθώς η μαύρη ομίχλη τα σκέπασε, κάθε αίσθηση έφυγε από μέσα τους. Ένα τρομερό κρύο άρχισε να κατατρώει σαν οξύ τις σάρκες και τα κόκκαλά του. Η ομίχλη ρουφούσε τη ζεστασιά - τη ζωή - από το κορμί του, μέσα από τα χέρια και τα μπράτσα του, τον αποστράγγιζε από τη ζωική δύναμη που είχε πιεί μαζί με το αίμα της κουκουβάγιας και που είχε απορροφήσει από τις λευκές ακτίνες του φεγγαριού. Σηκώθηκε τρεκλίζοντας στα πόδια του και μετά σωριάστηκε δίπλα στο ρυάκι.

««»»

Έμεινε εκεί ανήμπορος για πολλή ώρα. Λίγο λίγο, το φεγγαρόφωτο τον ξανάνιωσε. Λίγο λίγο το μούδιασμα άφησε τη σάρκα του, έτσι ώστε να μπορεί να κουνά τα πόδια του και να πιάνει πράγματα με τα δάχτυλά του. Μάζεψε τα πόδια του και σηκώθηκε όρθιος, γέρνοντας απάνω στο βράχο για να στηριχτεί. Κοίταξε με φλεγόμενα μάτια το νερό και ένιωσε το πρώτο σφίξιμο στο λαρύγγι και την πείνα να του τρώει τα σωθικά. Το νερό ήταν θάνατος για αυτόν. Η μαύρη ομίχλη που ακολουθούσε το τρεχούμενο νερό ήταν θανάσιμη και αποστράγγιζε τη ζωική δύναμη από οτιδήποτε την άγγιζε. Ήταν θάνατος! Το αίμα, όμως - το φρέσκο, φλεγόμενο, λαμπερό αίμα, ήταν ζωή!

Κάτι κροτάλισε στη σκιά του βράχου. Τα μάτια του το εντόπισαν - ήταν ένας σωρός από αγκάθια που κατέβαινε ένα μικρό μονοπάτι το οποίο οδηγούσε στη λιμνούλα - ένας σκατζόχοιρος που είχε έρθει να πιει νερό. Αισθάνθηκε τη ζωή μέσα του, και η πείνα του δάγκωσε την κοιλιά, αλλά το μαύρο φράγμα του τρεχούμενου νερού βρισκόταν ανάμεσα σε αυτό και εκείνον.

Το ζώο σύρθηκε μέχρι την άκρη του νερού και ήπιε, ενώ το αγκαθωτό του σώμα έλαμπε μέσα από τη μαύρη ομίχλη του νερού. Ύστερα διέσχισε το μικρό ρυάκι στο πιο στενό σημείο του, κάτω από τη λιμνούλα, και άρχισε άφοβα να ανεβαίνει το μονοπάτι προς το μέρος του.

Το σκότωσε. Το πρόσωπο και το σώμα του γέμισαν με αγκάθια πριν το ζώο πεθάνει, αλλά τελικά άνοιξε το σώμα του με τα δυο μουδιασμένα του χέρια και άφησε το καυτό αίμα να κυλίσει στο λαρύγγι του και να του δώσει πίσω τη ζεστασιά και τη ζωή που του είχε στερήσει η μαύρη ομίχλη. Είχε πια καταλάβει ότι το αίμα ήταν το μόνο που χρειαζόταν, και έτσι άφησε το άψυχο κουφάρι του σκατζόχοιρου πίσω του και επέστρεψε στο δάσος.

Στις χαμηλότερες πλαγιές του βουνού το νερό βρισκόταν παντού. Τα μαύρα μονοπάτια του αυλάκωναν το λαμπερό έδαφος του δάσους από κάθε πλευρά. Δημιουργούσε ένα τείχος από κρύο γύρω από το σημείο όπου βρισκόταν, και έτσι αναγκάστηκε να ξανανέβει στην κορυφή εκείνης της πλαγιάς για να παρακάμψει την πηγή του.

Ο ήλιος σηκώθηκε, φέρνοντας ένα ανυπόφορο χρυσό φως που ζάρωσε τη χλωμή του σάρκα και έκανε τη δίψα στο λαιμό του αβάσταχτη. Αναζήτησε στα τυφλά το καταφύγιο μιας σπηλιάς. Το αίμα θα έσβηνε αυτή τη φοβερή δίψα και θα έδιωχνε το κρύο που τον βασάνιζε ανηλέητα, αλλά του ήταν δύσκολο να βρει αίμα. Κάποια άλλα πράγματα σκότωναν το κρύο - τα βλαστάρια και κάθε τι άλλο που φύτρωνε - αλλά δεν μπορούσαν να καταλαγιάσουν τη δίψα ή να χορτάσουν την άγρια πείνα που ένιωθε.

Επιτέλους η νύχτα ξανάρθε, και εκείνος στάθηκε κάτω από το φως του φεγγαριού, ανεβασμένος σε μια γυμνή βραχοκορφή που έβλεπε την κοιλάδα. Όλος ο κόσμος απλωνόταν μπροστά του, λουσμένος στο ασήμι και γαρνιρισμένος με μαύρους λεκέδες. Μπορούσε να δει το ένα βουνό πίσω από το άλλο, σκεπασμένα από το φως των ζωντανών δέντρων και καλυμμένα από τη φωσφωρίζουσα ομίχλη, ενώ οι γυμνές μαύρες κορφές τους ξεχώριζαν

ανάμεσα στα φεγγαροφωτισμένα σύννεφα. Τα ρυάκια αυλάκωναν τις πλαγιές τους σαν μαύρες κορδέλλες, πλαταίνοντας μέχρι που χύνονταν στον ποταμό ο οποίος μούγκριζε θλιμμένα κάτω από το μαύρο του σάβανο, στην κοιλάδα που βρισκόταν από κάτω του.

Η κοιλάδα ήταν γεμάτη από ζωντανά πλάσματα, και η λευκή ομίχλη που αυτά ανέδιδαν τη γέμιζε με έναν αφρό φωτός, μέσα από τον οποίο ο ποταμός και οι παραπόταμοί του έκοβαν μαύρες γραμμές κρύου. Υπήρχαν και άλλα φώτα- κίτρινα φώτα από λάμπες, σκορπισμένα πάνω στα ασημένια λειβάδια. Πολλά από αυτά ήταν συγκεντρωμένα στο στόμιο της κοιλάδας, στο σημείο όπου χώριζαν τα βουνά, αλλά γίνονταν όλο και πιο λίγα καθώς ακολουθούσαν το μαύρο φράγμα του ποταμού. Στην άλλη άκρη της κοιλάδας, ακριβώς από κάτω του, μια σπίθα φωτός έκαιγε ολομόναχη.

΄Αφησε το φεγγαρόφωτο να λούσει το γυμνό ασπρουλιάρικο σώμα του, κοιτάζοντας αφηρημένα εκείνο το σημάδι του χρυσωπού φωτός. Υπήρχε κάτι που θα έπρεπε να θυμάται - κάτι κρυμμένο σε εκείνο τον άλλο κόσμο που είχε αφήσει. Κάτι τον τραβούσε προς τα εκεί - μια αόρατη κλωστή που απλωνόταν σε όλη την έκταση της λευκής νύχτας και τον ένωνε μαζί του.

Την επόμενη μέρα έμεινε θαμμένος κάτω από ένα σάπιο κούτσουρο στα μισά της πλαγιάς του βουνού. Το επόμενο βράδι, λίγο μετά την ανατολή του φεγγαριού, συνάντησε μια ελαφίνα που ένα πεσμένο δέντρο την είχε παγιδέψει από κάτω του. ΄Εσκισε το λαιμό της και ρούφηξε το

αχνιστό αίμα που έδινε ζεστασιά και ζωή στο σώμα του, ξυπνώντας τον και γεμίζοντάς τον με δύναμη. Το κρύο είχε φύγει, και ήταν πια σίγουρος ότι τα δάχτυλά του έλαμπαν με ένα δικό τους φως. Τώρα ήταν πραγματικά ζωντανός!

Ακολούθησε το φρύδι ενός λόφου και λίγο πριν την ανατολή έφτασε στην όχθη του ποταμού. Το σκοτάδι εκεί ήταν ένα αδιαπέραστο τείχος που του έκρυβε τη θέα της αντικρυνής όχθης. Μέσα από αυτό μπορούσε να ακούσει το κύλισμα του τρεχούμενου νερού πάνω στα βότσαλα, το γαργάρισμα των ρευμάτων του και το μουρμούρισμα των μικρών καταρρακτών. Ο ήχος τον βασάνιζε και του ξανάφερε τη δίψα στο λαρύγγι, αλλά αποτραβήχτηκε μέσα στο δάσος γιατί ο ουρανός ήδη φώτιζε στην ανατολή.

΄Οταν το φεγγάρι σηκώθηκε για τέταρτη νύχτα, δεν είχε βρει ακόμη τίποτα για να φάει. Το φως του τον οδήγησε ξανά έξω από το δάσος, μέχρι την άκρη του ποταμού, σε ένα σημείο όπου αυτός φάρδαινε και ηρεμούσε. Η μαύρη ομίχλη ήταν αραιή πάνω από τη γυαλιστερή επιφάνεια του νερού, και μέσα από αυτήν είδε το κίτρινο φως του σπιτιού το οποίο τον είχε σπρώξει να κατεβεί από το βουνό.

Τα βούρλα της όχθης τον σκέπαζαν μέχρι τη μέση καθώς καθόταν και κοιτούσε εκείνα τα δύο κίτρινα ορθογώνια. Μέσα στο παγερό κενό του μυαλού του, μια ανάμνηση πάλευε να έρθει στην επιφάνεια. Ανήκε όμως στον άλλο κόσμο, αυτόν που είχε αφήσει πίσω του, και έτσι τελικά έσβησε.

Τα φώτα καθρεφτίζονταν μέσα στα ήρεμα νερά. Η ομίχλη δεν ήταν εκεί τίποτα περισσό-

τερο από μια μαύρη γάζα που θάμπωνε κάπως το φως. Το νερό έμοιαζε με μια επιφάνεια μαύρου γυαλιού, σκληρού και γυαλισμένου, ενώ τα φαντάσματα των πεύκων της άλλης όχθης ξεφύτρωναν ανεστραμμένα από τα ήρεμα βάθη του. Το νερό καθρέφτιζε ακόμη τα αστέρια, και τον μισοφαγωμένο κύκλο του φεγγαριού.

Από το σημείο που βρισκόταν δεν άκουσε την πόρτα να κλείνει. Ένα καινούριο συναίσθημα μεγάλωνε μέσα του. Ήταν παράξενο. Δεν ήταν δίψα - ούτε και πείνα. Όλα αυτά τα έπνιγε μέσα σε μια πανίσχυρη παρόρμηση. Πήρε τον έλεγχο των ποδιών του και τον ανάγκασε βήμα βήμα να πλησιάσει την όχθη του ποταμού. Ήταν κάτι το οποίο έπρεπε να κάνει. Κάτι...

«««»»

Εκείνη βγήκε από τις σκιές και στάθηκε στην άλλη όχθη κοιτάζοντας το φεγγάρι. Το κίτρινο φως ήταν πίσω της, και ο ασημένιος καταρράχτης της σελήνης κυλούσε πάνω στο λεπτό λευκό σώμα της και τα κατάμαυρα μαλλιά της, χαϊδεύοντας κάθε καμπύλη της ψηλής λυγερής μορφής. Το προσωπικό της φως την περιτριγύριζε απαλό και ζεστό σαν μια ασημένια αύρα, αναβλύζοντας από το λευκό δέρμα της, σφίγγοντάς την ερωτικά και ντύνοντας την ομορφιά της. Αυτή η ομορφιά ήταν που τον τράβηξε - έξω από τις σκιές, έξω από το δάσος, μέσα στο φεγγαρόφωτο.

Εκείνη στην αρχή δεν τον πρόσεξε. Η νύχτα ήταν ζεστή, και στον αέρα αιωρούνταν το πρώτο άρωμα της άνοιξης. Η γυναίκα στάθηκε πάνω σε

ένα βράχο στην άκρη του νερού, με τα μπράτσα σηκωμένα, έχοντας ανασηκώσει με τα χέρια την πλημμύρα των κατάμαυρων μαλλιών της επάνω από το κεφάλι της. Όλο το νεαρό κορμί της ήταν τεντωμένο, καλωσορίζοντας το φεγγαρόφωτο και το άγγιγμα της νυχτερινής αύρας που δημιουργούσε μικρά κυματάκια πάνω στην επιφάνεια του νερού. Η σελήνη φαινόταν να επιπλέει μέσα στο νερό, τόσο κοντά ώστε θα μπορούσε να την πιάσει. Έδεσε τα μαλλιά της κότσο και μετά μπήκε γρήγορα στο νερό. Το άφησε να τη φτάσει μέχρι τα γόνατα, και μετά άρχισε να παρακολουθεί τα κυματάκια που απομακρύνονταν από τα πόδια της, σπάζοντας τον καθρέφτη του νερού.

Ακολούθησε την πορεία τους με το βλέμμα, και τότε τον είδε. Εκείνος στεκόταν εκεί, με το πρόσωπο μισοκρυμμένο στις σκιές, ζαρωμένος και γυμνός. Τα μπράτσα του ήταν σκελετωμένα και τα πλευρά του φαίνονταν κάτω από δέρμα το οποίο κρεμόταν σε πλαδαρές λευκές πτυχές από τους ώμους του. Τα μάτια του έμοιαζαν με μαύρους λάκκους, και τα αξύριστα μάγουλά του ήταν σημαδεμένα από τα νύχια της κουκουβάγιας και διάτρητα από πορφυρούς λεκέδες στα σημεία από όπου είχε τραβήξει τα αγκάθια του σκατζόχοιρου. Μερικά από αυτά ήταν ακόμη καρφωμένα στο πλευρό του, στο σημείο όπου τον είχε χτυπήσει η ουρά του ζώου. Η σάρκα του είχε ένα αρρωστημένο λευκό χρώμα κάτω από το φεγγαρόφωτο, διάστικτο εδώ και εκεί από τους μαύρους λεκέδες του θανάτου.

Εκείνη τον είδε και τον αναγνώρισε. Το χέρι της πήγε στο μικρό σταυρό ο οποίος έλαμπε σαν

μισοσβησμένο κάρβουνο στην εσοχή του λαιμού της. Η φωνή της δυνάμωσε και μετά πνίγηκε:

"Τζό! Τζό!"

Την είδε και τη θυμήθηκε. Το νήμα που είχε αισθανθεί στο βουνό ήταν η παρουσία της που τον τραβούσε, δυνατότερη από την πείνα ή τη δίψα, δυνατότερη από το θάνατο, δυνατότερη ακόμα και από τη μαύρη ομίχλη του ποταμού. Βρισκόταν τώρα ανάμεσά τους, τραβώντας τον βήμα βήμα μέσα στο σιωπηλό νερό. Κύματα δημιουργήθηκαν γύρω από τα πόδια του, και ένιωσε τη μαύρη ομίχλη να σηκώνεται μέσα από αυτά και το μούδιασμα να σκαρφαλώνει στο κορμί του. Είχε περάσει μια μέρα από τότε που είχε σκοτώσει το ελάφι και είχε ζεσταθεί από το αίμα του. Δεν μπορούσε να συνεχίσει. Στάθηκε ακίνητος, κοιτάζοντάς την πέρα από τη μικρή απόσταση που τους χώριζε. Προσπάθησε να της μιλήσει και να τη φωνάξει με το όνομά της, αλλά είχε ξεχάσει τα λόγια.

Ύστερα εκείνη ούρλιαξε και άρχισε να τρέχει, σαν μια αστραπή λευκής φωτιάς μέσα από τις σκιές, κι εκείνος είδε την πόρτα του σπιτιού να κλείνει πίσω της και τις κουρτίνες να πέφτουν η μια μετά την άλλη, καλύπτοντας το κίτρινο φως. Συνέχισε να κοιτάζει το σπίτι μέχρι που το κρύο άρχισε να τον πνίγει, και αναγκάστηκε να γυρίσει και να συρθεί με δυσκολία μέχρι την όχθη.

«««»»

Το φεγγάρι τον βρήκε ψηλά στο βουνό, να σκαρφαλώνει από βράχο σε βράχο, πάνω από τις πηγές των χειμάρρων που τον περιτείχιζαν, να προσπαθεί να φτάσει τη ράχη που έκλεινε το άκρο της κοιλάδας. Δεν μπορούσε να διασχίσει το τρεχούμενο νερό, αλλά μπορούσε να το παρακάμψει. Σκότωσε ένα κουνέλι και το αίμα του τον βοήθησε να συνεχίσει, ενώ το κρύο διαπερνούσε τα κόκκαλά του και η πείνα με τη δίψα τον ξέσκιζαν σαν αγρίμια. Η καινούρια πείνα, αυτή η επιθυμία που τον τραβούσε προς τη γυναίκα της κοιλάδας, ήταν πολύ πιο δυνατή από όλα αυτά. Ήταν πια το μόνο που τον ενδιέφερε.

Το φεγγάρι ήταν ακόμη στον ουρανό όταν βρέθηκε κάτω από τα πεύκα, μπροστά στην κλεισμένη πόρτα του σπιτιού. Η μισή νύχτα είχε περάσει, και τα σύννεφα μαζεύονταν, γεμίζοντας τον ουρανό και απλώνοντας μακριά γιορντάνια πάνω στο ζαρωμένο πρόσωπο του φεγγαριού. Απο την ανατολή ακούγονταν απόμακρα τα μπουμπουνητά του κεραυνού, τα οποία κατέβαιναν από τα βουνά μέχρι που πνίγονταν από το θόρυβο του νερού.

Ο δεσμός ανάμεσά τους έμοιαζε με σιδερένιο σκοινί, το οποίο τον τραβούσε κατά μήκος του μικρού ξέφωτου μέχρι το κατώφλι του σπιτιού. Η πόρτα ήταν κλειστή, και οι κουρτίνες τραβηγμένες στα παράθυρα και από τις δυο μεριές της, αλλά το κίτρινο φως περνούσε μέσα από τις ρωγμές των πολυκαιρισμένων της σανιδιών.

Σήκωσε το χέρι να την αγγίξει, και τραβήχτηκε πίσω όταν είδε το σχέδιο των δυο διασταυρωμένων ξύλων που έφραζαν το δρόμο σε αυτόν και τους ομοίους του.

Κλαψούρισε υπόκωφα μέσα από το λαρύγγι,

όπως η ελαφίνα που είχε σκοτώσει. Ο σταυρός ύφαινε πάνω στην πόρτα ένα ατσάλινο δίχτυ το οποίο δεν μπορούσε να σπάσει. Πισωπάτησε, αλλά τότε η πόρτα άνοιξε μόνη της και είδε εκείνη να στέκεται στο κατώφλι.

Είχε την πλάτη προς το φως, και έτσι μπορούσε να δει μόνο τη λεπτή σιλουέττα του σώματός της, με το σταυρό της χρυσής φωτιάς στο λαιμό και την αύρα της ασημένιας ομίχλης γύρω της, τόσο ζεστή και λαμπερή ώστε του φαινόταν βέβαιο ότι θα έσβηνε ακόμη και το φεγγάρι. Η ζωτικότητα του νεαρού κορμιού της ανάβλυζε ακόμη και μέσα από το φόρεμα που φορούσε. Εκείνος στάθηκε λουσμένος από αυτό, καθώς η πείνα, η δίψα και το πάθος τον πλημμύρισαν μέσα από το τσουχτερό κρύο.

Πέρασε ένα λεπτό, ή ίσως πέντε λεπτά, ή ίσως λίγα μόνο δευτερόλεπτα, πρωτού εκείνη μιλήσει. Η φωνή της ήταν ξεψυχισμένη:

"Τζο", είπε. "Καλέ μου Τζο, είσαι πληγωμένος. ΄Ελα μέσα".

Το σχήμα του σταυρού πάνω στην πόρτα δεν μπορούσε να τον εμποδίσει πια μετά το καλωσόρισμά της. ΄Ενιωσε το φράγμα να διαλύεται καθώς περνούσε από μέσα του. Τα σύννεφα είχαν τραβηχτεί, και το φεγγάρι έρριχνε τις ακτίνες του μέσα από την ανοιχτή πόρτα.

Στάθηκε μέσα τους παρατηρώντας την, κοιτάζοντας το γνώριμο δωμάτιο με το σφουγγαρισμένο ξύλινο πάτωμα, τους ασβεστωμένους τοίχους και την ταχτοποιημένη μαύρη σόμπα - κοιτάζοντάς τα σαν να τα έβλεπε για πρώτη φορά. Δεν του ξυπνούσαν καμιά ανάμνηση, αλλά η κοπέλα τον τραβούσε.

Είδε τα σκούρα μάτια της να μαυρίζουν από τον τρόμο και το αίμα να αφήνει τα μάγουλα και τα χείλη της, καθώς τον είδε για πρώτη φορά στο φως της λάμπας. Εκείνος έσκυψε και κοίταξε τα χέρια του - σκεπασμένα από άτονη ξασπρισμένη σάρκα - και το γυμνό άχρωμο σώμα του, πασαλειμμένο με λάσπη και λεκιασμένο από αίμα. ΄Εβγαλε κάτι σαν λυγμό και έκανε ένα αβέβαιο βήμα προς το μέρος της, αλλά το χέρι της πήγε γρήγορα στο μικρό σταυρό που φορούσε και ξεγλύστρησε πίσω από το τραπέζι, τοποθετώντας το ανάμεσά τους.

Εκείνος κοίταξε το σταυρό. Η χρυσή φωτιά που έκαιγε μέσα του τούς χώριζε το ίδιο απόλυτα όσο και η παγερή μαύρη ομίχλη του νερού. Μπορούσε να νιώσει την καθαρή του ακτινοβολία να έρχεται προς το μέρος του, καυτή όπως ο ήλιος. Θα μπορούσε να τον κάνει αποκαΐδι. Κλαψούρισε ξανά με αγωνία, σαν δαρμένο σκυλί. Η επιθυμία του για αυτήν ήταν πια ένα ανυπόφορο μαρτύριο το οποίο έπνιγε όλα τα άλλα, μα δεν μπορούσε να τον κάνει να την πλησιάσει.

Η κοπέλα ακολούθησε το βλέμμα του. Ο σταυρός ήταν δικό του δώρο - πριν - σε εκείνο τον άλλο κόσμο. Εκείνη το ήξερε, αν και αυτός δεν το θυμόταν. ΄Εβαλε τα χέρια της στο λαιμό και έλυσε αργά την κορδέλλα που τον έδενε. ΄Υστερα, τον άφησε να πέσει μέσα στο απλωμένο χέρι του.

Ο σταυρός έκαψε τη σάρκα του σαν αναμμένο κάρβουνο. Τράβηξε πίσω το χέρι, αλλά το πυρωμένο μέταλλο είχε κολλήσει επάνω του. ΄Ενιωσε τη θερμότητά του να του διαπερνά το

χέρι και το πέταξε άγρια στην άλλη άκρη του δωματίου. Μετά άρπαξε το τραπέζι με τα δύο χέρια και το πέταξε κι αυτό μακριά. Την είχε μπροστά του με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο και το πρόσωπό της σαν μια μάσκα τρόμου. Την άκουσε να ουρλιάζει.

Η ακατανίκητη αποθυμιά που τον είχε τραβήξει από τα βουνά είχε καθυποτάξει την πείνα, τη δίψα και το κρύο που ήταν για αυτόν οι μόνες κινητήριες δυνάμεις πριν τη γνωρίσει. Τώρα, καθώς στέκονταν πρόσωπο με πρόσωπο, αυτές οι πιο παλιές και ισχυρότερες δυνάμεις ξεπήδησαν από μέσα του και ανέλαβαν τον έλεγχο του μουδιασμένου μυαλού του. Με την κραυγή της, κάτι σαν φράγμα έσπασε μέσα του. ΄Ενιωσε το ζεστό λυγερό της σώμα να σπαρταράει κάτω από τα δάχτυλά του. Μύρισε το άρωμα που ανέδιδε. Είδε τα μάτια της τρελαμένα από φόβο να κοιτάζουν τα δικά του.

΄Οταν τέλειωσε, η πείνα και η δίψα είχαν χαθεί. Το κρύο είχε φύγει από τα κόκκαλά του. Δεν αισθανόταν πια βάρος και πιάσιμο στους μύες του. Η αποθυμιά είχε κι αυτή εξαφανιστεί.

Κοίταξε αδιάφορα το σωρό των σκισμένων κουρελιών στο πάτωμα και γύρισε για να φύγει.

Εκείνη τη στιγμή ξέσπασε η καταιγίδα. Η πόρτα ήταν ακόμη ανοιχτή και καθώς γύριζε του φάνηκε σαν να έκλεινε από ένα παραπέτασμα βροχής. Η μαύρη ομίχλη στροβιλιζόταν ανάμεσα στις σταγόνες, σβήνοντας τον κόσμο. ΄Απλωσε ερευνητικά το χέρι που είχε σημαδέψει ο σταυρός και το ξανατράβηξε πίσω καθώς ένιωσε το ρίγος της ομίχλης.

΄Ακουσε τις φωνές τους μόλις μια στιγμή πριν

σταθούν μπροστά του -τρεις άνδρες που έσταζαν νερό, στριμωγμένοι στην πόρτα, κοιτάζοντας το πράγμα που ήταν πεσμένο στο πάτωμα και τον ίδιο. Για μια φευγαλέα στιγμή τους θυμήθηκε - ο Λουίς, ο αδελφός της, ο Τζιν και ο γέρο Πολ. Είχαν μαζί τους και σκυλιά, αλλά αυτά ήταν ζαρωμένα πίσω τους, κλαψουρίζοντας φοβισμένα.

Ο Λουίς τον αναγνώρισε όπως τον είχε αναγνωρίσει και η αδελφή του - το ίδιο και οι άλλοι. Ο ψίθυρός του έκρυβε τόσο το μίσος όσο και το φόβο. ΄Ηταν γραμμένα στα πρόσωπα όλων τους. ΄Ηξεραν την κατάρα των ακήδευτων από τη γενιά του Τζο Λαμπατί. Είχαν καταλάβει τί του είχε συμβεί όταν δεν κατέβηκε από το βουνό τη νύχτα μετά την πρώτη καταιγίδα. Μονάχα ο Λουίς, όμως, είχε δει το δέντρο να πέφτει και να τον πλακώνει. ΄Ηταν αυτός που είχε κάνει το σημάδι του σταυρού πάνω στο χιόνι που τον σκέπαζε και τον είχε αφήσει εκεί. Ο Λουίς Λαρού, που δεν ήθελε να δει την κατάρα των Λαμπατί να πέφτει στην αδελφή του ή στα παιδιά της μετά από αυτήν.

Το όπλο που μούγκρισε ανήκε στο γέρο-Πολ. Είδαν τα σκάγια να διαπερνούν το ασπρουλιάρικο σώμα και ένα σκοτεινό υγρό να κυλάει από την τρομερή πληγή. Είδαν το νεκρό πράγμα που ήταν ο Τζο Λαμπατί, να ορμά με φλεγόμενα μάτια προς το μέρος τους. Το έβαλαν στα πόδια.

Ο Λουίς έμεινε στη θέση του, αλλά αυτό που όρμησε επάνω του έμοιαζε με μανιασμένη αρκούδα. Τον χτύπησε και τον έριξε στο πάτωμα. Τα γλιερά του δάχτυλα χώθηκαν στους ώμους του και το φριχτό του πρόσωπο κόλλησε

στο δικό του. Τον έσωσε, όμως, ο εσταυρωμένος στο λαιμό του, όπως θα μπορούσε να έχει σώσει και την αδελφή του, και το πράγμα αναπήδησε από πάνω του και βούτηξε μέσα στην καταιγίδα.

Η βροχή έμοιαζε με πάγο πάνω στο γυμνό του σώμα, λιώνοντας τη δύναμή του όπως θα μπορούσε να λιώσει ένα σβώλο αλάτι. Η μαύρη ομίχλη γέμιζε το δάσος, σβήνοντας το ασημωπό φως των ζωντανών πλασμάτων. Έκλεισε γύρω από το σώμα του και βυθίστηκε μέσα του, ρουφώντας την αφύσικη ζωή που είχε πιεί μαζί με το αίμα, στερώντας του τη ζεστασιά. Ένιωσε το αβάσταχτο κρύο να μεγαλώνει πάλι μέσα του. Το φεγγάρι είχε χαθεί και ήταν τυφλωμένος - κρύος, μουδιασμένος και τυφλωμένος.

Έπεσε πάνω σε ένα δέντρο, μετά σε ένα άλλο, και τελικά τα αποδυναμωμένα πόδια του λύγισαν και σωριάστηκε μπρούμητα στην άκρη του ποταμού.

Έμεινε μέσα στο τρεχούμενο νερό, σαβανωμένος από τη μαύρη ομίχλη, νιώθοντάς τους να πλησιάζουν. Άκουσε τις πατημασιές τους πάνω στα χαλίκια και ένιωσε τα χέρια τους επάνω του, να τον σέρνουν έξω από το νερό και να τον αναποδογυρίζουν. Τους είδε σαν τρεις κολώνες λευκού φωτός, με την κίτρινη φωτιά των σταυρών στους λαιμούς τους και τη μαύρη ομίχλη να στροβιλίζεται γύρω τους καθώς στέκονταν από πάνω του και τον κοιτούσαν. Αισθάνθηκε τη μπότα του Λουίς να τον χτυπά βίαια στο πλευρό και ένιωσε τα κόκκαλα να σπάνε και τη σάρκα να σκίζεται, αλλά κανένα πόνο - μόνο το κρύο, το τσουχτερό ανυπόφορο κρύο που τον διαπερνούσε.

Ήξερε πως ετοίμαζαν κάτι, αλλά το κρύο έκανε τον εγκέφαλό του ληθαργικό και θάμπωνε τα μάτια του, καθώς η βροχή τον τύλιγε με τη θανατερή ομίχλη. Ίσως όταν το φεγγάρι έβγαινε ξανά το φως του να τον ξανάνιωνε. Ίσως θα σκότωνε ξανά και θα ένιωθε το καυτό αίμα να κυλά στο λαιμό του και να διώχνει το κρύο. Μόλις και μετά βίας μπορούσε να δει, αν και τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα. Διέκρινε πως ο γέρο-Πολ κρατούσε στα χέρια ένα μακρύ ξύλινο παλούκι, πελεκημένο και μυτερό στη μια του άκρη. Είδε τον Λουίς να το παίρνει και να το σηκώνει και με τα δύο χέρια πάνω από το κεφάλι του. Είδε τα δόντια του Λουίς να αστράφτουν σε ένα χαμόγελο άγριας ικανοποίησης.

Είδε το παλούκι να κατεβαίνει!..

ΣΗΜΕΙΟ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ

του Σαρλ Μπομόντ

Σαρλ Μπομόντ είναι το ψευδώνυμο του συγγραφέα Τσαρλς Νιούτ (1929-1967), ο οποίος έγινε διάσημος στην Αμερική από τα διηγήματα που δημοσίευσε το περιοδικό Πλέιμπόι από το 1956 και μετά, καθώς και από τα σενάριά του για ταινίες τρόμου της δεκαετίας του 60. Το διήγημα που ακολουθεί, αν και μικρό, είναι ένα χαρακτηριστικό δείγμα της ικανότητάς του στο χώρο του φανταστικού.

Θ.Μ.

Ένας δυνατός άνεμος, υγρός, ψυχρός και με μια αόριστη κρυσταλλική οσμή, κατέβηκε από τα βουνά και σάρωσε την πόλη, σφυρίζοντας μέσα από τα κλαριά των νεκρών δέντρων και κάνοντας τις πινακίδες να τρίζουν.

Η καμπάνα της εκκλησίας χτυπούσε, αν και δεν υπήρχε κανείς για να τη χτυπήσει.

Όσοι ήταν συγκεντρωμένοι στο μέρος, σταμάτησαν την κουβέντα και άκουσαν τον πένθιμο ήχο.

Ο Τζιμ Κρόνερ άκουσε και αυτός.

Ύστερα ξερόβηξε και χτύπησε τα χέρια - χοντρά χέρια, γεμάτα ρόζους και βρόμικα από τη δουλειά.

"Για ησυχάστε όλοι τώρα", φώναξε δυνατά. Ξεχώρισε από την ομάδα και γύρισε για να τους

κοιτάξει. "Ποιος έχει τον κατάλογο;"

"Εδώ είναι, Τζιμ", είπε μια γυναίκα, πλησιάζοντας με ένα ντοσιέ.

"Είναι όλοι παρόντες;"

"΄Ολοι εκτός από αυτόν τον Γερμανό, τον κύριο Γκρούνιν ή Γκορύνγκερ..."

Ο Κρόνερ χαμογέλασε. ΄Εκανε χωνί τα χέρια του και φώναξε:

"Γκρένιγκερ! Μπαρτολντ Γκρένιγκερ;"

"Γιά, γιά", φώναξε μέσα από το πλήθος ένας μικροσκοπικός μουστακαλής. "Ντεν βρήκα γκανένα μπουθενά".

"Καλώς. Αυτό θέλαμε να μάθουμε, είτε ήσουν εδώ, είτε όχι".

Ο Κρόνερ μελέτησε τις σελίδες του ντοσιέ προσεκτικά. ΄Υστερα έβαλε το χέρι στην κωλότσεπη της φόρμας του και έβγαλε ένα μολύβι. Ακούμπησε την άκρη του στο στόμα...

«««»»»

"Πριν ξεκινήσουμε", είπε στους συγκεντρωμένους, "θέλω να ξέρω αν έχει κανείς να κάνει κάποια ερώτηση". Κοίταξε τα αμίλητα πρόσωπα γύρω του. "Υπάρχει κανείς που δεν ξέρει ποιος είμαι; ΄Οχι;"

΄Ενα νέο φύσημα του ανέμου φούσκωσε φουστάνια και ανέμισε μαλλιά.

Αναποδογύρισε βάζα και σύνθλιψε νεκρά πέταλα λουλουδιών πάνω στους σκονισμένους τάφους.

Η καθαρή οσμή της βροχής είχε πια χαθεί, επειδή ο άνεμος είχε περάσει πάνω από τα σημεία όπου σάπιζαν τα πτώματα...

Ο Κρόνερ τσεκάρισε το σημειωματάριό του. "΄Αντερσον", φώναξε. "΄Εντουαρντ ΄Αντερσον!"

΄Ενας άνδρας με φόρμα εργασίας όπως του Κρόνερ προχώρησε μπροστά.

"΄Αντι, εσύ κάλυψες την κοιλάδα του Σκάγκιτ, τις κομητείες Σνόχομις και Κινγκ, καθώς και το Σιάτλ και όλα τα υπόλοιπα;"

"Μάλιστα".

"Τι έχεις να αναφέρεις;"

"Είναι όλοι νεκροί", είπε ο ΄Αντερσον.

"΄Εψαξες παντού; ΄Ησουν πράγματι σχολαστικός;"

"Ασφαλώς. Δεν υπάρχει ζωντανός σε ολόκληρη την πολιτεία".

Ο Κρόνερ ένευσε και τσεκάρισε το επόμενο όνομα.

"Εντάξει, ΄Αντι. Ο επόμενος... Αβακιάν Κατίνα".

Μια γυναίκα με μάλλινη φούστα και γκρίζα μπλούζα ξεχώρησε από το πλήθος, κουνόντας τα χέρια της.

Ετοιμάστηκε να μιλήσει.

Ο Κρόνερ χτύπησε το ραβδί του.

"Μια στιγμή, παιδιά", είπε. "Μπορεί κάποιοι να μην ξέρουν αγγλικά, αλλά σίγουρα θα γνωρίζουν ποια είναι η ερώτηση. ΄Οταν λοιπόν έρχεται η σειρά τους, απλά να κουνούν το κεφάλι πάνω κάτω, για να πουν ναι, και δεξιά αριστερά για να πουν όχι. Θα είναι πιο εύκολο για όσους από εμάς δεν τα καταφέρνουν και τόσο καλά. Εντάξει;"

Ακούστηκαν μουρμουρητά και ψιθυριστές συνομιλίες, έτσι που το μέρος γέμισε με θόρυβο. Η γυναίκα που ονομαζόταν Αβακιάν συνέχιζε να νεύει.

"Ωραία, λοιπόν", είπε ο Κρόνερ. "Εσύ, κυρία Αβακιάν, κάλυψες το Ιράν, το Ιράκ, την Τουρκία και τη Συρία. Βρήκες κανέναν ζωντανό;"

Η γυναίκα σταμάτησε να νεύει. "΄Οχι", είπε. "΄Οχι, όχι".

Ο Κρόνερ τσεκάρισε το όνομα. "Για να δούμε... Μπολεσλάβσκι Πίτερ. Εσύ πήγαινε στη θέση σου, κυρία Αβακιάν".

΄Ενας άνδρας με σύγχρονο κουστούμι προχώρησε προς το ξέφωτο.

"Παρών", είπε.

"Τι έχεις να μας πεις;"

Ο άνδρας σήκωσε τους ώμους.

"Χτένισα τη Νέα Υόρκη από τη μια άκρη ως την άλλη. ΄Υστερα πήγα στο Μπρούκλιν και το Τζέρσεϊ. Τίποτα, άνθρωπέ μου. Τίποτα πουθενά"..

"΄Εχει δίκιο", είπε μια σκουρόχρωμη γυναίκα με τρεμάμενη φωνή. "΄Ημουν κι εγώ εκεί. Μόνο οι νεκροί στους δρόμους, παντού σε όλη την πόλη. ΄Εψαξα μέσα στα αυτοκίνητα, ακόμη και στα γραφεία. Δεν βρήκα παρά μονάχα πεθαμένους".

"Σαβέζ Πιέτρο. Μπάγια Καλιφόρνια".

"΄Ολοι νεκροί, σενιόρ".

"Τσιόντο Ρουτζιέρο, Καπρί".

Ο άνδρας από το Καπρί έσεισε το κεφάλι αρνητικά.

"Ντένμαν Σαρλότ. Νότιες Ηνωμένες Πολιτείες".

"΄Ολοι τέζα".

"΄Ελγκαρ Ντέιβιντ...

"Φεράτζιο Ιγνάτζ...

"Γκόλντφαρμπ Μπέρναρντ...

"Χάλπρερν...

"΄Αιβς... Κράνεκ... Ο'Μπράιαν..."

Τα ονόματα ακούγονταν μέσα στο βραδυνό αέρα σαν πιστολιές.

΄Ολοι κουνούσαν αρνητικά το κεφάλι και έλεγαν:

"΄Οχι...όχι..."

«‹‹››»

Τελικά ο Κρόνερ σταμάτησε να τσεκάρει ονόματα. ΄Εκλεισε το βιβλίο και άπλωσε τα μεγάλα χέρια του. Είδε τα γουρλωμένα μάτια, τα τρεμάμενα στόματα, τα νεανικά πρόσωπα. Είδε όλους τους τρομαγμένους.

Μια κοπέλα άρχισε να κλαίει. ΄Επεσε στα γόνατα πάνω στο υγρό έδαφος και κάλυψε με τα χέρια το πρόσωπό της. ΄Ενας ηλικιωμένος άνδρας ακούμπησε την παλάμη του στο κεφάλι της. Φαινόταν θλιμμένος, αλλά όχι φοβισμένος. Μόνο οι νέοι φαίνονταν φοβισμένοι.

"Ησυχάστε", είπε αυστηρά ο Κρόνερ. "Ησυχάστε και ακούστε με. Θα κάνω την ίδια ερώτηση για μια τελευταία φορά, επειδή πρέπει να είμαστε σίγουροι". Περίμενε μέχρι να ηρεμήσουν. "Ωραία, λοιπόν. ΄Εχουμε όλοι συγκεντρωθεί εδώ, μέχρι τον τελευταίο. Καλύψαμε όλα τα σημεία. Βρήκε κανείς πουθενά έστω και ένα ίχνος ζωής;"

Οι συγκεντρωμένοι παρέμειναν αμίλητοι.

Ο άνεμος είχε και πάλι πέσει, έτσι ώστε δεν ακουγόταν απολύτως τίποτα. Πέρα από το σκουριασμένο συρματόπλεγμα, τα χωράφια ήταν σπαρμένα με ψόφιες αγελάδες και άλογα. Καμιά μύγα δεν σφύριζε κοντά στα νεκρά ζώα,

ούτε και σκουλήκια είχαν μαζευτεί γύρω τους. Πουθενά όρνεα - ο ουρανός ήταν απογυμνωμένος από πουλιά.

Σε όλους τους χορταριασμένους αγρούς που κάποτε σφύζαν από τη ζωή εκατομμυρίων φωνών, επικρατούσε τώρα μια απόλυτη σιωπή, απόλυτη όπως τα χρόνια και βουβή όπως η κίνηση των αστεριών.

Ο Κρόνερ κοίταξε πάλι τους συγκεντρωμένους. Τη νεαρή κοπέλλα με την πολύχρωμη φούστα, τον ψηλό Αφρικανό με τις παραδοσιακές ουλές στο πρόσωπό του, τον αγριωπό Σουηδό που δεν φαινόταν πια και τόσο αγριωπός μέσα στο σκοτάδι που βάθαινε. Είδε τους ψηλούς και τους κοντούς, τους γέρους και τους νέους από όλο τον κόσμο, να είναι κολλημένοι ο ένας πλάι στον άλλο, ένα απέραντο σιωπηλό συνονθύλευμα σε αυτόν τον τόπο συγκέντρωσης, αυτό το πάντα μοναχικό και εγκαταλελειμένο μέρος - εγκαταλελειμένο και πριν ακόμη έρθουν οι βόμβες και οι ιπτάμενες αρρώστιες που έπεσαν βροχή πάνω στη γη για τρεις μέρες και τρείς νύχτες.

΄Ερημο.

Ξεχασμένο.

«««»»

"Μίλα μας, Τζιμ", είπε η γυναίκα που του είχε δώσει το ντοσιέ. ΄Ηταν καινούρια.

Ο Κρόνερ έβαλε το μολύβι στην τσέπη της φόρμας του.

"Ναι, πες μας", είπε κάποιος άλλος. "Πώς θα τραφούμε τώρα; Τι θα κάνουμε;"

"΄Ολος ο κόσμος είναι νεκρός", κλαψούρισε ένα παιδί.

"΄Ολοι πεθαμένοι..."

"Τόντο ελ μουντ..."

"Μεσιέ Κρόνερ, μεσιέ Κρόνερ, τι να κάνουμε;"

Ο Κρόνερ χαμογέλασε. "Τι θα κάνουμε;" Σήκωσε το βλέμμα προς το φεγγάρι, το οποίο είχε ανατείλει ψυχρό, πίσω από το δηλητηριασμένο σύννεφο που ακόμη κάλυπτε τη γη. Η φωνή του ήταν σταθερή, αλλά της έλειπε η ζωή. "Αυτό που μερικοί από εμάς έχουν ξανακάνει", απάντησε. "Θα πάμε πίσω και θα περιμένουμε. Δεν είναι η πρώτη φορά. Δεν θα είναι η τελευταία".

΄Ενας κοντόχοντρος φαλακρός με γέρικα μάτια αναστέναξε και άρχισε να τρεμοσβήνει μέσα στο βαθύ σούρουπο του Οκτώβρη. Το περίγραμμα της μορφής του τρεμούλιασε και χάθηκε μέσα στις σκιές των δέντρων, εκεί όπου το φεγγαρόφωτο δεν μπορούσε να φτάσει. Τον ακολούθησαν και άλλοι, καθώς ο Κρόνερ συνέχιζε να μιλά:

"Θα ξανακάνουμε το ίδιο πράγμα όπως και άλλοτε. Θα γυρίσουμε πίσω και θα... κοιμηθούμε. Θα περιμένουμε. Κάποια στιγμή όλα θα ξαναρχίσουν από την αρχή και άνθρωποι θα χτίσουν καινούριες πόλεις - νέοι άνθρωποι με φρέσκο αίμα - και τότε εμείς θα ξυπνήσουμε. ΄Ισως να χρειαστεί πολύς καιρός. Τα πράγματα όμως δεν είναι και τόσο τραγικά. Όλα είναι ήσυχα και ο χρόνος περνάει γρήγορα". Πήρε στην αγκαλιά του ένα κορίτσι δεκαπέντε ή δεκαέξι χρονών, με χλωμά μάγουλα και κατακόκκινα χείλη. "΄Ελα, λοιπόν, σταμάτα να κλαις! Σκέψου πόσο θα σου έχει ανοίξει η όρεξη

μέχρι τότε!"

Το κορίτσι χαμογέλασε.

Ο Κρόνερ στράφηκε προς το πλήθος και κούνησε τα χέρια, μεγάλα χέρια, σκληραγωγημένα απο το κουβάλημα ογκόλιθων για τις πυραμίδες και το σφίξιμο των μουσκέτων, σημαδεμένα από ατέλειωτες νυχτερινές ώρες φυτέματος δέντρων και σιδηροτροχιών, σπασμένων από τα πολεμικά τσεκούρια και τις σφαίρες οπλοπολυβόλων.

Τα χέρια του όμως ήταν λευκά στα σημεία που δεν τα βρόμιζε το χώμα. Λευκά και δίχως αίμα. Γέρικα χέρια, γέρικα πέρα από κάθε φαντασία.

Καθώς τα κουνούσε, ο άνεμος ξανάρθε από τα βουνά.

΄Αρχισε πάλι να χτυπάει τη βαριά σιδερένια καμπάνα, να κάνει τις πινακίδες να τρίζουν και να σηκώνει την αρχαία σκόνη, περνώντας, σφυρίζοντας μέσα από τα κλαδιά.

Ο Κρόνερ είδε τον αέρα να μαυρίζει. Τον άκουσε να γεμίζει με φτεροκοπήματα και σκουξίματα. Περίμενε για λίγο και μετά έπαψε να χαιρετά. Γύρισε αναστενάζοντας και άρχισε να περπατά.

Κατευθύνθηκε προς ένα σημείο γεμάτο αναρριχητικά φυτά και πυκνούς θάμνους.

Εκεί σταμάτησε για μια στιγμή και κοίταξε το σιωπηλό μέρος γύρω του, τους μισοκρυμμένους τάφους και τις επιτύμβιες στήλες που έμοιαζαν σκε-πασμένες με ασήμι μέσα στο υγρό σκοτάδι της νύχτας.

Μόνο τους σταυρούς απέφευγε να κοιτάζει.

΄Ολοι είχαν φύγει, και το μέρος ήταν άδειο.

Ο Κρόνερ έκανε στο πλάι τη βλάστηση, κλοτσώντας με τη μπότα του.

΄Επειτα μπήκε στο φέρετρό του και έκλεισε το καπάκι.

Πολύ γρήγορα, τον είχε πάρει ο ύπνος.

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΕΡΩΤΑ

του Τσαρλς Γκραντ

Βρικόλακες δεν μπορούν να χαρακτηριστούν μόνο τα πλάσματα που ρουφούν ανθρώπινο αίμα, αλλά και αυτά που απομυζούν με κάθε τρόπο τη ζωική ενέργεια ενός ανθρώπου. Η σεξουαλική επαφή είναι ασφαλώς η συνηθέστερη μέθοδος για κάτι τέτοιο, στις περιπτώσεις ασφαλώς που ο ένας μόνο παίρνει και άλλος μόνο δίνει. Ο Τσαρλς Γκραντ, ένας από τους γνωστούς σύγχρονους Αμερικανούς στη λογοτεχνία τρόμου, μας δίνει τη δική του εκδοχή, κάπως πιο πεζή, αλλά το ίδιο συγκλονιστική με το περίφημο "Το Κορίτσι με τα Πεινασμένα Μάτια" που παρουσιάστηκε στην Ανθολογία Νο 30.

Θ.Μ.

Νομίζεις πως είμαι τόσο διαφορετικός, ε; Ναι, μην ανησυχείς, ξέρω πως το εννοούσες σαν φιλοφρόνηση. Επειδή όμως γνωριζόμαστε τόσο λίγο, θα σου πω αυτά που πρέπει, αν και ταυτόχρονα θα σε προειδοποιήσω πως δεν πρόκειται να πιστέψεις ούτε λέξη. Ούτε και θα με νοιάξει αν γελάσεις ή σηκώσεις περιφρονητικά τα φρύδια. Για να σου πω την αλήθεια, θα απογοητευθώ αν δεν το κάνεις. Είμαι σωστός άνθρωπος, νομίζω, και θα πρέπει να ξέρεις σε τι πρόκειται να μπλέξεις.

Όχι, ασφαλώς δεν προσπαθώ να αναβάλλω το αυριανό ραντεβού. Όπως είπα, όμως, είμαι σωστός άνθρωπος. Δεν το διακρίνεις στο βλέμμα μου;

Από πού να αρχίσω, λοιπόν;

Θα αρχίσω με μια γυναίκα, και ελπίζω να μη ζηλέψεις. Πίστεψε με, δεν υπάρχει τίποτα το άτοπο.

Τώρα που το σκέφτομαι, νομίζω ότι θυμάμαι την Άλις Σου όχι για την εμπειρία που μοιραστήκαμε, αλλά επειδή ήταν εκείνη που με έκανε να πάψω να ονειρεύομαι ξανά το γάμο - ή τον έρωτα, με την έννοια που του δίνεται συνήθως.

Πάθος χωρίς ανταπόκριση; Δεν το πιστεύω, αν και έχει περάσει κι αυτή η ιδέα από το μυαλό μου. Αυτό ακούγεται σαν ατάκα από ταινία δεύτερης διαλογής του 40. Παρ'όλα αυτά, αν με πιέσεις, θα πρέπει να παραδεχθώ ότι με κάποιον αρρωστημένο και διεστραμμένο τρόπο μπορεί και να την αγαπώ ακόμα - ένα μέρος του εαυτού μου, τουλάχιστον. Μα αυτό είναι κάτι που δεν μπορώ να σου εξηγήσω τώρα.

Δεν είμαι καν σίγουρος αν θα βρω ποτέ την απάντηση.

Η έλξη που μου προκάλεσε σίγουρα δεν οφειλόταν στην εκπληκτική, σχεδόν θεϊκή ομορφιά της - σου είπα να μη ζηλεύεις, αλλά να κάνεις υπόμονή - παρ'ότι τη θυμάμαι και αυτή, σαν τη θύμιση μιας γεύσης που δεν μπορώ να ξεχωρίσω αν ήταν γλυκιά ή ξυνή.

Αν αυτό φαίνεται παράξενο για την εποχή μας, είναι γιατί ήταν κι αυτή παράξενη, με έναν τρόπο που μονάχα κάποιος σαν κι εμένα θα μπορούσε να εκτιμήσει.

Αυτή τη στιγμή ειλικρινά δεν μπορώ να σκεφτώ τι ήταν αυτό που με επηρέασε όταν την είδα, πέρα από την προφανή απλότητα του προβλήματος. Ίσως πάλι να μην έχω αποστασιοποιηθεί από εκείνη την κατάσταση, ακόμα

και μετά από δέκα χρόνια.

Θα σου προτείνω κάτι. Ας παίξουμε ένα παιχνίδι. Εσύ θα παραγγείλεις ακόμα ένα από αυτά τα πολύχρωμα ποτά (εγώ δεν θα πάρω για την ώρα, ευχαριστώ) και θα προσποιηθούμε ότι βρισκόμαστε σε κάποια από αυτές τις επαρχιακές ταβέρνες του δέκατου ένατου αιώνα, περνώντας τις χειμωνάτικες βραδιές με το να τρομάζουμε ο ένας τον άλλο με ανόητες ιστορίες φαντασμάτων. Δεν έχω πολύ χρόνο, αλλά θα σου δώσω μια γεύση του τί συνέβη - όχι πως ελπίζω ότι θα με πιστέψεις. Κανείς δεν με πιστεύει, κι αυτό είναι περίεργο, επειδή δεν έχει συμβεί μονάχα σε μένα.

«««»»

Όπως θα θυμάσαι, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα το φωτογραφικό στούντιο που είχα ανοίξει στο κέντρο της πόλης άρχισε να πηγαίνει πολύ καλά σε σχέση με το μάλλον μικρό του μέγεθος. Μέσα στους πρώτους μήνες μου είχαν αναθέσει να φωτογραφίσω εξώφυλλα για σχεδόν κάθε περιοδικό ανδρικής και ποικίλης ύλης. Μου είχαν προσφέρει ακόμη και μερικά ταξίδια στην Ευρώπη, για να γλυκάνουν ακόμη πιο πολύ τις συμφωνίες.

Όταν όμως έφτασε ο Ιούλιος, άρχισα να νιώθω στασιμότητα - αισθανόμουν το κεφάλι μου σαν καζάνι, όπως ακριβώς νιώθεις όταν δώσεις δύο ή τρία διαγωνίσματα στη σειρά. Το κάθε μοντέλο με κοιτούσε βαριεστημένα και αγριεμένα. Η κάθε τοποθεσία έμοιαζε αναιρή και απωθητική. Φοβόμουν να πάω στη δουλειά, έτρεμα ακόμη και

τη στιγμή που θα ξυπνούσα κάθε πρωί. Ασφαλώς, όλα αυτά έβγαιναν στην επιφάνεια μαζί με το τελικό προϊόν.

Ήταν ολοφάνερο πως είχα σπρώξει τον εαυτό μου στα όρια, προσπαθώντας να βγάλω λεφτά και να δημιουργήσω κάποιο όνομα.

Τελικά, όταν ακόμη και η σκέψη του να πλησιάσω το μάτι μου στο φωτογραφικό φακό άρχισε να μου προκαλεί αναγούλα, τα έστειλα όλα στο Διάβολο και σταμάτησα τη δουλειά. Βέβαια, μερικοί πελάτες μου παραπονέθηκαν, και κάποιοι εκδότες με απείλησαν από το τηλέφωνο, αλλά μόλις τους είπα με την πιο ξεκάθαρη γλώσσα τί να κάνουν τις πολύτιμες διαφημιστικές τους εκστρατείες και τα εξώφυλλά τους, εκείνοι σούφρωσαν τα χείλια, κούνησαν το κεφάλι και μου είπαν ότι χρειαζόμουν διακοπές.

Έτσι κι εγώ πήγα διακοπές.

Τόσο απλά.

« « » »

Έβαλα μερικά πράγματα σε μια βαλίτσα και έφυγα από την πόλη δίχως να κοιτάξω πίσω. Είχε περάσει κάμποσος καιρός από τότε που είχα οδηγήσει το αμάξι μου για τελευταία φορά με τον ουρανό σηκωμένο, και ο άνεμος που περνούσε πάνω από το παρμπρίζ ήταν κάτι το ονειρεμένο. Αρκετά δροσερός για να εμποδίζει τον ήλιο να με ανάψει και αρκετά δυνατός για να με κάνει να χαίρομαι που διατηρούσα ακόμη όλα τα μαλλιά μου.

Κάθε σκέψη για δουλειά και καθημερινότητα πήγε περίπατο, μέχρι σημείου να έχω πρόβλημα

να θυμηθώ με ποιο τρόπο έβγαζα το ψωμί μου. Σίγουρα δεν θα το πιστεύεις, αλλά άρχισα να τραγουδώ δυνατά και να σκέφτομαι να κάνω καριέρα σαν τενόρος. Πήγαινα όπου μου έκανε κέφι, χωρίς να δίνω προσοχή στις πινακίδες, επειδή δεν είχα κάποιο ραντεβού που κινδύνευα να χάσω.

Θεέ μου, ήταν ένα υπέροχο συναίσθημα! Τη δεύτερη μέρα, μάλιστα, έχωσα το ρολόι μου στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και δεν το ξανάβγαλα για τρεις ημέρες.

Είναι σχεδόν υπερφυσική αυτή η ελευθερία που νιώθεις όταν δεν κοιτάζεις το ρολόι σου κάθε δέκα λεπτά για να δεις αν πέρασαν δέκα λεπτά από την τελευταία φορά που το κοίταξες.

Τελικά, μετά από κάποιο πειρασμό της Μοίρας, ανακάλυψα πως μου έλειπαν μερικές γνώριμες ανέσεις και κατέληξα στο Ακρωτήρι Κοντ, όπου είχα αγοράσει ένα σπίτι.

Ήταν ακριβώς δίπλα στον ποταμό, και θα πρέπει να το σκεφτόμουν συνεχώς, παρά το γεγονός πως το συνειδητό μου σχέδιο ήταν να συνεχίσω να οδηγώ μέχρι να μου τελειώσει η βενζίνη.

Το είχα αγοράσει επιπλωμένο, άν και ποτέ δεν είχα μπορέσει να ευχαριστηθώ πραγματικά τις παραγεμισμένες πολυθρόνες, τη σκονισμένη βιβλιοθήκη, το στέρεο, την τηλεόραση και ένας Θεός ξέρει τι άλλο. Σπάνια έμενα εκεί πέρα για κάτι παραπάνω από έναν ύπνο ή ένα... ξέρεις τώρα τι εννοώ.

Όμως τώρα θα μπορούσα να καθίσω όσο ήθελα, αφήνοντας εκείνο το γέρικο μέρος να καθαρίσει τον οργανισμό μου από όλα όσα δεν

είχε καταφέρει να διώξει η βόλτα με το αυτοκίνητο.

Μεταμορφώθηκα σε έναν βραδύποδα και απολάμβανα την κάθε στιγμή, μέχρι σημείου να ερωτευτώ τις σκιές του σπιτιού.

Αν και δεν συνηθίζω να παίρνω τα πράγματα τόσο εύκολα, δεν είχα κανένα πρόβλημα να ακολουθήσω τον αργό, άνετο ρυθμό της καλοκαιριάτικης επαρχιώτικης ζωής. Έκανα απογευματινούς περιπάτους, βλέποντας πραγματικά τα μέρη από τα οποία περνούσα, κλοτσώντας φύλλα μέσα στο πάρκο και ακούγοντας τη μουσική της μπάντας μετά από ένα γεύμα που είχε μαγειρευτεί χωρίς βιασύνη. Κάπου κάπου κρεμούσα και μια αιώρα ανάμεσα σε δυο δέντρα της αυλής, και μουρμούριζα στο ρυθμό του ποταμού που σημάδευε τα όρια του οικοπέδου μου.

Ήταν υπέροχο επειδή, δεν ξέρω κι εγώ για πόσες αλκυονίδες ημέρες, έβλεπα γύρω μου με τα δικά μου μάτια και όχι μέσα από το φακό της μηχανής.

Ήμουν απόλυτα πεισμένος ότι δεν θα μπορούσα να είμαι πιο ευτυχισμένος.

«««»»

Ένα απόγευμα, σιγοψηνόμουν μέσα σε μια σάλτσα αντηλιακού, ξαπλωμένος κοντά στην όχθη του ποταμού. Είχα περάσει αρκετή ώρα κοιτάζοντας τα παιδιά να πλατσουρίζουν, κάνοντας πατητές το ένα στο άλλο και μαθαίνοντας να κολυμπούν μέσα στα σχετικά ήπια ρεύματα του ποταμού. Ιδιαίτερα μου είχε τραβήξει την προσοχή ένας μικρός που προσπαθούσε να κρατήσει την αναπνοή του όσο το δυνατόν περισσότερο χωρίς να πνιγεί. Τον χρονομετρούσα μετρώντας από μέσα μου και βάζοντας στοιχήματα με τον εαυτό μου, όταν αυτό το απερίγραπτο ζευγάρι ποδιών μου έφραξε τη θέα.

Ξέρω ότι μερικοί άνδρες είναι θιασώτες του στήθους, ενώ άλλοι είναι θαυμαστές του πισινού.

Εγώ, όμως, προτιμώ τα ανατομικά χαρίσματα τα οποία μετακινούν την υπόλοιπη γυναίκα. Ήταν πάντοτε το πιστεύω μου πως στήθος ή πισινός, μύτη ή αφαλός, δεν είναι τίποτα χωρίς ένα ζευγάρι ωραία πόδια για να τα στηρίζουν. Όχι πως αυτή η γυναίκα δεν διέθετε και τα άλλα αυτά προσόντα, αλλά Θεέ μου, αυτά τα πόδια! Όλες οι Τροίες της ιστορίας θα έπεφταν με ευχαρίστηση για χάρη τους και θα τσουρουφλίζονταν από το υπόλοιπο κορμί της. Κατά περίεργο τρόπο, φορούσε ένα μονοκόμματο μαγιό, το οποίο θα τραβούσε την προσοχή σε οποιαδήποτε παραλία επειδή ήταν τόσο παλιομοδίτικο ώστε φαινόταν εξαιρετικά πρωτότυπο. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν ελαφρά γυρισμένα προς τα μέσα στις άκρες και ήταν κομμένα σε μύτη ανάμεσα στους ώμους της.

Έμεινα ακίνητος και αμίλητος, παριμένοντάς την να γυρίσει, αλλά κατά παράδοξο τρόπο ελπίζοντας πως θα συνέχισε να κοιτάζει το νερό. Εκείνη όμως γύρισε ξαφνικά και με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια. (Όπως σε κοιτάζω τώρα κι εγώ, για να δω αν ζηλεύεις). Αν και αναστατώθηκα, το βλέμμα της δεν ήταν καθόλου εχθρικό.

Ήταν Ευρασιάτισσα: τόσο ελκυστικά Γαλλίδα (ίσως) και τόσο γαργαλιστικά Ανατολίτισσα (ίσως), ώστε και με μια ντουζίνα χρόνια συγκέντρωσης δεν θα μπορούσες να ξεχωρίσεις πού άρχιζε το ένα και τελείωνε το άλλο.

Όταν ανακάθισα, εκείνη γονάτισε ακριβώς μπροστά μου και χαμογέλασε. Το βαθύ της μαύρισμα φαινόταν ακόμη βαθύτερο στη σκιά που σχημάτιζαν τα χείλη της.

Ένιωσα κάπως ζαλισμένος, σαν να είχα πιει πολλή μπύρα ή να είχα μείνει ώρα στον ήλιο, αλλά κατάφερα να ανταποκριθώ με ένα αδύναμο χαμόγελο. Προφανώς δεν ήμουν σε μεγάλη φόρμα.

"Συγγνώμη", είπα, ενώ ταυτόχρονα σκεφτόμουν πόσο έξυπνη ακουγόταν η ατάκα και πόσο ανόητα έφηβος αισθανόμουν.

"Για ποιο πράγμα;" Τα τέλεια μάτια της μου γέλασαν.

"Με έπιασες την ώρα που σε κοίταζα αδιάκριτα. Δεν είναι δα και η πιο ευγενική μορφή γνωριμίας".

Εκείνη γέλασε ξανά, τινάζοντας το κεφάλι πέρα-δώθε, και να μην ξημερωθώ αν δεν ένιωσα έκπληκτος με τον ίδιο τον εαυτό μου.

Εκείνη τη στιγμή το μόνο που ήθελα ήταν να βιάσω αυτό το ζώο - δεν υπάρχει πιο κατάλληλη λέξη - που ήταν γονατισμένο τόσο κοντά στα πόδια μου. Νομίζω πως με ξέρεις αρκετά καλά για να γνωρίζεις ότι δεν αναστατώνομαι τόσο εύκολα από μια περιστασιακή ερωτική παρόρμηση, αλλά η ωμή δύναμη αυτής της γυναίκας είναι κάτι που πρέπει κανείς να νιώσει για να την καταλάβει.

Ενώ εγώ πνιγόμουν μέσα σε αυτή την έκσταση των υπερφορτισμένων αισθήσεων, εκείνη κάλυψε το σώμα της με ασημοβαμμένα νύχια και έκανε μια επί τόπου στροφή πάνω στις φτέρνες της, μέχρι που κάθισε στο χορτάρι δίπλα μου.

Έτσι περάσαμε και το υπόλοιπο απόγευμα. Μια αποπλάνηση χωρίς λόγια.

Μόνο που... την περισσότερη ώρα προσπαθούσα να βρίσκομαι μερικά εκατοστά πίσω της, ώστε να αποφεύγω τα μάτια της.

Η Αλίσια Σου.

Μάτια καστανόμαυρα, με έναν χρυσό κόκκο το καθένα λίγο έξω από το κέντρο τους.

Όταν τελικά της συστήθηκα, εκείνη είπε: "Το Κάρολ είναι πολύ παράξενο όνομα για άνδρα, έτσι δεν είναι;"

Η φωνή της έμοιαζε λιγότερο με γουργουρητό και περισσότερο με μουγκρητό καλυμμένο από λεπτό βελούδο.

"Ο πατέρας σου θα πρέπει να ήταν πολύ όμορφος άνδρας".

Το άγγιγμα του χεριού της στο γόνατό μου, το γοφό μου, τον ώμο μου - ήταν πολύ πιο παγερό από το αντηλιακό που άλειφε αφηρημένα στο δέρμα μου.

Σαν την κόμπρα με το ποντίκι.

Κάποια στιγμή με φίλησε στο σβέρκο, και παρά λίγο να αρπάξω ένα καθρεφτάκι από μια γυναίκα για να δω αν μου είχε αφήσει σημάδι.

Όλοι μας χαμογελούσαν.

Οι ενήλικες σε μένα και τα παιδιά σε αυτήν.

Τι όμορφο ζευγάρι, ήξερα πως σκέφτονταν.

Ήταν λοιπόν φυσικό να την προσκαλέσω σε δείπνο.

«««»»

Δεν ήθελε να μου πει πού έμενε - σωστή προφύλαξη για μια μοναχική γυναίκα - αλλά υποσχέθηκε να με συναντήσει στο σπίτι μου στις επτά.

Χωρίσαμε, κι εγώ γύρισα στο σπίτι μου τρέχοντας - ξέρω πως θα γελάσεις, αλλά έτσι ακριβώς έγινε.

Στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη της κρεβατοκάμαρας ενώ σκεφτόμουν πως όσα μου συνέβαιναν ήταν πολύ υπέροχα για να είναι αληθινά.

Κοίταξα το είδωλό μου με ζαρωμένο μέτωπο: πολλά μαλλιά σε μικρό κεφάλι, μάτια πολύ γαλάζια, μύτη πολύ μακριά και στενή, αυτιά πολύ κολλημένα στο κρανίο.

Δεν ήμουν και κανένα μοντέλο, αυτό ήταν βέβαιο, και έτσι δεν υπήρχε κάποιος εξωτερικός λόγος που θα μπορούσε να σπρώξει την Αλίσια να με σφίξει στο όχι και τόσο αμελητέο στήθος της.

Γέλασα δυνατά.

'Μα το Θεό, Κάρολ,΄ είπα στον εαυτό μου, 'σε καμάκωσε! Στην κυριολεξία, σε καμάκωσε!'

Μια μανιασμένη νυμφομανής, μια παρανοϊκή δολοφόνος... δεν έδινα δεκάρα. Ήταν διαθέσιμη και εγώ βρισκόμουν σε διακοπές.

Αυτό που δεν είχα προβλέψει ήταν ασφαλώς ότι θα την ερωτευόμουν. Και αυτό δεν είναι για γέλια, αγαπητή μου. Ήταν κάτι θαυμάσιο, λες και είχε βγει από ταινία του Χόλιγουντ, μεγαλειώδες και... τρομαχτικό.

Αν άκουγα τον εαυτό μου εκείνη τη στιγμή, δεν θα στα έλεγα τώρα όλα αυτά.

«««»»

Ήρθε, λοιπόν, και πήγαμε σε ένα εστιατόριο της γειτονικής πόλης, ακριβώς πλάι στον ποταμό. Δειπνήσαμε, χορέψαμε και σταθήκαμε στη βεράντα που έβλεπε προς το νερό. Τη φίλησα στο μάγουλο, ένιωσα να ζαλίζομαι από το κρασί, τη φίλησα στο στόμα... και όταν τραβήχτηκα ένιωσα τόσο στραγγισμένος ώστε αναγκάστηκα να πιαστώ από την κουπαστή για να μη σωριαστώ.

Για μια φευγαλέα στιγμή, η οποία δεν άξιζε δεύτερη σκέψη εκείνη την ώρα, τη μίσησα.

Ύστερα όλα πέρασαν και γυρίσαμε πίσω στο σπίτι μου. Στο δρόμο δεν είχαμε τυπική κουβέντα. Η ελαφριά καμπύλη του στοματός της και οι χαριτωμένες κινήσεις των χεριών της μιλούσαν για λογαριασμό της. Δεν με ρώτησε ούτε μια φορά για τη δουλειά μου, την οικογένεια, το εισόδημα ή το ράφτη μου.

Εγώ από τη μεριά μου, ήμουν τόσο ζαλισμένος από αυτό που πίστευα ότι ήταν ένας κεραυνοβόλος έρωτας, ώστε δεν μπορούσα καν να της κάνω κάποια φιλοφρόνηση.

Δεν θυμάμαι το δρόμο της επιστροφής ούτε το άνοιγμα της πόρτας και το ανέβασμα της σκάλας. Ένιωθα λες και ο κόσμος είχε ξεκουρδιστεί σε μια αργή κίνηση. Τόσο ρευστές ήταν οι κινήσεις της και τόσο προσεκτική η επίδειξη του χαμόγελου και της γοητείας της.

Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και μου έκανε

νόημα να καθίσω στην καρέκλα που υπήρχε δίπλα στο κομοδίνο.

"Θα πιούμε κάτι;"

'Και γιατί όχι,' σκέφτηκα. Γίνε στουπί, Κάρολ, και άσε τα πράγματα να έρθουν όπως θέλουν.

"Ασφαλώς", είπα, έφτιαξα τα ποτά που μου ζήτησε και τελικά με άφησε να καθίσω.

Τσουγκρίσαμε τα ποτήρια μας κι ένιωσα να την ερωτεύομαι πάλι.

Έπειτα τα μάτια της στένεψαν πάνω από το ποτήρι της σαμπάνιας, κι εγώ συνειδητοποίησα με ένα ξάφνιασμα πως είχε περάσει όλο το απόγευμα προσπαθώντας να αποφύγω αυτά τα μάτια και όλο το βράδι προσπαθώντας να πνιγώ μέσα τους.

Όταν όμως, σαν ένα πείραμα ελέγχου του ανδρισμού μου, προσπάθησα να ξεκολλήσω το βλέμμα μου από το δικό της, είδα πως δεν μπορούσα.

Οι παλάμες μου ίδρωσαν ανεξήγητα.

"Το Κάρολ είναι παράξενο όνομα", είπε.

"Μου το είπες ήδη μια φορά, Αλίσια", της απάντησα εγώ, χαμογελώντας σαν ηλίθιος. "Ήταν ιδέα της συγχωρεμένης της μάνας μου, η οποία δεν ήξερε αν θα γεννήσει αγόρι ή κορίτσι και έψαχνε να βρει ένα όνομα που να ταιριάζει και στα δύο φύλα".

"Σε αγαπώ, άνδρα με το παράξενο όνομα," ψιθύρισε.

Ούτε μια παράταιρη λέξη, ούτε η παραμικρή αλλαγή στον τόνο της φωνής της.

Κάτι έσπασε για μια στιγμή μέσα στο αστραποβόλο σύννεφο που με τύλιγε, αλλά δεν μπορούσα να το κατονομάσω και έτσι το έκανα

στο πλάι.

Άδειασα αμέσως το ποτήρι και το ακούμπησα στο πάτωμα δίπλα μου. Ξερόβηξα και μετά είπα: "Αυτό που θα σου πω μπορεί να... μπορεί να ακούγεται γελοίο κάτω από αυτές τις συνθήκες, Αλίσια, αλλά νομίζω - γαμώτο, νόμιζω πως κι εγώ σε αγαπώ".

Το είχα πει με τόση σοβαρότητα ώστε μου ερχόταν να βάλω τα γέλια.

Δεν μπορούσα, όμως. Ένιωθα μεγάλη νευρικότητα.

Δεν φοβόμουν μήπως καταστρέψω τη μαγεία που υφαίνει η νύχτα, η σαμπάνια και οι μυστηριώδεις γυναίκες.

Φοβόμουν αυτή, και τα μάτια της με τα χρυσά σημάδια.

"Για πόσο καιρό θα με αγαπάς, άνδρα με το παράξενο όνομα;"

"Δεν είναι ολοφάνερο; Για πάντα. Πώς αλλιώς;"

Τότε ήταν εκείνη που άρχισε να γελάει. Βαθιά, μέσα από το λαρύγγι.

Ενώ το έκανε, εγώ ένιωσα έναν ανεξήγητο θυμό. Δεν ήξερε, αναρωτήθηκα, πως στα τριάντα τέσσερα κωλοχρόνια που βάδιζα αυτό το μονοπάτι της ζωής, είχα πει τα ίδια λόγια μονάχα άλλη μια φορά και να το εννοώ - σε μια συμμαθήτριά μου στο γυμνάσιο.

Είχε και εκείνη γελάσει, αλλά δυνατά και τσιριχτά, με το κεφάλι ριγμένο πίσω και τα μάτια να κοιτάζουν με δυσπιστία τον ουρανό.

"Άνδρα με το παράξενο όνομα, κάνε μου έρωτα", είπε η Αλίσια.

Εγώ δίστασα. Είχα κωλώσει.

Η παράκλησή της έγινε απαίτηση.

Έτσι και έκανα, και τώρα δυστυχώς είμαι υποχρεωμένος να καταφύγω στις παλιές παρομοιώσεις με πάθη της ζούγκλας και ζωώδεις αγριότητες. Φοβάμαι, όμως, πως ακριβώς έτσι έγινε. Γυμνοί, ιδρωμένοι και λαχανιασμένοι πριν ακόμη αρχίσουμε, ορμήσαμε ο ένας στον άλλον χωρίς κινηματογραφικές ερωτοτροπίες και προκαταρκτικά χάδια. Σεντόνια και κουβέρτες στην κυριολεξία κουρελιάστηκαν, ποτήρια θρυψαλιάστηκαν, μπουκάλια έσπασαν... ξανά και ξανά και ξανά... και ξανά.

"Κάνε μου έρωτα", σφύριξε μέσα από τα δόντια.

Και το έκανα. Αιμορραγώντας και βγάζοντάς της αίμα, μελανιασμένος και μελανιάζοντάς την... ξανά και ξανά.

"Κι άλλο," βόγγηξε.

Το έκανα. Θεέ μου, το έκανα.

Ήρθε η αυγή και εγώ δεν την είδα.

Ήρθε το σούρουπο και δεν το πρόσεξα. Με γέλια και κλάμματα - ένα σύννεφο καπνού από τσιγάρα, ένα καλάθι αχρήστων ξεχειλισμένο από αφάγωτα γεύματα που ένας από εμάς έφτιαξε στην κουζίνα.

Μάλλον αυτή θα τα έφτιαξε. Εγώ δεν μπορούσα να κουνηθώ.

Σταθήκαμε δίπλα στο παράθυρο ντυμένοι με μπουρνούζια και είδαμε τον ποταμό να κυλά πανέμορφος από κάτω μας, ανάμεσα στις ιτιές. Όλα ήταν ειρηνικά και υπέροχα. Την κρατούσα ευγενικά πάνω στο στήθος μου και της ψιθύριζα στο αυτί όλα αυτά τα ηλίθια ερωτόλογα που οι άνθρωποι θεωρούν πρωτότυπα όταν το ζευγάρωμά τους τελειώσει.

"Τότε, κάνε μου έρωτα," μου ψιθύρισε.

«‹›»

Το ραδιόφωνο έπαιζε Μπραμς και Βόγκαν Γουίλιαμς. Τίποτα δυνατότερο για εκείνο το δωμάτιο, εκείνη τη μέρα, εκείνη την περίσταση.

"Κάνε μου έρωτα," είπε τραγουδιστά.

Της είπα πως, όταν ήμουν ακόμη στο κολλέγιο του Χάρτφορντ, εξάντλησα τον εαυτό μου σε κάποιες καλοκαιρινές διακοπές, επισκεπτόμενος δέκα ευρωπαϊκές πόλεις μέσα σε λιγότερες από δεκαέξι μέρες.

Θα πρέπει να ήμουν μεθυσμένος όταν το είπα, αν και δεν θυμάμαι με σιγουριά, αλλά ξαφνικά ένιωσα ιδιαίτερα ρομαντικός και άρχισα να ψιθυρίζω: "Εκείνα ήταν χρόνια" ξανά και ξανά, να εξυμνώ την έλλειψη δακρύων και ευθυνών στη διάρκειά τους, και να εκθειάζω την αγάπη μου για αυτά μέσα σε όνειρα και ξεσπάσματα αθέλητης νοσταλγίας.

Της είπα για ένα ιρλανδέζικο σέτερ που είχαμε κάποτε, και πως ποτέ δεν μπορούσε να έρθει διακοπές μαζί μας επειδή το πείραζε το αυτοκίνητο, και εμείς αναγκαζόμασταν να το αφήνουμε σε πανσιόν ζώων. Της μίλησα για τη συμμαθήτριά μου και για τα μοντέλα.

Της είπα για τα κομμάτια της ψυχής μου που έφευγαν μαζί με τη δουλειά μου.

"Κάνε μου έρωτα," είπε εκείνη παρηγορητικά.

Τα πάντα είναι σχετικά, όπως είπε και η βιαστική χελώνα στο σαλιγκάρι. Κάπου θα πρέπει να υπήρχε και ο Χρόνος, αλλά πέρασαν

δυο μέρες πριν αρχίσω να σκέφτομαι ότι έχανα τα λογικά μου.

Η Αλίσια κοιμόταν ήρεμα στο πλάι μου. Το στόμα μου ήταν κατάξερο, το κεφάλι μου βαρύ σαν πέτρα και όλο το κορμί μου πονούσε αφόρητα. Για μια στιγμή με έπιασε ναυτία καθώς θυμήθηκα τη δηλητηρίαση που είχα πάθει σε ένα φασφουντάδικο της Βοστώνης πριν δύο χρόνια, και πως μου είχαν κάνει πλύση στομάχου ενώ εγώ ήμουν μισοαναίσθητος. Βόγγηξα και ανασηκώθηκα στους αγκώνες, κοιτάζοντας στον καθρέφτη για να δω αν ήταν αλήθεια πως μεταμορφωνόμουν σε αερόστατο χωρίς αέριο. Όμως ένας πόνος ο οποίος κατάλαβα αμέσως πως ήταν εκφοβιστικά αφύσικος, με ισοπέδωσε σαν σφυρί και με έκανε να παλέψω απεγνωσμένα να πάρω ανάσα. Πέρα από αυτό, ωστόσο, δεν αισθανόμουν... τίποτα.

Τα μάτια μου κατέγραφαν το δωμάτιο και όσα μπορούσα να δω έξω από το παράθυρο, αλλά δεν υπήρχε τίποτα μέσα μου για να κρεμάσω αυτές τις εικόνες.

Τότε νομίζω πως άρχισα να φοβάμαι.

Λες και υπέφερα από ελονοσία, πάγωσα και ταυτόχρονα μούσκεψα τα σεντόνια με μια πλημμύρα ιδρώτα που με έκανε να τρέμω. Τρομοκρατήθηκα ακόμη περισσότερο όταν προσπάθησα να φωνάξω από τον πόνο, και το μυαλό μου είπε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος, ενώ απ'το στόμα μου δεν βγήκε κανένας ήχος.

Αποκοιμήθηκα άθελά μου και ονειρεύτηκα όπως ονειρεύομαι και τώρα - σε γκρίζα και μαύρα χρώματα με πιτσιλιές στείρου λευκού.

Μέσα στο όνειρό μου άκουσα κάποιον να

αναφέρει φαγητό, και προσπαθούσα να ξεράσω χωρίς επιτυχία επί δέκα λεπτά πριν με πάρει και πάλι ο ύπνος.

Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι πως είδα ήταν μια ιπτάμενη σπασμένη φωτογραφική μηχανή.

«« »»

Ξύπνησα άλλη μια φορά. Νομίζω πως είχε φωτίσει. Δεν ξέρω, όμως με σιγουριά, επειδή η Αλίσια ήταν σκυμμένη από πάνω μου, χαμογελώντας με μισάνοιχτα χείλη.

"Μπορείς να μου κάνεις έρωτα, άνθρωπε με το παράξενο όνομα;" ρώτησε, χαράζοντας αδιάφορα με το δάχτυλο ένα αόριστο σχέδιο από το στομάχι μέχρι την κοιλιά και τα λαγόνια μου.

"Αλίσια, για όνομα του Θεού!"

"Μπορείς να μου κάνεις έρωτα;" επέμενε.

"Θεέ μου, όχι!"

Χαμογέλασε σαν να μου έλεγε πως εκείνη ήξερε καλύτερα από εμένα.

"Αλίσια, σε παρακαλώ".

"Δεν με αγαπάς πια".

Ακολούθησε μια φευγαλέα παρέλαση έντεχνα σκιασμένων εικόνων: Η Αλίσια με το μαγιό, το φόρεμα, τη ρόμπα της, τη γύμνια της αταβιστική μέσα στον ερεθισμό που προκαλούσε, όλα αυτά με έκαναν να χαμογελάσω νωθρά μέχρι που γύρισα το κεφάλι... και είδα την όψη των ματιών της.

Εκείνη την τελευταία στιγμή πριν να χαμογελάσει ξανά, κατάλαβα επιτέλους τι ήταν αυτό που προσπαθούσα να αποφύγω. Η Αλίσια

ήταν ακόμη πεινασμένη, και με φίλησε σκληρά πριν επιτέλους λιποθυμίσω.

«« »»

Έτσι λοιπόν. Πριν μου πείς αυτό που σκέφτεσαι, γλυκιά μου, άσε με να σου πω εγώ τι συμπέρασμα νομίζω πως έχεις βγάλει.

Για να δούμε: ίσως να είμαι απλά τρελός, σωστά; Μα αυτό είναι πολύ εύκολο.

Ίσως να πρόκειται για μια φαντασίωση, έξυπνα φτιγμένη ώστε να κρύβει κάποια καταστροφική σχέση, ή, ακόμη καλύτερα, ίσως να ήπια τόσο πολύ στο δείπνο ώστε να ήμουν σωματικά ανίκανος να παίξω τον Δον Ζουάν, και έτσι έχω υποστεί κάποιο ψυχικό τραύμα.

Είχα δίκιο, έτσι δεν είναι;

Παραδέχομαι πως όλα αυτά ακούγονται πολύ έξυπνα, πολύ σύγχρονα και πολύ διανοουμενίστικα.

Στην πραγματικότητα, αν δεν βιαζόμουν να φύγω ίσως και να με έπειθες για όλα αυτά που σκέφτεσαι.

Έχω όμως δουλειά και πρέπει να πηγαίνω, όπως σε είχα προειδοποιήσει από την αρχή. Για όνομα του Θεού, σταμάτα να ανησυχείς για την υγεία μου.

Σου υπόσχομαι, αν το θέλεις, πως δεν θα ξεχάσω να φάω για βράδι.

Ζηλεύεις, γλυκιά μου, έτσι δεν είναι;

Όμως ξέρεις πως παίρνω τα πράγματα με τη σειρά τους, και γι'αυτό σε παρακαλώ να μην ανησυχείς.

Έχω γνωρίσει βλέπεις μια πολύ ελκυστική

καστανομάλλα που τη λένε Κλαιρ και που ψοφάει να δει το ποτάμι από την κρεβατοκάμαρά μου. Πιές άλλο ένα ποτό στο λογαριασμό μου, και τα ξαναλέμε αύριο.

Μου έχει ανοίξει η όρεξη τόση ώρα που μιλάω μαζί σου, και η Κλαιρ με περιμένει. Νομίζω πως θα σου αρέσει. Είναι υπέροχη κοπέλα. Σπουδαίο κορίτσι. Νομίζει πως τα χρυσαφιά σημάδια μέσα στα μάτια μου είναι σέξι.

Με αγαπάει. Ειλικρινά είναι ερωτευμένη μαζί μου. Για να είσαι όμως σίγουρη πως θα κρατήσω την υπόσχεσή μου, σκύψε να σου δώσω ένα φιλί.

Ένα φιλί.

Αυτό είναι όλο.

Ένα φιλί.

Πεινάω.

Ο ΝΕΟΦΕΡΜΕΝΟΣ

του Θωμά Μαστακούρη

Νομίζατε ότι είχατε απαλλαγεί από τον Ιάσονα Δούκα; Ο δαιμόνιος ντετέκτιβ δεν πεθαίνει - ή καλύτερα, δεν εξαφανίζεται - τόσο εύκολα. Σε έναν κόσμο όπου υπάρχει ένας βρικόλακας, σίγουρα κάπου βρίσκονται και μερικοί άλλοι. Κι ίσως δεν έχουν τις ίδιες τύψεις και ενοχές με τον ταλαίπωρο ήρωά μας.

Θ.Μ.

Ο θόρυβος από τα ντραμς και τα μπάσα ερχόταν εκκωφαντικός στα αυτιά του ακόμη κι εκεί, στην είσοδο του κλαμπ. Κάπου κάπου ξεχώριζαν τα χασκόγελα των νεαρών μοντέλλων ή τα ακόμα πιο τσιριχτά γέλια του σχεδιαστή μόδας που έκανε το πάρτι.

Ο Ιάσονας Δούκας κόλλησε την πλάτη του πάνω στη σιδερένια πόρτα, και άφησε τις δονήσεις του μετάλλου να διαπεράσουν το κορμί του, ενώ σήκωνε το βλέμμα προς τα λιγοστά αστέρια του αθηναϊκού νυχτερινού ουρανού.

Για χιλιοστή φορά έστριψε τον αριστερό καρπό και κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήταν δύο και τέταρτο. Μια ώρα ακόμη μέχρι το μαγαζί να κλείσει και η παρέα των ηλιθίων να φύγουν για κάποια ιδιωτική βίλλα όπου θα συνέχιζαν το "ξεφάντωμα" μέχρι το πρωί.

΄Εφτυσε κάτω με αηδία. Ευτυχώς που τα μέτρα του Χατζηθεμελή (sic) πρόσφεραν στους πορτιέρηδες μερικές ελεύθερες ώρες κάθε νύχτα - γιατί η μέρα ήταν απαγορευμένη γι'αυτόν.

Σήκωσε τα αδύνατα χλωμά του χέρια και τα περιεργάστηκε με μια αφηρημένη περιέργεια. Είχε τέσσερις μέρες να τραφεί, και ήδη η δίψα είχε κάνει την εμφάνισή της αισθητή, τόσο στο σώμα όσο και στο μυαλό του. Θυμήθηκε με νοσταλγία τη νεαρή κοπέλα απ'την οποία είχε πάρει τα πολύτιμο υγρό της ζωής στο τέλος της προηγούμενης εβδομάδας. Η μικρή θα έκανε σίγουρα αρκετές ημέρες να ξαναγυρίσει στα ξενύχτια της, αλλά τουλάχιστον είχε γλιτώσει τη ζωή της.

Μονάχα μια φορά μέσα στους εννιά μήνες που ήταν βρικόλακας, ο Δούκας δεν είχε καταφέρει να ελέγξει το πάθος του και να σταματήσει πριν σκοτώσει το θύμα του. Αναρρίγησε στη σκέψη εκείνου του αντιπαθητικού τριαντάρη που είχε παρεξηγηθεί μαζί του στην πόρτα του κλαμπ και τον είχε ακολουθήσει με δυο μπράβους την ώρα που σχόλαγε. Οι δυο μπράβοι γλίτωσαν με μερικά σπασμένα πλευρά, αλλά ο εργοδότης τους δεν ξανάδε το φως της μέρας. Το πτώμα του θα πρέπει να σάπιζε σε κάποια χωματερή, επειδή η αστυνομία δεν το είχε ανακαλύψει μέσα στο μεγάλο κάδο των σκουπιδιών και μετά από κάποιες έρευνες έπαψε να ασχολείται με την υπόθεση. ΄Οσο για τους δυο μπράβους, αυτοί ακολουθούσαν τους νόμους της νύχτας και ήξεραν να κρατούν το στόμα τους κλειστό. Εξάλλου, είχαν φροντίσει να πληρωθούν προκαταβολικά από το μακαρίτη.

΄Ισως τελικά η δουλειά του πορτιέρη να μην ήταν η καλύτερη γι'αυτόν. Είχε σκεφτεί για λίγο καιρό μετά τα τραγικά συμβάντα με την Εύα να συνεχίσει το επάγγελμα του ιδιωτικού ντετέκτιβ, αλλά η αστυνομία συνέχιζε να τον θεωρεί ζωντανό και να τον καταζητεί για το φόνο της Δήμητρας Βερέκου.

΄Ετσι, είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει τόσο το γραφείο του, όσο και το παλιό πατρικό του σπίτι στην Κυψέλη.

Είχε αρχίσει λοιπόν να κάνει την "πόρτα" σε διάφορα νυχτερινά κέντρα, των οποίων οι ιδιοκτήτες δεν έδιναν ιδιαίτερη σημασία στο παρελθόν των υπαλλήλων τους.

Παρά την κατάχλωμη εμφάνισή του, μερικές επιδείξεις της υπερφυσικής του δύναμης ήταν αρκετές για να τον κάνουν αποδεκτό στην πιάτσα. Δεν ήταν τόσο το χρηματικό ζήτημα που τον ωθούσε να εργάζεται. Σαν βρικόλακας δεν είχε πολλές απαιτήσεις, τουλάχιστον από αυτές που εξαγοράζονταν με χρήμα, και σε περίπτωση ανάγκης θα μπορούσε κάλλιστα να κλέψει.

΄Οχι, δεν εργαζόταν για το χρήμα. Εργαζόταν για να βλέπει τα πρόσωπα των ζωντανών, τη χαρά της ζωής που ο ίδιος δεν θα μπορούσε ποτέ ξανά να απολαύσει. Στους εννιά μήνες που ήταν βρικόλακας δεν είχε πουθενά συναντήσει κάποιον όμοιό του, και έρχονταν στιγμές που η μοναξιά του ήταν αβάσταχτη.

Δούλευε στο κλαμπ γιατί δεν άντεχε τη μοναξιά, γιατί κάθε σύντομη κουβέντα με τους νεοφερμένους, ακόμη και οι βαριεστημένες καληνύχτες των μεθυσμένων, του πρόσφεραν μια μικρή παρηγοριά, μια απειροελάχιστη σπίθα

ζωής μέσα στο απέθαντο κορμί του.

'Δύσκολο πράγμα να είσαι βρικόλακας στις μέρες μας,' σκέφτηκε προσπαθώντας μάταια να πάρει ανάσα μέσα από τα νεκρά του πνευμόνια. Εκείνο το βράδι, μετά το κλείσιμο του κλαμπ, έπρεπε να ψάξει για το επόμενο θύμα του.

«««»»

Μισή ώρα πριν κλείσει το κλαμπ, μια ανδρική μορφή εμφανίσττηκε στις σκιές του απέναντι στενού. Τα μάτια του Δούκα, τα οποία μπορούσαν πια να διακρίνουν μέσα στο σκοτάδι σαν της γάτας, είδαν έναν κοντόχοντρο τύπο με παλιομοδίτικο κοστούμι και χοντρό μουστάκι. Του φαινόταν γνώριμος, αλλά ήταν πολύ μακριά για να μπορέσει να ξεχωρίσει καλά τα χαρακτηριστικά του.

Ο τύπος άναψε τσιγάρο και άρχισε να βηματίζει πέρα-δώθε, κοιτάζοντας προς την πλευρά του κλαμπ. Ο Δούκας άρχισε να εκνευρίζεται, υπολογίζοντας ταυτόχρονα την πιθανότητα να κάνει τον άγνωστο το επόμενο θύμα του.

Η παρέα των "διάσημων" έφυγε μαστουρωμένη και μεθυσμένη, και λίγο αργότερα ο Δούκας άρχισε να κατηφορίζει το σκοτεινό δρόμο, κατευθυνόμενος προς το Στάδιο. Δεν χρειαζόταν να κοιτάξει πίσω. Οι οξυμένες αισθήσεις της νέας του ύπαρξης του έλεγαν πως ο άγνωστος τον ακολουθούσε.

Έστριψε γρήγορα σε έναν παράδρομο και κατέβηκε τα σκαλιά ενός έρημου ημιυπόγειου, ζαρώνοντας στις σκιές. Καθώς ο άγνωστος

περνούσε από πάνω του και κοντοστεκόταν έκπληκτος μπροστά σε αυτή την ξαφνική εξαφάνιση, εκείνος έδωσε ένα τρομερό πήδημα, και βρέθηκε πίσω του, αρπάζοντάς τον από τους ώμους. Τα εργαλεία του κυνηγιού του είχαν ήδη ξεπεταχτεί γαμψά μέσα στο στόμα του, και το σάλιο κυλούσε άφθονο στη σκέψη του πολύτιμου καφτού αίματος. Ο ξένος πήγε να ουρλιάξει, αλλά μετά έπνιξε την κραυγή του και παρέμεινε ακίνητος, τρέμοντας σύγκορμος ενώ τα δόντια του Δούκα βυθίζονταν στη βάση του λαιμού του.

Μέσα στη θολούρα της δίψας του, ο Δούκας δεν μπορούσε παρά να παραξενευτεί από αυτήν την απρόσμενη στάση του άνδρα. Έδειχνε σαν να ήξερε τι πρόκειτο να του συμβεί, και να προσπαθούσε να συγκρατήσει το φόβο του.

Τα πόδια του άγνωστου κλονίστηκαν και τελικά σωριάστηκε στα γόνατα από την απώλεια αίματος. Ο Δούκας κατάλαβε πως ήταν ώρα να σταματήσει. Ήδη το ζεστό λιπαρό αίμα του άνδρα ζωντάνευε τις νεκρές του φλέβες, δίνοντας στο κορμί του την πολύτιμη ζεστασιά των ζωντανών. Με την υπερφυσική δύναμη του βρικόλακα, σήκωσε τον άνδρα όρθιο και και τον γύρισε προς το μέρος του, έτσι ώστε να χρησιμοποιήσει το υπνωτιστικό του βλέμμα και να τον κάνει να ξεχάσει την όλη συνάντηση. Το επόμενο πρωί οι πληγές θα είχαν μισοκλείσει, και ο άνδρας θα ένιωθε απλώς μια μεγάλη αδυναμία.

Το βλέμμα του ετοιμαζόταν να παγιδεύσει το δικό του, όταν μέσα στο σκοτάδι αναγνώρισε ποιο ήταν το θύμα του: ο Γιώργος Παρασκευό-

πουλος, ο πατέρας της μικρής τσιγγάνας που η Εύα του είχε προσφέρει σαν πρώτο του θύμα.

Στο μυαλό του ξαναγύρισε η σειρά των συμβάντων που είχε ακολουθήσει την τραγική εκείνη νύχτα του έρωτα, του θανάτου και της μεταμόρφωσης. Θυμήθηκε εκείνο το πρώτο πρωινό, που πέρασε ιδρωκοπόντας πίσω από σφαλιστά παντζούρια, ληθαργικός, φοβισμένος, χαμένος, με μόνη συντροφιά τη στάχτη της Εύας και τη μικρή Μαρία που τον κοιτούσε αμίλητη με τα μεγάλα μαύρα μάτια της. Το παιδί είχε υποστεί ένα σοκ το ίδιο μεγάλο με το δικό του, αλλά όταν τελικά ο Δούκας κατάφερε να βάλει μια τάξη στο χάος το οποίο επικρατούσε στο μυαλό του, μπόρεσε να τις αποσπάσει κάποια στοιχεία που θα τον βοηθούσαν να βρει τους δικούς της. Μόλις ο ήλιος έδυσε, ο ζωντανός νεκρός και η Μαρία πήραν το λεωφορείο για την Αγία Βαρβάρα, κι εκεί, σε ένα μικρό συνοικισμό, την ξαναγύρισε στην οικογένειά της.

Οι τσιγγάνοι φαίνονταν να μην πιστεύουν στα μάτια τους. Οι εκφράσεις τους έδειχναν πως είχαν πια το παιδί τους ξεγραμμένο. Ενώ στεκόταν εκεί, στην είσοδο του μικρού παράνομου σπιτιού, κρατώντας ακόμη το παιδί από το χέρι και μην ξέροντας τι να πει, είδε κάτι που στην αρχή είχε περάσει για μια στίβα από κουρέλια, να αναδεύεται στην άλλη άκρη του δωματίου. Ήταν μια αιωνόβια γριά γύφτισσα, με πρόσωπο τόσο ρυτιδιασμένο ώστε ήταν αδύνατον να ξεχωρίσεις επάνω του άλλο χαρακτηριστικό πέρα από τα γυαλιστερά μικροσκοπικά μάτια της. Πλησίασε κουτσαί-

νοντας, πήρε το τρομαγμένο παιδί από το χέρι, και μετά κοίταξε το χλωμό πρόσωπο του Δούκα.

"Σε βρήκε μεγάλη κατάρα", είπε με μια φωνή που ίσα και ακουγόταν. "Μακάρι να μπορέσεις να πολεμήσεις το δαίμονα μέσα σου. Δύσκολο νάσαι σαπισμένο στρωσίδι μέσα στα προικιά της νύφης. Δύσκολο νάσαι πεθαμένος ανάμεσα στους ζωντανούς".

Ο Δούκας πήγε κάτι να ψελλίσει, και μετά πετάχτηκε έξω και χάθηκε τρέχοντας. Όλο το βράδι τριγυρνούσε σαν τρελός στις φτωχογειτονιές στους πρόποδες του Αιγάλεω, προσπαθώντας να βρει μέσα του κάτι για να πιαστεί, κάτι για να πιστέψει. Εννιά μήνες αργότερα, δεν το είχε βρει. Η δύναμη όμως της συνήθειας είναι τρομερή, τόσο για τους ζωντανούς όσο και για τους απέθαντους, και αν μη τι άλλο υπήρχαν μέρες που κοιμόταν βαθιά, χωρίς εφιάλτες.

Όλες αυτές οι σκέψεις και οι αναμνήσεις πέρασαν σαν αστραπή από το μυαλό του, καθώς κοιτούσε τον μισολιπόθυμο τσιγγάνο που κρατούσε στα χέρια του. Τον τράβηξε στην άκρη του δρόμου, και τον κάθισε στα σκαλιά μιας παλιάς πολυκατοικίας.

"Τι ζητάς από μένα, ηλίθιε;" τον ρώτησε βραχνά. "Δεν ξέρεις ότι μπορούσες να χάσεις τη ζωή σου;"

"Έπρεπε να σου μιλήσω", του είπε ο Παρασκευόπουλος αδύναμα. "Είσαι ο μόνος που μπορείς να μας βοηθήσεις".

"Να βοηθήσω ποιους; Πώς με βρήκες; Τι μπορώ να κάνω εγώ για σένα πέρα από το να σου πάρω τη ζωή;"

"Η φωτιά πολεμιέται μόνο με μια άλλη φωτιά. Τα παλικάρια και τα κορίτσια μας χάνονται. Η γιαγιά Ζόρα είπε..." Η φωνή του κόπηκε. Φαινόταν έτοιμος να αποκοιμηθεί ή να ξεψυχήσει. Ξεροκατάπιε και συνέχισε: "Έλα αύριο βράδι να μιλήσεις με τη γιαγιά. Το κακό έρχεται απέξω. Είναι πολύ αρχαίο και πολύ δυνατό. Ακόμη κι εσύ κινδυνεύεις...".

Έπαψε να μιλάει. Είχε πέσει στον βαθύ σαν κώμα λήθαργο που τις περισσότερες φορές προκαλεί το δάγκωμα των βρικολάκων.

Βλαστημώντας εκνευρισμένα και με το μυαλό γεμάτο σκέψεις, ο Δούκας τον παράτησε στο σημείο όπου είχε πέσει και μετά επέστρεψε στη γκαρσονιέρα που νοίκιαζε στο Νέο Κόσμο και σωριάστηκε στο κρεβάτι.

Εκείνο το ξημέρωμα οι εφιάλτες ξανάρθαν. Είχαν όμως μια άλλη μορφή, και κάποιο πλάσμα που έμοιαζε απλά σαν μια βαθύτερη σκιά μέσα στις σκιές, γελούσε κοροϊδευτικά, κάνοντάς τον να τρίζει τα δόντια από οργή μέσα στον αφύσικο ύπνο του απέθαντου.

«««»»

Το φεγγάρι είχε ξεπροβάλλει πίσω από τα παραπήγματα όταν έφτασε για δεύτερη φορά στο σπίτι του τσιγγάνου. Δεν του άνοιξε ο ίδιος, αλλά η τρομοκρατημένη γυναίκα του. Τα γουρλωμένα μάτια της τον κοιτούσαν με δέος, και πέρασαν αρκετά λεπτά πριν πισωπατήσει, κάνοντάς του χώρο για να περάσει μέσα. Μια ματιά ήταν αρκετή για να του δείξει τον Παρασκευόπουλο σωριασμένο σε ένα κρεβάτι, με

μια γάζα τυλιγμένη γύρω από το λαιμό του. Φαινόταν να κοιμάται.

Δίχως να πει λέξη, η γυναίκα τον οδήγησε μέχρι την είσοδο ενός άλλου δωματίου, το οποίο χωριζόταν από το πρώτο με έναν πολύχρωμο μπερντέ. Τράβηξε τον μπερντέ στο πλάι, και με το σαγόνι της που έτρεμε του έκανε νόημα να περάσει.

Το δωμάτιο μέσα στο οποίο βρέθηκε ήταν γεμάτο σκιές, και φωτιζόταν μονάχα από μια λάμπα πετρελαίου ακουμπισμένη σε ένα παλιό τραπέζι, σκεπασμένο με πλαστικό τραπεζομάντηλο. Πίσω από το τραπέζι ήταν καθισμένη η γριά που του είχε μιλήσει και την πρώτη φορά, η Ζόρα, η γιαγιά του Παρασκευόπουλου.

Το φως της λάμπας φώτιζε το ζαρωμένο της πρόσωπο, κάνοντας την αυλακιά καθε ρυτίδας να μοιάζει με μια άπατη άβυσσο. Τα μάτια της λαμποκοπούσαν παράξενα σαν μαύρες χάντρες. Στα κοκκαλιάρικα χέρια της, που έμοιαζαν με νύχια αρπακτικού πουλιού, κρατούσε μια φθαρμένη τράπουλα Ταρό. Τα χαρτιά που ήταν απλωμένα μπροστά της αποκάλυψαν στο Δούκα πως δεν ήταν κάποια από τις θεοσοφικές τράπουλες του περασμένου αιώνα, γεμάτες μυστικιστικούς συμβολισμούς και κοπέλες με χιτώνες, αλλά μια από τις πρώτες τράπουλες, αυτές που ονόμαζαν "της Μασσαλίας", επειδή σε αυτή την πόλη είχαν πρωτοεμφανιστεί.

Ο Θάνατος θέριζε στυλιζαρισμένα κεφάλια δίπλα στους αναστημένους νεκρούς της Δευτέρας Παρουσίας...

Ο Ιππότης των Σκήπτρων δίπλα στο Επτά των Σκήπτρων...

Ο Βασιλιάς των Σπαθιών ανεστραμμένος δίπλα στο Δέκα των Σπαθιών και το Οκτώ των Σκήπτρων...

"Ένα μεγάλο κακό έχει έρθει από ψηλά, μαζί με τις καινούριες στρατιές των πεινασμένων", είπε η γριά. "Αιώνες τριγυρνούσε στα βουνά της πατρίδας του και τρεφόταν από τους τσοπάνους και τα κοπάδια τους. Οι καιροί όμως αλλάζουν, και κυνηγημένο από τα λημέρια του αποφάσισε να έρθει σε καινούρια βοσκοτόπια".

Το φως της λάμπας έκανε το τσιτωμένο χλωμό πρόσωπο του Δούκα να μοιάζει με μια νεκρική μάσκα. Έπιασε το χέρι της γριάς, και ένιωσε τα αιωνόβια κόκκαλα να τρίζουν.

"Θέλεις να πεις ότι υπάρχει κι άλλος βρικόλακας στην Αθήνα;"

Η γριά ένευσε σοβαρά.

"Ναι, υπάρχει. Κι αυτός δεν είναι σπλαχνικός σαν κι εσένα, ούτε και λογαριάζει την ανθρώπινη ζωή. Εκατοντάδες χρόνια ζούσε σαν αγρίμι στα βουνά, κι έχει την πονηριά και την ακόρεστη πείνα του ζώου. Κανένα από τα παιδιά μας δεν ξαναγυρίζει έτσι και χαθεί. Αν και δεν έχουμε βρει πουθενά κουφάρι, ξέρουμε ότι κάπου αργοσαπίζουν, στραγγισμένα εντελώς από το νιο τους αίμα".

"Τι κάνει η αστυνομία για όλα αυτά;" ρώτησε ο Δούκας, νιώθοντας την οργή να σιγοβράζει μέσα στο νωθρό μυαλό του.

Η Ζόρα κούνησε το κεφάλι σκεπτικά, έτσι που μια τούφα μαλλιά στο χρώμα του ατσαλιού έπεσαν στο μέτωπό της.

"Το τέρας φροντίζει να διαλέγει τα θύματά του ανάμεσα στους λαθρομετανάστες και στους

ανθρώπους της φυλής μου. Ποιος νοιάζεται για μερικά γυφτόπουλα ή αλβανόπουλα λιγότερα; Άλλωστε, ο νόμος της σιωπής βαραίνει σαν το αμόνι πάνω από τις γειτονιές του Αιγάλεω, και ο καθένας απλώς παρακαλεί να μην είναι δικός του άνθρωπος το επόμενο θύμα".

"Και τι ζητάς από μένα;" ρώτησε ο Δούκας, γνωρίζοντας ήδη την απάντηση, και τρέμοντας την χωρίς καλά καλά να τη συνειδητοποιεί.

"Πολέμησέ τον!" είπε η γριά μέσα από τα λιγοστά κίτρινα δόντια της. "Είσαι ο μόνος που μπορείς να τον νικήσεις, γιατί είσαι κι εσύ όμοιός του! Αν ήξερα πού βρίσκεται αυτός ο κολασμένος, η ίδια θα πήγαινα αύριο το πρωί να του καρφώσω μια σφήνα στη δαιμονισμένη καρδιά του! Όμως, όπως σου είπα, είναι ένα χιλιόχρονο αγρίμι, και ξέρει να κρύβει καλά τη φωλιά του. Μια μαύρη ομίχλη σκεπάζει τα μάτια της ψυχής μου όταν ψάχνω να τον βρω, κι έτσι δεν ξέρω πού έχει στημένο το καταραμένο κιβούρι του!"

Ο φόβος μπροστά σε αυτό το πανάρχαιο κακό, γέμισε για μια στιγμή τον Δούκα με μια αφύσικη κυνικότητα.

"Και τι θα έχω να κερδίσω εγώ από όλα αυτά, γριά;"

Η Ζόρα τον κοίταξε για λίγη ώρα με ένα ανεξιχνίαστο βλέμμα, και μετά είπε:

"Θα βγάλεις από τη μέση έναν πολύ επικίνδυνο εχθρό σου. Νομίζεις πως ο νεοφερμένος θα μοιραστεί μαζί σου την Αθήνα; Ο λύκος έχει το σβέρκο του παχύ, γιατί κάνει τις δουλειές μοναχός του!"

Σε αυτό το σημείο η γριά ξέσπασε σε ένα

εύθυμο κακάρισμα, αλλά την άλλη στιγμή είχε και πάλι σοβαρέψει.

"Εξάλλου, η φυλή μου δεν θα ξεχάσει το καλό που της έκανες. Αν μπορείς να είσαι συγκρατημένος τις ώρες του κυνηγιού σου, θα βρεις ένα πειθήνιο κοπάδι ανάμεσά μας".

Ο Δούκας προσπάθησε να σκεφτεί. Ήθελε να δεχθεί την πρόταση της γριάς, αλλά κάτι σαν παγερή καταχνιά είχε μπει μέσα στο μυαλό του, αφήνοντας θέση μόνο για ένα συναίσθημα - το φόβο και την ανάγκη για φυγή.

Σηκώθηκε από την καρέκλα και πισωπάτησε τρεκλίζοντας.

"Είμαι ξένος στη χώρα των ζωντανών, γριά", είπε τελικά, με βραχνή φωνή. "Αν υπάρχει όπως μου λες κάποιος όμοιος μου σε αυτά τα μέρη, τότε είναι το μοναδικό πλάσμα που θα μπορούσε να γίνει φίλος μου και να με καταλάβει πραγματικά. Γιατί να θελήσω να τον καταστρέψω;"

Γύρισε και έπιασε τον μπερντέ για να τον σηκώσει.

"Είναι ένα αγρίμι διψασμένο για αίμα!", φώναξε η γριά πίσω του, με όση δύναμη είχαν τα σταφιδιασμένα πνευμόνια της. "Δεν έχει ψυχή και λογικό, μόνο το ένστικτο του ζώου!"

Ο Δούκας έκανε πως δεν την άκουσε, και ετοιμάστηκε να βγει στο κεντρικό δωμάτιο. Την ίδια ώρα, η γυναίκα του Παρασκευόπουλου έπεσε επάνω του, σπρώχνοντάς τον στο πλάι, χωρίς να δείχνει να φοβάται αυτό που μόλις είχε αγγίξει. Ο φόβος στα μάτια της ήταν διαφορετικός, και αφορούσε κάτι πολύ πιο σημαντικό.

"Γιαγιά! Γιαγιά! Μας άρπαξαν πάλι τη Μαρία μας!"

«««»»

Η γριά κούνησε το κεφάλι λυπημένα. "Ήταν γραφτό της να χαθεί από απέθαντο! Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει τη μοίρα του!"

Με μια βρισιά, ο Δούκας πετάχτηκε έξω, άνοιξε την πόρτα και άρχισε να τρέχει μέσα στη νύχτα. Στο έρημο σταυροδρόμι σταμάτησε για μια στιγμή και μύρισε τον αέρα. Η οξυμένη του όσφρηση έπιασε τη μυρωδιά νεαρού αίματος μαζί με αυτήν άπλυτων, φοβισμένων κορμιών.

Άρχισε να τρέχει σαν αστραπή, αδιαφορώντας για την αφύσικη ενέργεια που κατανάλωνε και για το ότι θα αναγκαζόταν γι'αυτό το λόγο να τραφεί πολύ πιο νωρίτερα από ότι υπολόγιζε.

Κάλυψε τέσσερις δρόμους μέσα σε μερικές στιγμές, και παίρνοντας μια στροφή αντίκρυσε μπροστά του τρεις σκιές να κουβαλούν αναμεσά τους μια μικρότερη, η οποία προσπαθούσε αδύναμα να ξεφύγει.

Ετοιμάζονταν να μπουν μέσα σε ένα παλιό χορταριασμένο οικόπεδο, περιτριγυρισμένο από έναν χαμηλό μαντρότοιχο.

"Αφήστε το παιδί!" ούρλιαξε ο Δούκας με όσο μεγαλύτερη αυταρχικότητα μπορούσε. Οι άρπαγες για μια στιγμή ξαφνιάστηκαν, και το παιδί ξέφυγε από τα χέρια τους. Η μικρή προσπάθησε να τρέξει προς την αντίθετη μεριά του δρόμου, αλλά απλώς κατέληξε να πέσει πάνω σε μια μεγαλύτερη σκιά, που εκείνη τη στιγμή είχε

κάνει την εμφάνισή της. Η μεγαλύτερη σκιά άρπαξε το παιδί με το ένα χέρι και το σήκωσε σαν να ήταν πούπουλο, ενώ με το άλλο χέρι έδειξε προς τη μεριά του Δούκα και είπε κοφτά μια λέξη σε μια ξένη γλώσσα που ο Δούκας υπέθεσε ότι πρέπει να ήταν αλβανικά ή σλάβικα.

Δεν χρειαζόταν να γνωρίζει τη γλώσσα για να καταλάβει και την απειλή κάτω από τη διαταγή. Την ίδια στιγμή, οι τρεις άνδρες που μέχρι εκείνη τη στιγμή κρατούσαν το κορίτσι, βγήκαν στο φως της λάμπας του δρόμου και κατευθύνθηκαν προς το Δούκα τραβώντας από τις ζώνες τους μακριά κυνηγετικά μαχαίρια.

Αφήνοντας τη σκοτεινή φύση του βρικόλακα να τον καταλάβει εντελώς, ο Δούκας χαμογέλασε δαιμονικά, αφήνοντας τους μεγάλους του κυνόδοντες να λάμψουν θαμπά στο φως του δρόμου. Οι τρεις άνδρες ίσως δεν τους είδαν, ή ίσως δεν τους ένοιαζε, επειδή απλώθηκαν ώστε να τον χτυπήσουν από τρεις πλευρές ταυτόχρονα, συνεννοούμενοι μεταξύ τους με κοφτές συλλαβές. Τα ξερακιανά τους πρόσωπα, τα παλιομοδίτικα ρούχα και τα μαλλιά στο χρώμα του ξερού σταχιού πρόδιδαν πως ήταν Αλβανοί λαθρομετανάστες.

Από μια αίσθηση κακεντρέχιας, ο Δούκας άφησε και τους τρεις να του διαπεράσουν με τα μαχαίρια τους το ζώνεκρο κορμί του, ώστε να απολαύσει στα μάτια τους την έκπληξη και τον πανικό. Την άλλη στιγμή, τους σκόρπισε σαν φύλλα στον άνεμο. Ο ένας χτύπησε με το κεφάλι στον μαντρότοιχο και σωριάστηκε σαν τσουβάλι στη βάση του, αφήνοντας μια παχιά μακριά πινελιά από μυαλά και αίμα πάνω στον ασο-

βάτιστο τοίχο. Ο δεύτερος προσγειώθηκε μέσα σε ένα σωρό από σκουπίδια, τα οποία σταμάτησαν κάπως την πτώση του, αν και απόμεινε μισοαναίσθητος. Τον τρίτο τον έπιασε και με τα δύο χέρια, ενώ εκείνος μανιασμένα του μαχαίρωνε τα πλευρά.

Ο πανικός και η απελπισία του , ανακατεμένα με την ανήμπορη οργή και το μίσος, ήταν για τον Δούκα μια αίσθηση που τον έφτανε στα όρια του σεξουαλικού ερεθισμού. Μην μπορώντας να συγκρατήσει το ένστικτό του, βύθισε τα δόντια τον βρόμικο, αξύριστο λαιμό, ρουφώντας αχόρταγα.

Με την άκρη του βλέμματός του, είδε τη μεγαλόσωμη σκιά να κάνει το ίδιο στη μικρή μορφή που σπαρταρούσε αδύναμα στα χέρια της.

Ήθελε να πετάξει στο πλάι τον Αλβανό και να τρέξει για να σώσει το παιδί, αλλά η μανία της μάχης και η οσμή του φόβου και του αίματος είχαν κάνει τη δίψα του ανεξέλεγχτη.

Τα δυο πλάσματα της νύχτας κοιτούσαν το ένα το άλλο, σφίγγοντας τα θύματά τους, το πρώτο με ανήμπορη οργή, το δεύτερο με κοροϊδευτική ειρωνία.

Δυο κορμιά έπεσαν ταυτόχρονα άψυχα στην κρύα άσφαλτο.

Ένα υπόκωφο γέλιο βγήκε από τα νεκρά πνευμόνια της μιας σκιάς, ένα κλαψούρισμα οργής και απόγνωσης από το λαρύγγι της άλλης.

"Έχω αδελφό σε αυτόν τον τόπο και δεν τό' ξερα", είπε μια φωνή με βαριά, ξενική προφορά. Ο Δούκας ανατρίχιασε, νιώθοντας μέσα της τους

αιώνες να αργοκυλούν σαν βαριές μυλόπετρες. "΄Ελα κοντά μου, ώστε να γνωριστούμε καλύτερα".

"΄Ερχομαι, κτήνος", μουρμούρισε ο Δούκας μέσα από τα δόντια, πνιγμένος στις τύψεις για το θάνατο του κοριτσιού.

Περπατώντας με γοργές δρασκελιές, πλησίασε τον άνδρα που τον περίμενε στη γωνιά του δρόμου, πάνω από το πτώμα της μικρής τσιγγάνας.

Από κοντά φαινόταν πολύ πιο μικρόσωμος από ότι αρχικά είχε δείξει. Η εξωτερική του εμφάνιση τον έδειχνε περίπου σαράντα χρονών, αν και το λιπόσαρκο πρόσωπο ήταν αυλακωμένο από βαθιές ρυτίδες. Φορούσε ένα παλιομοδίτικο κουστούμι με φαρδιά πέτα, το οποίο δεν μπορούσε να κρύψει το νευρώδες κορμί που έμοιαζε να είναι φτιαγμένο από λεπτές, χαλύβδινες βέργες. Τα βαθουλωμένα μάτια του, κρυμμένα κάτω από ένα οστεώδες πεταχτό μέτωπο, έμοιαζαν με σκοτεινούς βάλτους όπου τρεμόπαιζαν αλλόκοτες και αφύσικες φωτιές.

Ο Δούκας άπλωσε τα χέρια και τα τύλιξε γύρω από το στενό λαιμό, γυρεύοντας να συνθλίψει την αφύσικη ζωή που εμπότιζε το νεκρό κορμί. ΄Ηταν σαν να είχε σφίξει μια τσιμεντένια κολώνα. Τα δυο μικρά χέρια γράπωσαν τους καρπούς του σαν τανάλιες, και τους τράβηξαν χωρίς καμιά εμφανή προσπάθεια. Ο Δούκας ένιωσε τα βασανισμένα απομεινάρια της ψυχής του να ρουφιούνται από το απερίγραπτο εκείνο βλέμμα.

"Γιατί θες να με αφανίσεις, μικρέ αδελφέ;" ήρθε στα αυτιά του η παράξενη σπαστή φωνή. "Δεν έκανα κάτι αλλιώτικο απ'ότι έκανες κι εσύ πριν από λίγο".

"΄Ηταν ένα παιδί, παλιοπούστη!" ούρλιαξε ο Δούκας, κλαίγοντας με κατακόκκινα δάκρυα από αίμα. "Δεν σού'φταιγε σε τίποτα!" Τα πόδια του κλοτσούσαν καλάμια ξερά σαν κορμούς δέντρων.

"Είσαι ακόμα καινούριος στο σόι μας, και συνεχίζεις να σκέφτεσαι όπως όταν ήσουν ζωντανός", του είπε ο αντίπαλός του. "Τι αξία έχει μια ανθρώπινη ζωή για μένα, που περπατώ σε αυτό τον κόσμο από τον καιρό του Σκερτέμπεη; Τη σκέφτομαι τόσο λίγο όσο τα κοπάδια των θνητών σκέφτονται τα κρέατα που ξεκοκκαλίζουν κάθε μέρα".

"Κάποτε ανέπνεες κι εσύ όπως κι αυτή! Είχε δικαίωμα να μεγαλώσει και να γίνει γυναίκα!"

"Πάει πολύς καιρός από τότε που τα πνευμόνια μου ρουφούσαν αέρα και το αίμα που κυλούσε στις φλέβες μου ήταν μονάχα το δικό μου!", απάντησε ο Αλβανός βρικόλακας. Τα δόντια του πετάχτηκαν σουβλερά σαν λευκά μαχαίρια, και πλησίασαν το λαιμό του ανήμπορου Δούκα.

"Θα μπορούσα να σου χαρίσω αυτή τη στιγμή τόν τελειωτικό θάνατο, μικρέ αδελφέ. Δεν υπάρχει τίποτα πιο δυνατό και απολαυστικό για ένα πλάσμα του είδους μας από το αίμα κάποιου όμοιού του. ΄Ομως μου θυμίζεις τον εαυτό μου στα πρώτα χρόνια της αλλαγής, τότε που πολεμούσα τους Τούρκους για τη δόξα του έθνους μου. Αυτή τη φορά θα σε αφήσω, αλλά αν ξέρεις το συμφέρον σου θα φροντίσεις τα μονοπάτια μας να μην ξανασυναντηθούνε".

Με τα λόγια αυτά, το πλάσμα πέταξε το Δούκα δέκα μέτρα μακριά, σαν αχυρένια κούκλα, και μετά έκανε μεταβολή και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

«« »»

Ζαλισμένος και έκπληκτος από την αλλόκοτη αλληλουχία των συμβάντων εκείνης της νύχτας, ο Δούκας σηκώθηκε τρεκλίζοντας. Κοιτάζοντας το μικρό κορμί που κειτόταν άψυχο στη μέση του δρόμου ένιωσε το μίσος του να ξαναφουντώνει. Από την τραγική νύχτα όπου ο Δούκας είχε αρνηθεί στο νέο σκοτεινό εαυτό του να στραγγίξει τη ζωή της Μαρίας, εκείνο το μικρό κορίτσι είχε γίνει για αυτόν ένα σύμβολο, το σύμβολο της ανθρωπιάς του, που σαν σπίθα προσπαθούσε απελπισμένα να κρατήσει αναμμένη μέσα του.

Βλέποντας την νεκρή, ένιωσε μια φοβερή ματαιότητα να τον πλημμυρίζει. Η ματαιότητα, όμως, αυτή ήταν ανακατεμένη και με ένα άλλο τρομερό συναίσθημα, ένα καυτό μίσος για το πλάσμα που την είχε σκοτώσει, ίσως γιατί έβλεπε σε αυτό ένα καθρέφτισμα του δικού του εαυτού, όπως ήταν, ή όπως σύντομα θα καταντούσε.

Γύρισε προς το μέρος του τελευταίου ζωντανού Αλβανού, ο οποίος προσπαθούσε να σηκωθεί όρθιος, κρατώντας το σπασμένο χέρι του. Πήγε κοντά του, τον άρπαξε από το γιακά, και τον κόλλησε στον τοίχο.

"Θα στο πω μονάχα μια φορά, κι ελπίζω να ξέρεις ελληνικά, διαβόλου γέννημα", μούγκρισε

διαπερνώντας τον έντρομο άνδρα με το βλέμμα. "Ποιος είναι ο αφέντης σου, και πού μπορώ να τον βρω;"

"Είναι ο Γιάν Ντάρκο, το αφεντικό της νύχτας", ψιθύρισε ο Αλβανός, προσπαθώντας να διατηρήσει το θάρρος του. "Αν δεν μ'αφήσεις να φύγω, θα σου λιανίσει τη σάρκα και θα ρουφήξει το μεδούλι από τα κόκκαλά σου!"

"Πού κρύβεται όταν χαράζει η μέρα;" ρώτησε ο Δούκας, ταρακουνόντας τον σαν σκονισμένο πάπλωμα.

"Εμείς τον περιμένουμε κάθε δεύτερο βράδι στο παλιό γιαπί δίπλα στο μπαζωμένο ρέμμα. Μας λέει τι να κάνουμε, κι εμείς το κάνουμε".

"Έκλεβες και στην πατρίδα σου παιδάκια;" είπε αηδιασμένος ο Δούκας.

"Ο Γιαν Ντάρκο έχει νικήσει το θάνατο", είπε ο Αλβανός, ξεροκαταπίνοντας. "Αν τον υπηρετήσω σωστά, θα κάνει κι εμένα αθάνατο. Μου τό'χει τάξει".

Γεμίζοντας από ένα παράξενο θάρρος, ο Αλβανός, σηκώθηκε επάνω, αφήνοντας τον αηδιασμένο Δούκα πίσω του. Ο πρώην ντετέκτιβ ένιωθε κορεσμένος από το αίμα και το θάνατο, και δεν είχε καμιά διάθεση να τον ακολουθήσει. Σχεδόν δεν άκουσε τον πυροβολισμό, ούτε είδε τον Αλβανό να πέφτει, χτυπημένος στην πλάτη από τα σκάγια της καραμπίνας του Παρασκευόπουλου. Άφησε τον πατέρα να κλαίει πάνω από το νεκρό παιδί του, και χάθηκε μέσα στη νύχτα, τραβώντας προς τον Κηφισσό.

«« »»

Εκείνο το βράδι δεν πήγε στη δουλειά. Τριγυρνούσε μέσα στους δρόμους σαν παγιδευμένο θεριό, προσπαθώντας να βρει τρόπο για να εξοντώσει το νεοφερμένο αντίπαλό του. Από το μυαλό του περνούσαν όλοι οι τρόποι με τους οποίους, σύμφωνα με την παράδοση αλλά και τη δική του εμπειρία, μπορούσε να καταστρέψει κανείς ένα βρικόλακα. Τελικά κατέληξε πως η πιο σίγουρη και σχετικά ακίνδυνη μέθοδος ήταν οι ασημένιες σφαίρες. Ο ίδιος ένιωθε από τότε που είχε γίνει βρικόλακας μια έντονη αποστροφή για το ασήμι, και ήταν σίγουρος πως μερικές καλοσημαδεμένες σφαίρες αν όχι θα σκότωναν, τουλάχιστον θα αποδυνάμωναν τον Γιαν Ντάρκο, αφήνοντας στον ίδιο μεγαλύτερα περιθώρια να τον νικήσει σε μια μάχη σώμα με σώμα.

Στην καλύτερη περίπτωση, κι αν ήταν τυχερός στο σημάδι...

««»»

Έφτασε στο παλιό του σπίτι στην Κυψέλη λίγο μετά τις τρεις τα ξημερώματα. Μετά τη σύλληψή του για το φόνο της Δήμητρας Βερέκου και την απόδρασή του από την ασφάλεια, η αστυνομία είχε σφραγίσει το σπίτι, αλλά ο Δούκας αμφέβαλλε αν θα συνέχιζαν να το παρακολουθούν μετά από τόσους μήνες. Παρ'όλα αυτά, για να είναι σίγουρος, σκαρφάλωσε σαν γάτα από τη σκάλα υπηρεσίας και κατάφερε να μπει από το παράθυρο της κουζίνας.

Άναψε μια μικρή λάμπα θυέλλης, αφού πρώτα βεβαιώθηκε πως όλα τα ρολλά ήταν κατεβασμένα, και ξεκίνησε τη δύσκολη και επικίνδυνη δουλειά. Για καλή του τύχη, η αστυνομία δεν είχε βρει την κρυψώνα του όπλου του και - το κυριότερο - το μικρό καλούπι το οποίο τον βοηθούσε να φτιάχνει σφαίρες για τη Μπερέττα του, όταν δυσκολευόταν να τις βρει στη μαύρη αγορά. Δεν ήταν το ίδιο αξιόπιστες με αυτές του εμπορίου, αλλά σίγουρα μπορούσαν να βγάλουν κάποιον από τη μέση όταν θα υπήρχε ανάγκη.

Ξετρύπωσε ένα παλιό ασημένιο κηροπήγιο της γιαγιάς του, και μετά από πολλή ώρα κατάφερε να το κόψει σε μικρά κομματάκια, κρατώντας το με μια τανάλια και χρησιμοποιόντας ένα σιδεροπρίονο.

Στη συνέχεια χρειάστηκε άλλη μια ώρα για να λιώσει το ασήμι σε ένα μπρίκι, χρησιμοποιώντας το πετρογκάζ, να το χύσει στα καλούπια και τελικά να το προσαρμόσει στους άδειους κάλυκες. Κάθε τόσο βλαστημούσε, καθώς τα δάχτυλά του καίγονταν οδυνηρά έστω και στην παραμικρή επαφή με το λευκό μέταλλο.

Τελικά, κοίταξε με ικανοποίηση τις έξι μικρές αστραφτερές σφαίρες πάνω στον πάγκο της κουζίνας. Θα μπορούσε να φτιάξει περισσότερες, αλλά έκρινε ότι θα ήταν περιττές, αφού θα του ήταν αδύνατον να ξαναγεμίσει το όπλο την ώρα της μάχης χωρίς κίνδυνο να αχρηστέψει τα χέρια του.

Γέμισε το όπλο προσεκτικά, χρησιμοποιώντας χοντρά γάντια και μια πένσα. Όταν μετά από αρκετές αποτυχημένες προσπάθειες, επιτέλους

τράβηξε την ασφάλεια στη θέση της, χαμογέλασε με μια άγρια ικανοποίηση και κατευθύνθηκε προς το κρεβάτι του. Έδεσε τα χέρια πίσω από το κεφάλι, ξάπλωσε πάνω στα βρόμικα σεντόνια και άρχισε να ονειρεύεται όνειρα ματωμένης εκδίκησης.

«« »»

Μόλις η τελευταία ακτίνα του ήλιου χάθηκε πίσω από τα βουνά, τα μάτια του Δούκα άνοιξαν και αυτός πετάχτηκε από το κρεβάτι σε πλήρη εγρήγορση. Φόρεσε ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο που σε ελάχιστες περιπτώσεις είχε χρησιμοποιήσει, έβαλε το πιστόλι στην τσέπη, και βγήκε από το σπίτι με τον ίδιο τρόπο όπως είχε μπει.

Μια ώρα αργότερα, βρισκόταν στους πρόποδες του Αιγάλεω. Η νύχτα ήταν παγερή, και βαριά σύννεφα έκρυβαν το φεγγάρι. Ρωτώντας εδώ κι εκεί, και προσελκύοντας τα καχύποπτα βλέμματα των λιγοστών περαστικών, κατάφερε να εντοπίσει το γιαπί που του είχε αναφέρει ο Αλβανός.

Ήταν ένας δεκατετραόροφος σκελετός κάποιου μεγαλεπίβολου όνειρου αναβάθμισης της περιοχής, στο οποίο η βαριά οικονομική κρίση δεν είχε επιστρέψει να ολοκληρωθεί. Βρισκόταν ακριβώς στην άκρη της κατοικημένης περιοχής, υψώνοντας τον όγκο του παράλληλα με την πλαγιά του βουνού. Οι τρεις πρώτοι όροφοι ήταν ντυμένοι με τούβλο, αλλά οι υπόλοιποι είχαν μόνο τις τσιμεντοκολώνες τους.

Διέκρινε το σημείο όπου το συρματόπλεγμα ήταν κομμένο, πέρασε από μέσα, και ανέβηκε

στον πρώτο όροφο ο οποίος συνδεόταν με το ισόγειο με μια φαρδιά κεντρική σκάλα. Εκεί, κρύφτηκε πίσω από κάτι παλιά βαρέλια με ξεραμένο ασβέστη και περίμενε.

Οι ώρες κυλούσαν αργά, και ο Δούκας άρχισε να φοβάται πως ο βρικόλακας δεν θα ερχόταν. Ίσως ο Αλβανός που ανέκρινε να του είχε πει ψέματα, ή ίσως πάλι ο Ντάρκο να υποπτεύθηκε κάτι και να είχε σταματήσει να συχνάζει στο μέρος.

Γύρω στα μεσάνυχτα, κι ενώ ο Δούκας σκεφτόταν ότι σίγουρα πια είχε χάσει τη δουλειά του στο κλαμπ, πατημασιές ακούστηκαν στο ισόγειο, μαζί με ψιθυριστές φωνές.

Ο Δούκας προσάρμοσε τον αυτοσχέδιο σιγαστήρα στην Μπερέττα και κινήθηκε προσεκτικά προς τη σκάλα. Δυο άνδρες είχαν μπει στη μεγάλη κεντρική αίθουσα του ισογείου και μιλούσαν χαμηλόφωνα στις σκιές. Ο ένας είπε κάποιο αστείο στα αλβανικά, και ο άλλος γέλασε βραχνά. Βλέποντας το κουστούμι με τα φαρδιά πέτα, τα σγουρά μαλλιά και το αυλακωμένο πρόσωπο, ο Δούκας ένιωσε το παγωμένο αίμα να βράζει μέσα του. Με θολωμένο το μυαλό, σήκωσε το πιστόλι, σημάδεψε, και τράβηξε τη σκανδάλη.

Το πέρασμα από τη ζωή στον παράξενο ζωντανό θάνατο και η έλλειψη εξάσκησης στο σημάδι δεν είχαν μειώσει την ικανότητά του με το πιστόλι. Δυο σφαίρες βρήκαν τον Αλβανό στο κεφάλι, ενώ μια τρίτη διαπέρασε το στήθος του δεύτερου άνδρα ο οποίος κοιτούσε έκπληκτος τον σύντροφό του να σωριάζεται αιμόφυρτος. Με έναν άγριο αλαλαγμό χαράς, ο Δούκας

ετοιμάστηκε να κατεβεί τις σκάλες, αλλά κάτι σαν παγωμένο ατσάλι του έπιασε τον καρπό, κάνοντας τα κόκκαλά του να τριφτούν μεταξύ τους. Το πιστόλι του έπεσε μέσα από τα δάχτυλα, ενώ κάποια φοβερή δύναμη τον εκτόξευε στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Βογγώντας και προσπαθώντας να σηκωθεί, ο Δούκας είδε μέσα στο λιγοστό φως που πρόσφερε ο συννεφιασμένος ουρανός, μια κοντή νευρώδη μορφή να κλείνει το διάδρομο μπροστά του.

"Το πρόβλημα με εσάς τους Έλληνες, είναι πως δεν μπορείτε να ξεχωρίσετε τους Αλβανούς και τους θεωρείτε όλους ίδιους", είπε η βραχνή φωνή που ο Δούκας αναγνώρισε αμέσως. "Ήξερα πως θα ερχόσουν, μικρέ αδελφέ, μόνο που δεν περίμενα να φερθείς τόσο ανόητα".

"Ποιος είσαι επιτέλους, διάβολε;" μουρμούρισε ο Δούκας, όχι μόνο προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο αλλά και από αληθινή περιέργεια.

Ο Αλβανός γέλασε υπόκωφα και μετά κάθισε πάνω στις φτέρνες του, συνεχίζοντας να κοιτάζει το Δούκα που είχε ζαρώσει κοντά στον τοίχο. "Έχεις διαβάσει ιστορία, μικρέ αδελφέ; Ίσως τότε να έχεις ακούσει για τον Σκερτέμπεη και τους τριακόσιους πολεμιστές του, οι οποίοι πριν από πεντακόσια πενήντα χρόνια ξεκίνησαν να απελευθερώσουν τη χώρα μου από τους Τούρκους".

Τα μάτια του γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι σαν του πάνθηρα. "Ήμουν κι εγώ ένας από αυτούς. Γεμάτος ιδανικά, όνειρα, πατριωτισμό. Λίγο μετά το πάρσιμο της Κρόια από τα χέρια του Ζαμπέλ

πασά, το πεπρωμένο ήρθε και με βρήκε. Εγώ, που είχα σκοτώσει έξι Τούρκους οπλισμένος με ένα μονάχα σπαθί, βρήκα το μάστορή μου στα χέρια μιας γύφτισσας. Της άρεσα πολύ, φαίνεται, γιατί αποφάσισε να μου χαρίσει το δώρο του αίματος. Ήταν κι αυτή από το σόι μας, μικρέ αδελφέ, και μ'έμαθε όλα όσα έπρεπε να μάθω".

"Πού έμαθες τόσο καλά τα ελληνικά;" είπε ο Δούκας, προσπαθώντας να ανασηκωθεί.

"Κανείς δεν μπορεί να ζει τόσους αιώνες χωρίς να μάθει τη γλώσσα των γειτόνων του", είπε ο Ντάρκο ειρωνικά. "Τώρα πια έχω σιγουρευτεί πως το αίμα των Ελλήνων είναι πιο νόστιμο από των συμπατριωτών μου".

Πιστεύοντας πως θα έβρισκε τον Ντάρκο απροετοίμαστο, ο Δούκας έβγαλε ένα ουρλιαχτό και όρμησε κατά πάνω του. Μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, τόσο γρήγορα που τα μάτια του Δούκα δεν πρόλαβαν να το καταγράψουν, ο Αλβανός είχε σηκωθεί όρθιος, είχε κάνει στο πλάι, και είχε καρφώσει τα δάχτυλά του στα πλευρά του Δούκα, κάνοντας τον να κατρακυλίσει ουρλιάζοντας από τον πόνο.

"Απ'ό,τι βλέπεις, τα χτυπήματα ενός αδελφού πονούν πολύ περισσότερο από αυτά των απλών ανθρώπων", είπε ο Αλβανός, αναστενάζοντας βαριεστημένα. "Ειδικά κάποιου που ξεφεύγει το θάνατο τόσα και τόσα χρόνια". Αργά και απειλητικά άρχισε να πλησιάζει το Δούκα. "Δεν μπορείς να πεις ότι δεν σου έδωσα την ευκαιρία, μικρέ αδελφέ. Εσύ όμως είσαι πεισματάρης σαν μουλάρι, και νομίζω πως δεν θα ήταν φρόνιμο να σε αφήσω να τριγυρνάς άλλο σε αυτή τη γη". Ο

φοβεροί κυνόδοντες φωσφώρισαν μέσα στο σκοτάδι, λες και είχαν δική τους ζωή.

Ο Δούκας έκανε το μόνο που του έμενε να κάνει. Σηκώθηκε βογγώντας και άρχισε να τρέχει.

Ο Ντάρκο του είχε κλείσει το δρόμο προς τα κάτω, και έτσι άρχισε να ανεβαίνει τα τσιμεντένια σκαλιά, ψάχνοντας απεγνωσμένα για κάποια διέξοδο ή ένα όπλο να τον βοηθήσει. Έτρεχε με όση δύναμη του έδινε το ξένο αίμα μέσα του, αλλά μπορούσε να ακούσει τα πόδια του Αλβανού πίσω του. Αν το ήθελε, θα τον είχε ήδη φτάσει, αλλά έπαιζε μαζί του όπως η γάτα με το ποντίκι.

Φτάνοντας στον όγδοο όροφο, η νεκρή καρδιά του πετάρισε αδύναμα σαν είδε κάτι. Πεταγμένη εδώ και καιρό, μια μαδημένη σκούπα ήταν παρατημένη κοντά στη σκάλα. Την έπιασε απελπισμένα στα χέρια, και κρύφτηκε πίσω από μια τσιμεντοκολώνα.

Άκουσε τα πατήματα του Ντάρκο στη σκάλα.

"Έπαψες πια να τρέχεις;" ρώτησε ο Αλβανός.

Φαινόταν να αφουγκράζεται, αλλά δεν μπορούσε να ακούσει τίποτα, αφού τα νεκρά πνευμόνια του Δούκα δεν λειτουργούσαν ώστε να τον κάνουν να λαχανιάσει.

"Φανερώσου, μικρέ αδελφέ, και σου υπόσχομαι όλα να τελειώσουν γρήγορα", συνέχισε ο Ντάρκο.

Ο Δούκας άκουσε τις πατημασιές του να πλησιάζουν. Στεκόταν σχεδόν δίπλα του.

Σπάζοντας το σκουπόξυλο πάνω στο γόνατό του, πετάχτηκε πίσω από την κολώνα, και κρατώντας το σαν λόγχη έπεσε πάνω στον

Αλβανό διαπερνώντας του το στήθος.

Ο Ντάρκο πισωπάτησε μερικά βήματα, κοιτάζοντας έκπληκτος το σκουπόξυλο που προεξείχε από το στήθος του. Ένα πηχτό μαύρο αίμα κυλούσε αργά, λεκιάζοντάς του το πουκάμισο. Έπεσε στα γόνατα, κοιτάζοντας τον Δούκα με ένα ειρωνικό βλέμμα.

Το ροζιασμένο χέρι γράπωσε το ξύλο και άρχισε αργά να το τραβά προς τα έξω. Το πρόσωπο του Αλβανού έτρεμε ολόκληρο, ενώ τα μάτια του συνέχιζαν να καρφώνουν το Δούκα, κρατώντας τον ακίνητο όπως το φίδι το πουλί.

Η ματωμένη σφήνα βγήκε αργά από το κορμί του, και ο Δούκας είδε έντρομος την πληγή να κλείνει.

"Καλή προσπάθεια, μικρέ αδελφέ", είπε ο Ντάρκο, ενώ όλες οι φωτιές της Κόλασης έκαιγαν στα μάτια του. "Μόνο που δεν μου τρύπησες την καρδιά, και είμαι πολλών χρονών βρικόλακας για να πεθάνω τόσο εύκολα".

Άφησε το ματωμένο παλούκι να πέσει στις σκάλες και προχώρησε προς το μέρος του Δούκα. "Με πόνεσες, όμως, μικρέ αδελφέ, και τώρα θα σε κάνω κι εγώ να πονέσεις".

Ο Δούκας ξανάρχισε να τρέχει προς τα πάνω.

«««»»

Τελικά δεν είχε πού αλλού να πάει. Βρισκόταν στην οροφή, ενώ όλο το λεκανοπέδιο απλωνόταν από κάτω του. Τα μυριάδες φώτα της πόλης τού φαινόνταν παράξενα ρομαντικά σε αυτές τις τελευταίες στιγμές του.

Πισωπάτησε μέχρι την άκρη της οροφής.

Η σκιά του Ντάρκο εμφανίστηκε αργά και άρχισε να κινείται προς το μέρος του. Χαμένος από χέρι, ο Δούκας έφτυσε περιφρονητικά στο βρόμικο τσιμέντο και έμεινε στη θέση του. Ο Ντάρκο τον έφτασε και τον τύλιξε σε ένα θανάσιμο αγκάλιασμα. Τα μυτερά του δόντια καρφώθηκαν άγρια στη βάση του λαιμού του. Γελώντας, ο Δούκας έριξε το κορμί προς τα πίσω.

Έπεσαν και οι δύο στο κενό.

"Ένα πέσιμο δεν μπορεί να με σκοτώσει, ηλίθιε!" φώναξε ο Ντάρκο, ενώ ο άνεμος ανέμιζε τα ρούχα και τα μαλλιά τους.

"Άξιζε να δοκιμάσω", του απάντησε ο Δούκας, συστρέφοντας το ψηλότερο και βαρύτερο κορμί του ώστε να φέρει τον Ντάρκο από κάτω.

Έκλεισε τα μάτια. Η πτώση του φάνηκε πως κράτησε αιώνες. Άκουσε ένα φοβερό γδούπο και ήχους από λαμαρίνες που υποχωρούσαν, ύστερα ένιωσε το σώμα του να αναπηδάει και να κυλάει πρώτα σε χαλίκια και μετά σε λασπόνερα.

Στάθηκε στα τέσσερα, νιώθοντας όλα τα κόκκαλα του κορμιού του τσακισμένα. Ήξερε, όμως πως οι πληγές του έγειαναν με αστραπιαία ταχύτητα, όπως και του Ντάρκο, και πως σέ λίγες στιγμές θα ένιωθε τα σαγόνια του Αλβανού να κλείνουν γύρω από το λαιμό του, αυτή τη φορά για τα καλά...

"Ποιος πούστης χάλασε το αυτοκίνητό μου;" ακούστηκε μια φωνή μέσα στο σκοτάδι. "Ποιος αλήτης, γαμώ τη μάνα του;"

Κι άλλες αλαφιασμένες φωνές μέσα στο σκοτάδι. Κλάματα παιδιών και γυναικεία τσιρίγματα.

Τα μάτια του Δούκα ξεθόλωσαν. Πάνω στο βουλιαγμένο καπώ ενός παλιού Φορντ Μάσταγκ, ήταν απλωμένο ένα παλιομοδίτικο κουστούμι και κάμποση στάχτη που παράσερνε ο δυνατός άνεμος. Ένας νεαρός τσιγγάνος που είχε βγει από την καρότσα του φορτηγού, τα τραβούσε πετώντας τα εδώ κι εκεί, χωρίς να έχει ακόμα προσέξει το Δούκα μέσα στις σκιές.

"Πάει το αμάξι μου, αλήτες! Εγώ που τόχα καλύτερο κι από τα παιδιά μου! Μέχρι ασημένιο άλογο είχα βάλει στο καπώ, στη θέση του τσίγκινου. Κοίτα πως μού το κατάντησανε!"

Μια ακτίνα του φεγγαριού ξέφυγε μέσα από τα σύννεφα και χτύπησε το στραπατσαρισμένο ασημένιο αλογάκι στην άκρη του βουλιαγμένου καπώ.

Ο Δούκας άρχισε να γελά υστερικά.

««»»

Δικαιολογήθηκε στο αφεντικό ότι τον είχε καθυστερήσει στη δουλειά ο θάνατος ενός συγγενούς - πράγμα που δεν ήταν και τελείως ψέμα - και πήρε ξανά τη θέση του μπροστά στην πόρτα του κλαμπ.

Εκείνο το βράδι, ακόμη και ο σχεδιαστής μόδας με το αστείο καπέλο του μπέιζμπωλ του φαινόταν αξιαγάπητος. Ήταν όμορφο να βρίσκεσαι ανάμεσα στους ζωντανούς, ακόμη κι έτσι.

Η χαρά του μετατράπηκε σε μια βαθιά, γλυκόπικρη νοσταλγία. Σκέφτηκε τι όμορφο θα ήταν να περιμένει και να δει την ανατολή του ήλιου από τον Υμηττό!..

Κυκλοφορεί !

Θανάση Βέμπου

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ

Ιστορίες που ξεχειλίζουν από αντιεξουσιαστική υψηλή τεχνολογία και αντιουτοπικά οράματα.
Δεν περιγράφουν το μέλλον αλλά το παρόν.
Το "τώρα"!..

Κυκλοφορεί !

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2

Διαλέξτε ανάμεσα στα διλήμματα της τεχνητής αθανασίας και τη σιωπή του διαστημικού θανάτου, σε τούτο τον δεύτερο τόμο αποκλειστικά σύγχρονης ελληνικής φαντασίας.

Από τις Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Ανώνυμου του 19ου αι.	Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ
Έντουαρντ Μπένσον	ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ
Όγκοστ Ντέρλεθ	ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΠΟΥ ΕΠΕΦΤΕ
Σίλερ Μίλερ	ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
Σαρλ Μπομόντ	ΣΗΜΕΙΟ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ
Τσαρλς Γκραντ	ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΕΡΩΤΑ
Θωμάς Μαστακούρης	Ο ΝΕΟΦΕΡΜΕΝΟΣ

Νέες ιστορίες με απέθαντους που δεν μπορούν να βρουν τη γαλήνη κάτω από τη γη.

Ιστορίες για αχόρταγη δίψα και ανείπωτο τρόμο μέσα στη μαυρίλα της νύχτας, το απέραντο λευκό του χιονιού, το βαθύ πράσινο του δάσους.

Διαβάστε αυτό το βιβλίο, και δείτε τον κόσμο μέσα από τα μάτια των νεκρών που συνεχίζουν να περπατούν πάνω στον κόσμο.

Δρχ. 800